

Kapitel 1

Livet i Finntorp återvände snabbt till det gamla vanliga. Den första veckan pratades det en hel del om Max och Sisselas försvinnande. Men snart hade man lagt det åt sidan för andra samtalsämnen, skvaller och vardags-sysslor. Militären hade ringt redan dagen efter att Max och Sissela kommit hem. De var mycket intresserade av att komma och prata med barnen. Gunnar och Karin hade vänligt men bestämt sagt nej. Barnen behövde vila upp sig efter allt det som hade hänt.

Livet för Max och Sissela skulle aldrig bli densamma igen.

Fabbi och Sissela kom hem till familjen Mendelson flera dagar i veckan och åt middag eller drack kaffe. Sissela och Max umgicks så gott som varje dag.

Erik hade ändrat sig helt och hållet. Han och Jörgen hade blivit hårt ansatta av polisen. Det var ju på grund av dem som Max och Sissela försvunnit. Folk i byn tyckte illa om grabbarna. Erik hade kommit hem till Max och Sissela och bett om ursäkt. Erik hade verkligen ändrat sin attityd mot dem båda. Han lovade Max och Sissela att de inte behövde vara rädda för att bli mobbade i skolan. Han skulle hjälpa och skydda dem.

Jörgen däremot hade inte alls ändrat sig. Han kastade glåpord så fort han fick se någon av dem. Jörgen och Erik hade också blivit ovänner. Jörgen tyckte att Erik svikit honom.

Uppståndelsen runt händelsen i ravinen fick en hel del journalister att ringa till familjen Mendelsson. En och annan UFO-fantast påstod att barnen kidnappats av ett flygande tefat. Men ingen trodde på detta tokiga påstående. I alla fall ingen utom just Max och Sissela. Men de höll tyst om det för att slippa bli till åtlöje. Efter ett tag så ebbade intresset ut från media och Ufo-fantaster.

Kapitel 2

Efter maten ringde telefonen. Gunnar svarade. Karin kunde höra honom tydligt från sovrummet. - Ja, det är hos Max Mendelsson, vem talar jag med, frågade han. Karin hörde honom svara några gånger. Gunnar kom in med telefon i handen. Han höll handen för mikrofonen. Uppringaren var tydlig kvar. - Det är en tjänsteman från militären, sade han. Han säger att det är ytterst viktigt att få tala med Max och Sissela. - Nej de har säkert lidit tillräckligt, sade Karin. - Det är något mystiskt med det här sade Gunnar och satte sig på sängen. - Max har inte riktigt varit sig själv sedan dess. - Det är väl inte så konstigt, sade Karin. - Men det är väl lika bra att låta dom komma och få det överstökad.

Gunnar lyfte telefonen till örat. - Ja ni kan komma, sade han, men sedan vill vi att Max ska få lugn och ro. Gunnar nickade några gånger och avslutade sedan samtalet. - Vad sa han, frågade Karin. - Han satt det var mycket viktigt att de fick komma och prata med Max. Sedan skulle de inte besvara honom mer.

Gunnar lade telefonen på nattduksbordet. - Ja det kan jag förstå, sade hon. - men de får väl tänka på barnen också. - Nä, men de vill väl inget ont, sa Gunnar. - Nä vi får väl se, sade Karin och lämnade sovrummet.

Kvar på sängen satt Gunnar. Han tyckte själv att hela historien var osannolik. Att Max skulle försvinna och gömma sig. Han hade alltid kommit hem när han blivit rädd. Att han skulle sova någonstans i skogen i nästan två dagar utan varken sovsäck eller mat verkar otroligt. Han suckade djupt och följde efter Karin ut i köket.

Max ledde ut cykeln ur garaget. Brevbäraren stannade till och stoppade några brev i lådan.

- Hej Max, hojtade han. Max vinkade på honom. - Hej Ville. Något brev till mig?

Brevbäraren plockade upp ett brev han stoppat ner i lådan. - Ja ett faktiskt. Max ledde cykeln fram till brevbären som lämnade över brevet. - Vem är det ifrån?

Uföförening någonting, svarade brevbäraren och log.

- Det räcker inte bara med astronomi för din del. - Äh, det är mest på skoj, ljög Max. Han var intresserad, men ville inte låtsas om det. Han ville helst kolla posten före mamma och pappa. Han hade kommit på att mamma några gånger hade kastat brev från uföföreningar. - Okej, hejdå Max, vi ses i

morgon. Max vinkade åt brevbären som fortsatte till grannens hus längre neråt gatan. Han är hygglig, tänkte Max.

Han hoppade upp på cykeln och trampade på så fort han kunde mot kiosken i parken. Han skulle träffa Sissela där. Samtidigt som Max svängde ut från garageinfarten, startade en grå Volvo längre neråt gatan till. Han cyklade runt nästa gathörn och fortsatte förbi mataffären. I nästa korsning svängde han in på den enkelriktade vägen förbi Olssons bilverkstad. Han vinkade på en av mekanikerna som stod utanför och spolade rent ett traktorhjul. Han rundade verkstaden och svängde in på nästa Svartåvägen med en vägbula i vardera ände. Han trampade på och kastade en blick bakåt för att se att ingen bil var i närheten. Han såg en grå Volvo, men den var nästan hundra meter bakom honom. Så svängde han ut på vägen och tog sikte på vägbulan. Med ett par extra tramptag och ett ryck i styret reste sig cykeln på bakhjulet. Fem, sex, sju, åtta meter, kunde han hålla cykeln på ett hjul. Han svängde över vägen och cyklade genvägen genom parken. Den grå volvon accelererade förbi parken och svängde sedan vänster i nästa vägkorsning. Han kunde se Sissela som stod och väntade på honom. Något glim-made till i gruset några meter framför cykeln. Max tvärnitade. Han böjde sig ned och tog upp en femkrona. Han hoppade upp på cykeln igen och trampade fram till Sissela.

- Vi sticker till biblioteket, sa Sissela. Jag har beställt en bok som har kommit idag. - Okej, jag hänger på, svarade han. - Jag fick ett brev idag från ufoföreningen. De hoppade upp på cyklarna och trampade den korta biten till biblioteket.

Biblioteket låg med en liten park vid sidan om. Max och Sissela parkerade sina cyklar i cykelstället och sprang uppför trappan och in i vestibulen.

Ursula, en av bibliotekarierna hälsade på dem. - Jag har din bok här, sade hon till Sissela och böjde sig ned och tog fram den från en hylla under lånedisken. Sissela lämnade fram sitt lånekort. Max såg att boken handlade om flygande tefat och andra mystiska farkoster. De tog boken och gick ut i parken utanför och satte sig i gräset. Luften var varm och skön.

En sopmaskin kom körandes längre uppåt gatan till. - Usch vilket oväsen sa Sissela och gjorde en grimas åt maskinen när den passerade. Sopmaskinen vände i vägkorsningen och var på väg tillbaka för att sopa på andra väghalvan. - Nu kommer den igen, sa hon.

Sopmaskinen stannade bakom en bil som parkerat vid trottoaren framför biblioteket. Maskinisten gick ut och sa några ord till mannen i bilen. Bilen startade och körde iväg och sopmaskinen kunde fortsätta att sopa vägen.

Sissela återvände till boken. Max plockade fram en saftflaska och några vetebullar. De satt försjunkna och läste. Sissela i boken och Max brevet som han fått av brevbäraren.

Sissela såg i ögonvrån hur samma bil som körde tidigare kom tillbaka igen. Hon grep tag om Max arm - Kolla, där är den där bilen igen, sa hon. - Vad då, vilken bil? - Den grå bilen därborta som fick flytta på sig för sopmaskinen. Sissela nickade bort mot den grå Volvon som parkerat på ungefär samma ställe som tidigare.

- Vad är det med den, frågade Max. - Den var också borta vid kiosken, sa hon. - Kommer du ihåg? Max skakade på huvudet. - Nä. - Det är bergis något skumt med den, sa hon.

- Äh, lägg av, varför det. - Du vi testar en sak, sa hon. - Vi går bort och hämtar cyklarna och cyklar iväg, så ska du får se. Om den följer efter oss så är det något skumt. Max ryckte på axlarna. - Okej, det kan vi väl göra. - Titta inte dit när vi cyklar förbi, sa hon.

Max och Sissela hämtade cyklarna. Hoppade upp och trampade på längs gatan och svängde vänster i nästan korsning. Den grå volvon svängde ut och följde efter dem. Max och Sissela tittade på varandra. - Ser du, vad var det jag sa, sa hon. - Vi måste kolla bilnumret, sa Max.

Vi vänder och cyklar tillbaka och kollar numret, sa han. Tar du bokstäverna, så tar jag numret. De vände runt och cyklade tillbaka mot bilen och låtsades som ingenting när de passerade den.

- Okej, vi cyklar till hem till mig, sade Sissela. - Varför då? - Vi har en fax, sade Sissela.

- Fax för vad då? - Du ska få se, sa hon med ett triumferade leende.

Väl i hemma ringde Sissela till bilregistret. Efter några minuter ringde faxen matade ut ett papper där det stod vem som ägde bilen. - Äh katten också, sa hon. - Det är ju en biluthyrningsfirma i Göteborg som äger den. - En hyrbil, sa Max. - Ja då vet vi ju inte vem som kör den

- Varför förföljer den oss?

- Det verkar som om han förföljer dig, sa Sissela. - Äh vi kanske misstar oss, sa Max.

Ska vi ringa till polisen? - Nä skit i det, sa Sissela. - Men det kan ju vara farligt, sa Max.

Jag gillar agenthistorier, sa Sissela och log. - Jamen va sjutton han kan ju döda oss eller något sådant, sa Max

- Då skulle dom väl gjort det för länge sedan, sa Sissela.

- Du, Max stirrade på Sissela. Varför skulle dom skugga oss? Sissela ryckte på axlarna. - Inte vet jag, men det är jättespännande. - Äh, du är ju inte klok, sa han. Det kan ju vara farligt. - Det är kanske bara en journalist eller Ufo-fantast, sa Sissela. - Nä, jag har en känsla att det är något annat, sa Max och

gick fram till fönstret och tittade ut. - Vaddå? Max snurrade runt. - Dom kanske vet att vi blev kidnappade av ett Ufo, sade han. - Hur skulle dom veta det, vi har ju inte sagt det till någon, sade Sissela.

- Nä, just det som är så knepigt, sade han. Det är kanske hemliga agenter. - Hur skulle dom fått reda på om Ufo't, frågade Sissela. - De kanske sett det på radar eller så, svarade han. - Om de vet om det så kanske ligger pyrt till. - Vi kanske blir kidnappade igen, sade han - Av Ufo't? - Nej, men av hemliga agenter, sade han.

- Jag vill inte bli kidnappad något mer, sade Sissela.

- Men vad gör vi, frågade Max. - Vi måste kolla om vi verkligen blir skuggade av hemliga agenter, sade Sissela.

- Om de skuggar mig, så skuggar de säkert dig också, sa Max. Sissela tittade på honom med stora ögon. - Det har du rätt i. - Vi måste kolla det.

De tittade ut genom fönstren i lägenheten och spanade längs gatan nedanför för att se om där stod några bilar parkerade. Där stod sex stycken. Fyra kände Sissela igen. Två var okända. En blå skåpbil och en vit Saab. Båda bilarna var tomma. - Vi går ner och kollar dom, sa Sissela. Max nickade.

De gick ner och kikade in i Saaben. Det fanns en bilbarn-stol i den. - Den är nog okej, sa Max. - Hemliga agenter har väl inte ungar med sig i jobbet, va? Den blå skåpbilen stod parkerad under ett träd längst bak i raden. Sissela tog tag i Max arm. - Om vi går fram och kollar den och där finns folk i den, så vet dom att vi har upptäckt dom, sa hon.

Där finns ju inga, sa Max. - Bilen är tom. - Äh, du är ju hopplös, väste Sissela. - Kollar aldrig på filmer? - Bara dom mamma och pappa låter mig titta på, svarade han.

- Det kan ju sitta folk bak i och avlyssna. - Äh, lägg av, sa Max. - Varför inte, väste Sissela. Max ryckte på axlarna.

- Om nu en kille förföljer dig, varför skulle de inte kunna avlyssna mig, sade Sissela. - Jo, det är väl möjligt, sa Max. - Men varför avlyssnar dom inte mig, då?

Det kanske dom gör, sa Sissela. - Men vi har ingen blå skåpbil på vår gata. - Inte vad jag sett i alla fall. - Nä den är kanske vit, gul eller röd. - Du får kolla när du kommer hem, sa hon.

Vad gör vi nu då? - Vi måste ju göra något, sa Sissela. - Vi måste få reda på om det finns folk i bilen. - Hur då? frågade han. - Ska vi bara gå fram och knacka på? - Nej det kan vi bara inte, sa Sissela - Vi måste hem till mig och kolla, sade Max.

De hoppade upp på sina cyklar och trampade hem till Max. På vägen hem kollade de noga alla bilar se såg som var ute och körde. Nu skulle ingen agent skugga dem utan att de visste det. De undersökte grannskapet runt Max hus. Det fanns inga okända bilar.

De klev av cyklarna och satte sig på trappan.

- Du vet att dom kan sätta en liten möjäng som gör att de kan avlyssna allt som sägs i huset, sa Sissela. Max nickade. - Vi får nog snacka med de där ufokillarna ändå, sade Max och tittade på Sissela. - Varför då, frågade hon. - De kanske kan hjälpa oss. - Hur ser en sådan möjäng ut, frågade Max. Sissela ryckte på axlarna. - Jag vet inte. Jag tror att man gömmer dom i lampor, telefoner och sådant.

- Han i bilen, tänk om han är från CIA eller något sådant, sa hon.

- Eller FBI, sa Max. - Inte FBI, de jobbar bara i USA. - Jaha, det var mer än jag visste, sa han. - De kommer i alla fall inte att tala om något för oss, sade Sissela.

Varken Max eller Sissela upptäckte mannen som stod under trädet vid vändplatsen och iakttog dem på håll.

- Jag vill prata med någon av de där ufokillarna. Dom står säkert på vår sida, sa Max. - Ja okej då. Max och Sissela gick upp till Max rum och började leta efter ett telefonnummer i Ufotidskriften som Max fått med posten.

- Här är ett namn, sade han. - A. Gustavsson. - Vi ringer till honom. Max lyfte på telefonen och slog numret. En mansröst svarade. - Är det A Gustavsson, frågade han.

Ja det är Affe Gustavsson, svarade rösten. - Hej jag heter Max Mendelsson.. Han hann inte längre förrän Affe avbröt honom. - Hej Max, du det är inte så bra att vi pratar i denna telefonen, sade han. - Jasså, varför det?

- Jag ska förklara om vi kan träffas istället, sade Affe.

Jaha, ja, svarade Max lite förvånat. Han tittade på Sissela. - När ska vi träffas då? Går det bra nu om en stund, sa Affe. - Javisst, toppen, sa Max. - Okej, jag kommer hem till dig på en gång. - När är du här då? - Om en timme ungefär. Max avslutade samtalet. - Han ville inte prata i telefonen. Han kommer hit. - Aha, sade Sissela. - sa han varför han inte ville prata i telefonen? Max skakade på huvudet. - Vår telefon kan vara avlyssnad och kanske Affes också. - Äh lägg av, varför skulle hans vara avlyssnad? - För att han håller på med UFO, sa Sissela. - Så du tror att den killen som skuggar oss för att han känner till något som inte vi vet? - Det verkar så, sade hon. - Varför skulle han annars skugga oss. En knappt tio minuter stannade en svart BMW framför huset. Max och Sissela öppnade ytterdörren och kikade ut. Föraren steg ur bilen och vinkade till dem. - Hej det är jag som är Affe sade han.

Max och Sissela låste dörren och sprang ut till bilen. De hälsade på Affe. - Hoppa in i bilen, sade han, så kör vi till något ställe där vi kan prata i lugn och ro. Max och Sissela hoppade in. Affe körde snabbt ut ur Finntorp. Max sneglade på mannen. En ufoexpert tänkte han. Han vet säkert det mesta som

finns och veta. Han kände sig trygg. Det var en trevlig kille även om han just nu verkade en aning nervös. Han tittade ofta i backspeglarna som om han var rädd att bli skuggad. Kort snaggat hår och en sliten skinnjacka. Lite väl varmt på sommaren, tyckte han. De hade nått utanför byn och mannen såg ut att slappna av lite.

- Jaha Max, sade han. Har du sett ett UFO? Max tittade snabbt på Sissela. Han ryckte på axlarna. – Jag vet faktiskt inte vad det var.

- Var då någonstans, frågade mannen. - Upp i ravinen, sade Max. Mannen nickade som om han redan visste det. – Kan du berätta mer? - Varför ville du inte prata i telefon, frågade Max. Mannen log. – Det är väl alltid trevligare att prata så här, sade han. - Jo, men var det en speciell anledning, frågade Max. - Nej, vad skulle det vara? frågade mannen. Max ryckte på axlarna. – Jag tänkte att vår telefon kanske är avlyssnad, eller din, sade Max. – Nej, varför skulle någon avlyssna din telefon, svarade mannen. – Man vet aldrig, sade Max. - Nå vad såg ni, frågade mannen otåligt. Max och Sissela berättade hela historien om ravinen och gömstället. Hur han talat med någon i drömmen. De berättade om den dagen då Erik och Jörgen jagat dem och hur gömstället stängt inne dem och sedan hur det släppt ut dem två dagar senare. Mannen satt och lyssnade intresserat. – Hur såg det ut frågade han. Max och Sissela berättade om korridoren och rummet. Lådorna och de tre som öppnats. Madrasserna för apor och att det var osynligt. Mannen satt och skakade på huvudet. – Det låter som om ni hittar på det mesta sade han. - Vi hittar inte på något, svarade Max argt. – Allt är sant. Mannen nickade. – Ja, men det låter nästan för otroligt, sade han. – Hur tror du vi känner det, som varit med om det, sa Sissela.

Var finns det nu, frågade Mannen. Max och Sissela skakade på huvudena. – Vet inte, det bara försvann. - Har ni något kontakt med det, frågade han. - Nä, ingenting, svarade Max. - Sa det ingenting om att det skulle komma tillbaka? - Nej, inget alls, sade Max. – Jag tror att det ville hem. - Kan ni lova mig en sak, sade mannen och tittade uppfordrande på Max och Sissela. De båda nickade.

- Lova mig att inte berätta detta för någon, sade han. – Inte för någon, om de så lovar er miljoner. - Miljoner skulle inte sitta så dumt, sa Sissela. Mannen stirrade strängt på Sissela.

- Du min kära flicka, det finns folk som kanske vill döda er för det ni vet. Sissela tittade storögt på mannen och sedan på Max. - Varför då, frågade Max och Sissela i munnen på varandra. - Du vet saker som vem som helst skulle döda för, sade han. - Vem då, frågade Max - Det kan jag inte säga just nu, sade han.

- Vet du varför vi är skuggade, frågade Sissela. Både Max och Sissela kunde inte undgå att se hur mannen rykte till. – Hur vet ni det, frågade han. – Vi är inte dumma, sade Sissela

Mannen tittade strängt på Sissela. – Vad du än gör, håll dig undan för dom. De är mycket farliga.

- Vem är dom, frågade Max. - Dom är från KGB, sa mannen och kan kidnappa er och ta er till Ryssland. Max kände en rysning längs ryggraden. De hade kört in i Finntorp igen. – Jo jag släpper av er vid kiosken, sade han. - Varför det, frågade Max. - Jag vill synas så lite som möjligt hemma hos dig, svarade han. Han svängde in till trottoarkanten vid kiosken. Max öppnade dörren. - Jo en sak till, sade mannen, om någon ni inte känner vill prata med er så ska ni sticka direkt. – Ska vi ringa polisen? - Nej, nej, bry er inte om dom. Vad ni än gör öppna inte dörren för främlingar, sade mannen Okej, sade Max. – Ska vi ringa till dig då? - Nej, jag ringer, sade mannen. - Okej, vi ses, sa han.

Han körde iväg med en rivstart och försvann utom synhåll. - Vi går hem till mig, sa Max.

- Lite mysco typ, sade Sissela. Han såg inte ut som en UFO-expert. – Hur ser en sådan ut då? frågade Max. Sissela ryckte på axlarna. De vek av in på Västkustvägen och kunde se huset. De öppnade grinden då Max fick se en lapp som satt på dörren. Han tog och vecklade upp den. – Vad är det, frågade Sissela.

- Vet du vem som skrivit lappen, sa max storögt. – Affe Gustavsson! – men vi träffade ju honom precis, sa Sissela. – Det står att han knackade på här men vi var inte hemma, läste Max. Det finns också samma telefonnummer som vi ringde. – Jaha och vem var det som vi träffade då, sade Sissela. – Du, lite mysco det där med att han som vi träffade kom så snabbt. Han sa ju om en timme. – Just snyggt, sade Sissela. Vi har träffat någon annan och berättat allting. – Tog du bilnumret? frågade Max. – Nä skit också, det glömde jag sa Sissela.

- Jaha, och vad gör vi nu då? Sade Max och satte sig på översta trappsteget.

Max skulle precis öppna ytterdörren när en grön och rostig Saab 900 bromsade in hårt utanför på gatan. Ur bilen klev en man och vände sig mot dem.

- Är du Max Mendelsson frågade han. Max och Sissela stirrade på honom och sedan på varandra. - Vem frågar, ropade Sissela. - Jag heter Affe Gustavsson, sade mannen.

Max och Sissela utbytte ett snabbt ögonkast. Mannen vid Saaben stod kvar. - Ni ville ju träffa mig, ropade han. Max och Sissela reste sig upp - Håll dig borta från oss, skrek Max. Mannen höll ut båda armarna i en frågande gest. – Du ringde ju till mig, skrek han. - Vi vet vem du är, skrek Sissela. – Du jobbar för KGB. Mannens armar sjönk mot sidorna. Han skakade på huvudet.

- Vem har sagt det? - Affe, Max hostade. – Affe Gustavsson, skrek han. – Vi träffade honom för en stund sedan. Mannen blev stående. - Här, ropade mannen och höll upp sin plånbok och kastade den så att den landade vid foten av trappan. Sissela fiskade upp den. Hon letade och plockade fram ett körkort.

- Kolla här sade hon, och höll upp körkortet. Det var ett fotografi som såg ut som mannen vid den rostiga saaben men namnet var Alf Hubertus Gustavsson. Max och Sissela tittade på varandra. Max tog plånboken och stoppade tillbaka körkortet och kastade tillbaka plånboken till mannen.

Max vände sig till Sissela och viskade - Du menar den Affe som vi träffade först är inte den riktige Affe Gustavsson. Sissela nickade. – Vem är då han i BMW'n som sa att han var Affe?

Lite mysco, eller hur, sade han.

- Får jag fråga vad ni sysslar med, frågade Affe som stod kvar på gatan framför sin rostiga bil.

Max berättade om mannen som plockat upp dem och utgett sig för att vara honom själv.

- Jaha, det var därför ni aldrig öppnade dörren, sa Affe. Jag stod där och väntade i en halvtimme, sa han. - Någon avlyssnar våra telefoner, sade Max. - Ja, precis därför jag inte ville att vi skulle prata så mycket per telefon, svarade Affe. Han öppnade grinden och gick fram och hälsade på Max och Sissela. – Vem är han som sa att han var du, frågade Max. Affe skakade på huvudet. – Jag vet inte riktigt, sade han, men förmodligen jobbar han för någon utländsk underrättelsetjänst. – Underrättelsetjänst, vad är det frågade Max. – Spioner, spionorganisationer, svarade Affe. – Du menar att han är spion, frågade Sissela. Affe nickade. - Hur vet du det, frågade Sissela. - I mitt jobb, så stöter man en hel del underrättelsefolk som är intresserade av UFO, sade han. - Jag trodde inte att det var intresserade, sade Max.

- Jodå, mer än du tror, sade Affe. - Dom säger ju att ju allt om flygande tefat är bluff och lögn, sade Max. - Man ska inte tro på allt det där, sade Affe. – Det mesta om flygande tefat som du läser om i tidningar, böcker och på teve är bara bluff. - Jaha, vad är sant då, frågade Sissela. Det som är sant får vi aldrig reda på, sade Affe. Det håller dom hemligt. - Du menar CIA, frågade Sissela. - CIA och KGB och alla dom andra underrättelsetjänst-erna, sade Affe.

- Men hur vet dom om Ufo't, frågade Sissela? Vi har ju inte berättat för någon. - Jag skulle tro att dom sett Ufo't på radar, satellitspårning eller med annan avancerad utrustning, sade Affe. - Men inte här i Sverige väl, sade Max. - Jodå, dom ser allt, sade Affe. De har radar överallt, över hela världen. Det finns en underjordisk anläggning i USA som spårar och håller reda på allt rymdskrot som cirklar runt Jorden. max nickade. - Jo den känner jag till,

sade han. - Man kan se saker som bara är några centimeter stora, sade Affe. Tänk då ett helt Ufo. Ingen konst. - Så då vet dom allt, sade Sissela och stirrade på Max. - Fy farao, nu är det kört sa Max.

Affe skakade på huvudet. - Nej då, det behöver inte betyda att de vill er något ont. Det är nog mest bara intresserade.

-Kom, sa han. Vi kör upp till ravinen. - Dit kan man inte köra, sa Max. Affe nickade. - Jo, det går en gammal igenvuxen skogsväg på baksidan som man kan köra nästan ända fram.

- Aha, det visste jag inte, sa Max.

Affe körde som en idiot. Det gick fort, nästan lite för fort ibland. Affe tittade då och då i backspeglarna, precis som den andre mannen de åkt med tidigare. Han slängde bilen av vägen och in på den lilla skogsvägen i en fart som nästan fick bilen att sladda av vägen. - Kör du inte lite väl fort, protesterade Sissela. - Jo, svarade Affe, men vi måste se till att ingen följer efter oss. Efter några kilometer stannade han och klev ur bilen. Han pekade med hela armen.

- Vi ska ditåt, sade han. Ravinen ligger därborta. Det tog dem ungefär tio minuter att nå fram till nedre ändan av ravinen. Gropen efter gömstället gapade mot dem. Det mätte mer än hundra meter från kant till kant. - O jisses, sade Max, var det så här stort? - Nä, sa Affe, de har varit här och grävt en hel del när dom letade efter er. De slog sig ned på en stenhäll som var varm av solen. - Berätta, sa Affe. Max och Sissela drog hela historien än en gång. Denna gången för rätt person. Affe satt tyst och lyssnade och nickade några gånger. När Max och Sissela berättat färdigt satt han tyst och tittade bort mot träden i dungen ungefär där bilen var parkerad. - Märklig historia, sade han. - Ni har inte hittat på något, va? Max och Sissela skakade på huvudena..

- Ingen kommer att tro på oss, sade Sissela. - Min mamma och pappa kommer att tro att jag blivit galen, sade Max. - Alla kommer att reta ihjäl oss i skolan. Vänta bara tills Jörgen får reda på det här. - Då får han smaka på denna sa Sissela och höll upp sin knytnäve.

- Jo det kan vi, sade Affe. Det är faktiskt det enda vi kan göra. - Jag följer med och hjälper dig. - Varför skulle dom tro på en ufoexpert, sade Sissela. - Alla vet ju att ufoexperter är inte riktigt kloka som tror på sånt.

Hon insåg att hon förolämpat Affe. - Inte illa menat, men jag tror att folk tycker så, sa hon snabbt för att mildra förolämpningen. - Jag förstår precis vad du menar, sa Affe - Jag tar inte illa upp. Så är det bara. - Du är reko kille Affe, sa Max. - Tack ska du ha, sa Affe och log.

- Men det är nog tyvärr det enda vi kan göra. Om något ska veta sanningen så är det ju era föräldrar, hur tokig den än kan låta. - Jamen, ingen kommer

att tro på oss. - Nja, kanske inte just nu, men om den svenska militären får nys om att det finns folk som smyger runt och snokar på er, så kanske de kan övertyga era föräldrar. - Tror du på oss, Affe, frågade Max. Affe tittade på dem och log. - Jo, jag tror faktiskt på er. Jag har lite annan information som jag har fått som bekräftar vad ni har berättat. Så vet jag ju också att man inte skickar hit agenter för att spionera på barn utan anledning. Alla tre begav sig tillbaka till Affes gröna rostiga Saab som var parkerad i skogsbrynet. Mamma och pappa kommer att gå i taket, tänkte Max. Hur ska vi kunna övertyga dem att vi inte är fullständigt sinnesrubbade.

kapitel 2

En mörkblå Volvo stannade till framför familjen Mendelssons hus på Västkustvägen 12. Karin kunde genom hallfönstret se hur tre herrar steg ur bilen. Hon skyndade sig in till Gunnar som satt i arbetsrummet. - Det kommer tre män och knackar på, sade hon. - Vilka är det, frågade han. - Ingen aning, men de ser välklädda ut, sade hon. Sekunden senare ringde dörrklockan. Gunnar gick och öppnade. - Goddag, jag heter Kapten Weismar sade den längre av de tre männen, han vände sig mot sina kolleger. - Detta är löjtnant Brisén och detta är herr Svensson. - Vi kommer från försvarsmakten. - Vad gäller saken, frågade Gunnar.

Det gäller er son, sade Weismar. - Ja, ja, det var ni som ringde, sade Gunnar. - Förlåt, stig in.

Gunnar visade in trion i vardagsrummet. - Vad kan vara så viktigt att militären är intresserade av min son, frågade Gunnar. Kapten Weismar harklade sig. - Vi tror att er son såg något viktigt den dagen han försvann tillsammans med flickan. - Jaha, vad då? - Hemlig militär aktivitet, sade Weismar. - Något som ni hållit på med, frågade Gunnar.

- Nej, men någon utländsk militär underrättelsetjänst. Gunnar såg storögt på trion och på Karin som stod i dörren till hallen. - Vad vill ni göra, då, frågade Gunnar. - Vi vill gärna tala med er son, sade Weismar. - Det är många som velat tala med honom, sade Gunnar. - Vi har nekat alla, de måste få lugn och ro. - Jag förstår, sade Weismar. - Men det är viktigt inte bara för landets säkerhet utan även för er son. - Landets säkerhet, ni pratar om en pojke på tolv år och en flicka på elva, sade Gunnar. - Er son kan sväva i fara, sade Weismar. - Hur då, frågade Gunnar och såg förvånat på trion i soffan. Ja, de såg kanske sådant som ingen skulle se, sa Weismar - Men han har inte berättat någonting om några militärer, sade Gunnar. Weismar skakade på huvudet. - Vi tror att er son och flickan kan ha blivit indragna i något som de själva inte riktigt vet vad det är, sade han.

Varför säger ni inte rakt ut vad ni tror har hänt, sade Gunnar. - Vi måste ha er tystnadsplikt i så fall, svarade löjtnant Brisén och tog fram några papper ur sin väska.

Jag måste ber er att skriva under dessa handlingar, sade han. - Vad är det, sade Gunnar.

- Tystnadsplikt, sade löjtnant Brisén med en nasal röst. - Ja, vi måste ha era underskrifter, sade Weismar, eftersom det är militära hemligheter som ni kommer att få ta del av.

Gunnar läste genom papperna. Han vände sig till Karin som långsamt gick in i rummet.

- Det verkar okej, sade han till henne. - Bara en tystnadsplikt. Det betyder att ni inte får tala med någon om vad vi pratar om. Gunnar och Karin skrev under på var sitt papper. - Det är viktigt att ni är medvetna att ni inte kan tala med någon om detta, sade Weismar. – Inte ens hög för er själva. Gunnar och Karin nickade. - Det kan anses som spioneri i så fall, sade Brisén. - Ja till saken, nu, sade Gunnar. - Vad hände däruppe i ravinen egentligen. Kapten Weismar lutade sig tillbaka i soffan. Den store och rundnätte Herr Svensson som suttit tyst och stilla, stönade när han försökte resa sin tunga kropp ur soffan. – Var har ni toaletten, frågade han. Karin reste på sig och visade herr Svensson vägen till toaletten på andra våningen.

Han gick in och låste dörren. Han tog fram något som såg ut som en transistorradio ur sin lilla väska. Han satte in en öronsnäcka och vred på en knapp på den lilla radion. Han spolade och öppnade försiktigt dörren. Han höll den lilla radion med sin antenn framför sig i rummet. Han stannade till framför en lampa och böjde sig ner. Efter några sekunder plockade han fram en liten fyrkantig sak och höll upp. En avlyssningsbugg. En liten känslig mikrofon och en sändare som skickade allt som säs i rummet till en mottagare i närheten. Det kunde vara en mottagare i ett annat hus eller i en bil som stod parkerad ute på gatan.

Herr Svensson gick genom alla rummen på ovanvåningen. I varje rum hade han hittat en liten fyrkantig sak. Han stannade till vid den stora golvlampan. Inpillad under skärmen satt ytterligare en avlyssningsbugg. Han plockade bort den och lade den i fickan. Han stannade till vid tavlan som hängde utanför Max sovrum. Han lyfte försiktigt på ramen och kikade in bakom. Där satt ytterligare en. Den var inte riktigt likadan som de övriga.

Svensson log ett knappt märkbart leende och lät den sitta kvar. Trots sin tunga kropp gled han nästan ljudlöst ner för trappan och in i köket där han hittade ytterligare en avlyssningsbugg.

Efter några minuter återvände Svensson till vardagsrummet där alla var samlade. Weismar redogjorde för bakgrunden till händelsen uppe vid ravinen. - Vi vet inte säkert vad som hände där uppe. Allt är fortfarande gissningar. – Men varför är militären intresserad av det som hänt, frågade Gunnar. – Det kan röra sig om en utländskt militär underrättelsetjänst som hade gömt högteknologi i anslutning till ravinen. Barnen hade kommit dit i samma veva som där fanns utländska agenter. Agenterna hade flytt fältet och tagit barnen med sig. - Kidnappat mitt barn, sade Gunnar. Weismar nickade. - Förmodligen drogat dem båda med sömnmedel. - Men varför, frågade Gunnar. - De ville inte att barnen skulle avslöja dem medan de var kvar.

- Barnen var väl ingen risk för dem, sade Gunnar. - Nej egentligen inte, men om de sprungit hem och berättat så fanns risken att vår egen säkerhetspolis kanske kunde fånga dom, sade Weismar.

- Ni menar SÄPO, frågade Gunnar. Weismar nickade. Ja, alternativet hade inte varit så snyggt, sade han. - Alternativet, sade Gunnar förvånat. - Ja, alternativet till att kidnappa dem och ta dem med sig. Gunnar såg storögt på Weismar. Weismar nickade. - Agenter drar sig inte för att döda, sade han. - Tack och lov, sade Gunnar. - En sak till, sade Weismar. Gunnar såg på honom. - Om Max eller flickan berättar något, skriv gärna ner det och göm lappen, sade han. Gunnar nickade. - Om han berättar något som kan verka fantasifullt, så är det förmodligen på grund av att de drogats. - Vad då för fantasier, frågade Gunnar. - Ja, vad som helst, sa Weismar och log. - Konstiga varelser, drakar, älvor, flygande tefat. Det finns till och med folk som har drömt om de mest fantastiska saker, sade han. Men det är bara fantasier orsakade av sömnmedlet. - Ja, bra att veta, sade Gunnar. - Han har inte riktigt varit sig själv sedan händelsen. - Mycket av det han och flickan var med om är sammanflätat med drömmarna de haft, sade Weismar. - Ni utgår ifrån att de drömt, sade Gunnar. - Ja, alla gör det, sade Weismar. Våra egna agenter har berättat de mest otroliga saker när de vaknat. - Ja, även herr Svensson, sade han och nickade till den tyste kollegan i soffan. Herr Svensson log ett leende som så ut som en stel grimas. Han är säkert inte van vid att le, tänkte Karin som satt på armstödet på Gunnars fåtölj. - Vi måste prata med dem och ta reda på vad som är dröm och verklighet, sade Weismar. - Jag förmodar att det är viktigt, sade Gunnar. Weismar nickade. - Ja det hjälper dem att hantera det som hänt. Annars kan det lätt bli till en fix idé och spåra ur, sa han. - Ni menar drömmen, sade Gunnar. - Ja vi hjälper ju er son och flickan att bearbeta det som hänt, så att de kan gå tillbaka till sina ursprungliga liv.

- Det är inte så farligt, sade Weismar. En metod som utvecklats av framstående psykologer som hjälper människor med att bli av med obehagliga händelser och minnen.

Trion reste på sig. - Jag hoppas satt vi kan prata med Max och flickan om någon dag eller så, sade han. - Kommer ni tillbaka igen, frågade Gunnar. Weismar nickade. - Jag ringer i ikväll eller i morgon, så kan vi bestämma tid då, sade Weismar.

De tog adjö av varandra och Weismar gav Gunnar en lätt uppmuntrande klapp på axeln. - Allt kommer att gå bra, sade han. Lita på oss. Vi jobbar med detta varje dag.

Trion lämnade det Mendelssonska hemmet bakom sig. Svensson vände sig halvt om mot Weismar när de svängde ut från trottoaren. - Jag hittade nio

avlyssningsbuggar i huset. – Ok, då vet vi att fler än vi avlyssnar dom, sade Weismar. – Du lät våra vara kvar väl. Herr Svensson nickade och log.

kapitel 3

Affe stannade till vid trottoaren. Max och Sissela hoppade ur bilen och sprang upp till ytterdörren. De öppnade dörren och rusade in. - Mamma, pappa, ropade Max. Gunnar och Karin mottog dem med var sin kram. - Hej på er, var har ni varit någonstans. - Vi har varit ute med Affe, sade de. Affe stod i hallen och nickade åt Karin och Gunnar. - Hej, jag heter Alf Gustavsson, sade han och räckte fram handen. - Vem är ni, frågade Gunnar utan att ge antydning om att hälsa på honom.

- Han är en ufoexpert, sade Max. - Ufoexpert, sade Gunnar och tog ett steg mot Affe. - Ni ska lämna barnen ifred. Affe tog ett steg bakåt och höll upp händerna framför sig. - Barnen har varit med om fantastiska saker. - Du kommer också att få vara med om fantastiska saker om du inte går härifrån, sade Gunnar och knöt händerna. - Gunnar, inte här framför barnen, sade Karin. - Vad är det med dig, pappa, frågade Max. - Ge dig härifrån. Gunnar gestikulerade mot Affe. - Pappa, sluta nu, sade Max. Affe har hjälpt oss. - Han är snäll, sade Sissela. - Vet ni vad era barn har varit med om, frågade Affe. - Ja, det vet jag, sade Gunnar och har du inte med att göra. - Det är viktiga saker, sade Affe. Jag tror inte du vet vad som hänt. - Jag vet mer än du tror, sade Gunnar och tog ett par steg mot Affe. - Det är historiskt, sade Affe. - För första gången... han kom inte längre. Gunnar satte handen i bröstet på honom och motade honom ut genom den öppna ytterdörren. Affe gick självmant. - Max sprang förbi Gunnar fram till Affe. - Affe stannar, skrek han. - Ge dig härifrån eller jag ringer polisen, skrek Gunnar. - Det är bäst att du går in, sade Affe till Max. - Nej, inte om du inte följer med, sa han. - Jo, din pappa är upprörd över att jag är här, sade Affe och höll Max i axlarna. - Gå nu. Max gick motvilligt in i huset. Affe hoppade in i sin rostiga gröna Saab och körde därifrån.

Max sprang upp på sitt rum. Gunnar följde efter. Sissela blev stående i vardagsrummet tillsammans med Karin. - Varför är Max pappa så här, sade hon. - Därför att han är rädd om er, sade Karin. - Men Affe är snäll och har hjälpt oss, sade Sissela. - Javisst, men Gunnar tycker inte om ufoexperter, sade Karin. - Han verkar hata dom, sade Sissela. - Nej, hatar gör han inte, men han tycker nog lite illa om dom, sade Karin och suckade. - Max, öppna dörren, ropade Gunnar. - Aldrig, skrek Max

Vi måste prata om det här, sade Gunnar. - Nej inte så länge Affe inte får komma hit, sade Max. - Han har inte med detta att göra, sade Gunnar. - Jo det har han visst, mer än du tror, skrek Max innanför den stängda dörren. - Jasså hur då, frågade Gunnar. - Han har också sett Sendoine, sade Max. - Sett vem, frågade Gunnar. - Sendoine, ufo't, skrek Max. Gunnar skakade på huvudet. Kapten Weismar hade rätt. Hans som förväxlar dröm och verklighet och den

där ufoexperten drar nytta av det. - Max, jag har pratat med en farbror som kan hjälpa dig, sade han. - Hjälpa med vad? - Det du har varit med om, sade Gunnar. - Öppna dörren för guds skulle så vi slipper stå och skrika till varandra.

Max öppnade motvilligt dörren. Gunnar satte sig på sängen. - Max, du och Ludde är det viktigaste i hela mitt liv. Ingenting ska få skada er eller göra er illa. - Men Affe gör oss inte illa, sade Max. - Nej det gör han kanske inte, men han utnyttjar er, sade Gunnar. - Nej det gör han inte. - Han hjälper oss. Vi trodde först att han var spion, men det visade sig att han var den riktiga Affe. - Vilken spion, frågade Gunnar. - Spionen som jobbar för CIA, sa Max. Eller KGB eller något sådant. Gunnar skakade på huvudet. - Sluta fantisera nu, Max. - Jag fantiserar inte. Fråga Sissela. Max såg henne komma och ställa sig i dörröppningen. Sissela nickade. - Max fantiserar inte, sade hon. Hade du frågat Affe som du körde ut, så hade han sagt samma sak, sa hon och stirrade argt på Gunnar. - Jag säger inte att ni fantiserar, sa Gunnar. - Bara att ni förväxlar verklighet med drömmen ni hade när agenterna drogat er.

- Vilka agenter, frågade Max. - Agenterna uppe i ravinen, sade Gunnar. - Kapten Weismar berättade om dem. - Vem då, frågade Sissela. - Det kom tre militärer hit och berättade vad som egentligen hände däruppe i ravinen, sa Gunnar.

Gud förbjude mig för att jag berättar det här. Han tänkte på tystnadsplikten. Gunnar redogjorde i grova drag vad som hände när militärerna besökte dem. - Vilket skitsnack, sa Max. Där fanns inga agenter uppe vid ravinen, bara Erik och Jörgen. - Vi är avlyssnade, sa Sissela. Gunnar tittade på henne. - Det var därför som spionen dök upp före Affe. Han hörde oss prata i telefon med Affe. - Han låtsades vara Affe, sa Max. sedan dök den riktige Affe upp. - Stopp, stopp sade Gunnar. - Det här går lite för fort. Vilka är människorna ni pratar om. - Vi blev skuggade av någon, sa Sissela. - Sedan kom spionen sa att han var Affe Gustavsson och varnade oss alla andra som han sa var spioner. - Jag begriper ingenting, sa Gunnar - Vad är det här för fantasier, sade han. - Vi kollade bilnumrerna och sedan bilregistret, sade Sissela. - Jaha, Gunnar satt förvånad och skakade på huvudet. - Ta om allt från början. Max och Sissela berättade om mannen i den grå Volvon som skuggat dem. De berättade om spionen och sedan om Affe och om den blå skåpbilen utanför Sisselas hus. Max berättade om hur Affe och de kört till ravinen. Gunnar satte upp båda händerna. - Stopp nu med fantasierna. Men sluta för fasen upp med fantasierna om flygande tefat - Det är inget tefat, sa Max. - Det har legat begravt upp i ravinen i tusentals år. Det kan också göra sig osynligt. - Max skärp dig för fanken, sade Gunnar strängt. - Hon kan prata med oss genom tanken, sade Sissela. Gunnar stirrade storögt på dem, reste på sig. - Hon? - Vi måste få ett stopp på det här, sade han. Ni kan inte längre skilja på fantasi

och verklighet. Gunnar gick fram och ställde sig vid fönstret och tittade ut. Han insåg att det kanske var bra att de fick berätta om sina upplevelser även om det var fantasier. De skulle kanske till slut inse att det inte hänt på riktigt. Han vände sig om, och tittade på dem. - Katten också att vi inte har något bevis, sade Max. - Vi kan be Sendoine komma och visa sig, sade Sissela. Max skakade på huvudet. - Vi vet inte var hon är någonstans eller när hon kommer tillbaka.

- Men vänta, vi har ju amuletten, sade Max och fiskade fram halssmycket. - Den blir varm och lyser när Sendoine är nära, sade han. - Men den hittade du ju vid kovan, sade Gunnar. - Nä, sa Max, den låg i Sendoine. - Om den nu skulle vara utomjordisk så borde man kunna se det kemiskt, sade Gunnar och spelade med i deras fantasi. Vi får låta militären i så fall titta på den. - Aldrig i livet, sa Max. Den är min och ingen annans.

Karin dukade fram tallrikar på köksbordet. Det blev sex stycken. Både Sissela och hennes mamma skulle äta kvällsmat hos familjen Mendelsson. Gunnar och Karin ville berätta om dagens händelser för Fabiola. Max och Ludde tyckte att det var trevligt när Sissela och hennes mamma åt middag med dem. Fabbi var jättetrevlig och kunde skämta om det mesta. Sissela är lik henne tänkte Max och log för sig själv. Tuff, stark och tar det mesta med skoj.

Gunnar berättade om Kapten Weismar och hans två kollegor. Om agenterna som kidnappat Max och Sissela. Max drämde näven i bordet. - Det var inga agenter, sade han. Alla runt bordet såg på honom. - Max, lite bordsvett om jag får be, sade Gunnar. - Ja, men varför ljuger dom, sade Max. - Dom ljuger inte, sade Gunnar. Ni har haft hallucinationer av sömnmedlet, sade Gunnar. Sissela skakade på huvudet. - Nej, vi ljuger inte, sade hon argt. - Seså, ta det lugnt Sissela, sa Fabbi och lade sin hand över hennes. Vi lyssnar. Militären ljuger, sade Sissela i en lite mildare ton. - Men varför skulle dom ljuga, sade Karin - Därför att de inte vill att folk ska få veta sanningen, sade Max. - Det ligger något i vad dom säger, sade Fabbi, som suttit tyst och lyssnat. - Tror du också på UFO, frågade Gunnar. Fabbi skruvade på sig och såg tankfullt ner i bordet. Gunnar, jag känner min dotter och vet när hon ljuger eller talar sanning, sade Fabbi. - Du menar att hon talar sanning när hon säger att hon blivit kidnappad av ett UFO, frågade Gunnar. Fabbi nickade. - Ja, tänk om det är så att Max och Sissela verkligen blev kidnappade av ett UFO. Skulle militären tala om det för alla, eller skulle dom hålla tyst om det? - Jag skulle hellre tro på att de blev kidnappade av en grön flygande elefant, sa Gunnar och skakade på huvudet. - Steget är väl inte så långt till ett UFO då, sade Fabbi. Jag menar, hon log en smula mot Gunnar, en grön flygande elefant är väl ett ufo. Gunnar skrattade och ryckte på axlarna. - Sanningen är väl alltid bäst, sade han. - Är den, frågade Fabbi. - Vad skulle hända om

militären lade fram bevis att ett UFO verkligen hade kidnappat Max och Sissela? – Skulle folk fortsätta med sina vanliga liv, eller skulle det bli panik över hela världen. – Folk skulle inte tro på det, sade Karin och skrattade. – Nej, förstås, det är ju sant, sade Fabbi. – De skulle tro att det var samma idiotiska påhitt och lögner som alla UFO-expertter jämnt tjarar om, sade Gunnar. Max förstod att Gunnar menade Affe.

- Affe var med och såg i eftermiddags, sade Max. Gunnar skrattade. – Skulle det göra någon skillnad, sade han. Han tror ju på flygande tefat. – Ja, men han trodde först inte på det, sade Sissela, inte förrän han verkligen såg Sendoine. – Ha, en UFO-expert som inte tror på flygande tefat. Gunnar skrattade. – Pappa, skärp dig, sade Max. En UFO-expert som tror på flygande tefat är väl ingen bra expert. – Nej, det är riktigt, sade Fabbi. Han behöver ju inte tro på det, för att vara expert. – Nej men det kanske underlättar, sade Gunnar. Fabbi skakade på huvudet. Det är väl bättre att förhålla sig neutral än att varken tror eller inte tro, sade hon. – Bättre kanske att vara lite skeptiskt, sade Karin. – Skeptisk, frågade Sissela. – Ja att inte tro på allt, sade Fabbi. – Ja, det är precis så som Affe är, sade Sissela. – Snälla, prata med Affe, han är snäll, sade Max. – Om vi hade kunnat så skulle vi bett Sendoine komma ner och visa sig, sade Sissela. – Varför kan ni inte det då, frågade Fabbi. – Nej, hon verkar skrämmd av något, sade Sissela. – Vad då för något, frågade Fabbi. Sissela ryckte på axlarna. – För att hon inte vill att de ska fånga henne. – Kan de göra det då, frågade Karin. Max skakade på huvudet. – Nej, det kan de inte. – Så varför är hon rädd då? – Hon kanske vet att människorna blir rädda, sade Sissela.

Gunnar lade ifrån sig besticken och skakade långsamt på huvudet. – Det här är alldeles för mycket. Jag har två barn som påstår att de blivit kidnappade av ett UFO. Jag ser också att Max inte ljuger, för det vet jag när han gör. Hans öron blir röda då. Alla runt bordet skrattade. Men jag kan ändå inte tro på det, sa han. – Håll med om att det är mystiskt, sade Fabbi. – Jo men kapten Weismar förklarade att hela grejen med att Ufo't är ett resultat av sömnmedlet och konstiga drömmar.

– Pappa, det började faktiskt långt innan, sade Max. Gunnar sneglade på sin son. – Vad menar du? – Kommer du ihåg drömmarna om varelsen och mammas mobiltelefon som var död? Gunnar nickade. – Det hände innan vi blev kidnappade, sade Max. – Gropen efter Ufo't i marken, sade Sissela. – Ja men den kan ju ha grävts upp av agenterna, sade Gunnar. – Med vaddå, svarade Max. Med hink och spade? Gunnar insåg trots allt att det fanns bitar i historien som inte stämde riktigt med vad kapten Weismar berättat. Men ett UFO, nej det var för fantastiskt.. – Hur som helst så dyker kapten Weismar upp i morgon, sade Gunnar. – Kommer han hit, frågade Max. Gunnar nickade. – Ja, han ringde. – Då får vi berätta om amuletten, sade han. – Nix,

sade Max. Aldrig i livet att dom får den av mig, sade han. Då gräver jag ner den.

När middagen var över, samlade alla sig i vardagsrummet för en liten kopp kaffe. Max, Sissela och Ludde fick saft och bulle. Det smakade alltid bra och samtidigt få sjunka ner i soffan. Teve stod redan på. Det var snart lokala nyheter.

Strax efter lunch nästa dag kom kapten Weismar hem till familjen Mendelsson för att prata med Max och Sissela. Max hade övertalat Gunnar att låta Affe vara med. Max ringde till hem till Sissela och sedan till Affe och talade om att kapten Weismar hade kommit. Med sig hade kapten Weismar två kollegor. Det var inte Brisén eller Svensson som förra gången utan två helt okända. En man som presenterade sig som Dr Fulda och en kvinna som heter Dr Bjernholt. Förmodligen psykologer, tänkte Gunnar som vänligt tog emot dem.

Max och Sissela gick fram och hälsade på dem.

- Så det här är Max och Sissela, sade Dr Bjernholt. Jag har hört mycket om er, sade hon och behöll Sisselas hand i sin. Sissela drog sig loss. - Jag heter Beatrice Bjernholt, sade kvinnan och log ett brett leende. Sissela tyckte att munnen nästan sträckte sig från öra till öra i det långsmala ansiktet.

Dr Fulda var mera tystlåten och nickade bara till barnen. Han var kortare än Dr Bjernholt och hade ärr efter finnar i ansiktet. Hans ögon var hårda och nästan stirrande. Beatrice Bjernholt var raka motsatsen. Öppen och vänlig och lade ofta huvudet på sned. En ful ovana bland människor som egentligen har svårt att prata och umgås med barn på ett naturligt sätt. Några minuter senare dök Fabbi upp med andan i halsen.

- Max och Sissela, berätta allt som ni varit med om, bad kapten Weismar. Han satt mitt emot barnen och såg dem i ögonen. Hur vansinnig historien än verkar. - Ja, avbröt Gunnar, de har babblat om UFO och jag vet inte vad. Weismar nickade. - Jo vi vet att man kan uppleva konstiga saker, sade han. Men vi vill faktiskt höra deras historia även om den verkar fantasifull. - Så ni tror också på vansinneshistorien, sade Gunnar. - Det är ingen vansinneshistoria, svarade Weismar. Det är deras historia och dr Fulda och dr Bjernholt vill gärna höra den. - Men om det är fantasier, så har den väl ingen betydelse, sade Gunnar.

- Jo det har den. Vi kan få reda på om barnen påverkats psykiskt och kanske tagit skada av det som hänt, sade Weismar.

Gunnar sjönk tillbaka i fåtöljen och såg på Karin. Han grep efter hennes hand. – Ni menar att min son och Sissela blivit skadade av det som hänt. Han lät blicken vandra mellan de närvarande runt bordet. Weismar såg Gunnar i ögonen och nickade långsamt. – Låt dem nu berätta, sade han.

Max och Sissela berättade för kapten Weismar och hans kollegor om vad som inträffade uppe i ravinen. De berättade om gömstället som skakat, om hur de blev inestängda efter det att Erik och Jörgen lämnat dem. Hur det kändes som om de rörde på sig. De hade somnat och nästan två dygn senare vaknat upp och blivit utsläppta vid Blåssjön. Max redogjorde för hur det såg ut inuti Sendoine. Korridoren, det triangelformade rummet. Luckorna som inte gick att öppna och de stora som öppnat sig. De berättade om madrasserna som såg ut att vara formade för apor.

Dr Bjernholt tecknade åt Max och Sissela att sluta prata. Hon bytte snabbt kassetband i bandspelaren. Hon tryckte in inspelningsknappen. – Intervju med Max och Sissela, band två, klockan är 14.42, sa hon och nickade åt Max att fortsätta.

Max och Sissela berättade om den mystiske spionen som utgett sig för att vara Affe och mannen i den grå Volvon som skuggat dem tidigare. Kapten Weismar kunde inte låta bli att dra på munnen och le åt det hela. Han var också imponerad över hur dom tagit alla händelserna.

– Ni är riktigt smarta och tuffa, sa han. – Vi känner till både Björn Backman och James Donner, han som skuggade er, sa han. – Björn Backman, vem är det frågade Max? Weismar såg på Gunnar och Karin. – Björn Backman är en frilansande spion och det var förmodligen han som utgav sig för att vara Affe Gustavsson. Han jobbar alltså för vem som helst och det land som betalar mest. Han är smart och har hitintills lyckats undgå att bli fast, men det är kanske mest på grund av att vi faktiskt haft nytta av honom. – Så du känner honom, frågade Sissela. – Nja, känner honom gör jag inte, men jag vet en hel del om honom. – James Donner då, vem är det frågade Sissela. Just då knackade det på dörren och Karin gick och öppnade. Det var Affe som dök upp. Han hälsade som hastigast på de närvarande för att inte störa och satte sig på en stol vid kortändan av soffbordet.

- Ja, mr Donner är en klurig person. Det var han som skuggade er i den grå Volvon. Vi vet ganska lite om honom, sade Weismar och kliade sin haka. – Han har varit CIA agent, fortsatte Weismar, men slutade för nästan tio år sedan. Jag har faktiskt ingen aning varför han dykt upp här. – Han kanske också frilansar, sade Gunnar. Weismar skakade på huvudet. – Nej, då skulle vi känt till det. – Frilansar, vad är det frågade Max. – Man jobbar för vem som helst, gärna dom som betalar mest, svarade Weismar. – Hur vet dom om det här med Max och Sissela, frågade Fabbi. – Tja, det är så underrättelsetjänsterna fungerar, sade Weismar. Det läcker information från den ena till den andra. – Men det är ju hemligheter, sade Gunnar. Weismar

nickade. – Jovisst, men man byter information. – Så svenska militären har bytt information till andra, sade Affe, som blandat sig i diskussionen. – Nej, sade Weismar, inte vad vi vet, men man kan ju aldrig vara säker. – Jag skulle tro att CIA har bra koll på vad som hänt, sade han. – Så nu är Björn Backman och James Donner här och samlar information. – Ja i alla fall Backman, sade Weismar. – Finns det fler i krokarna som smyger på oss, frågade Affe. Weismar nickade. – Ja det finns några stycken, men vi är ännu så länge osäkra på vad de är ute efter. – Men om det är spioner från ett annat land, kan ni väl fånga dom, sade Gunnar. – Nej, så lätt är det inte, sade Weismar. Om vi fångar in dem så vet vi inte vad de är ute efter eller hur och för vem dom jobbar för. Det är bättre att hålla dem under uppsikt, och förresten har dom inte begått något lagbrott om de är här som turister. – Snygga turister, sade Fabbi och skrattade. Weismar nickade. – Jo, men lagen är sådan. Vi kan inte göra något förrän de har gjort något brottsligt. Affe fick berätta det han visste och redogjorde för det lilla han sett av Ufo´t i gläntan vid ravinen dagen innan. Kapten Weismar uppskattade hans vittnesutsago just därför att han var vuxen. Kapten Weismar kände också till att även om Affe Gustavsson var så kallad ufoexpert, så var han noggrann och höll sig till sanningen. Mer än en gång hade hans namn dykt upp i ufoutredningar som Weismar själv på ett eller annat sätt varit inblandad i. Han visste nu att historien om Ufo´t verkligen var sann och att övriga detaljer mycket väl kunde vara lika sanna, hur otroliga och fantasifullt påhittade de än verkade. Han visste också att barn har en inbyggd förmåga att hellre lägga till än att dra ifrån detaljer.

Weismar lyfte ena handen. – Det är en sak som jag inte riktigt förstår. Vem är det som talar med er? – Ingen talar till oss, sade Max. Det är som om hon pratar i huvudet på mig. – Ja, tankeöverföring, rättade Weismar. – Men vem? – Det är Sendoine, svarade Max. – Men vad jag förstått av er berättelse så är skeppet obemannat. Max nickade. – Ja, men det lever, sade han. – Som en jättesmart robot, sade Sissela. Weismar nickade. Det lät inte mera otroligt än något annat han hört av barnens berättelse.

– Ja, så har vi amuletten, sade Gunnar. Max stirrade argt på Gunnar. – Vilken amulett? frågade Weismar. – Max säger att han hittade en amulett inuti UFO´t, sa Gunnar, som lyser när det kommer nära. – Visa det för kapten Weismar, sade Gunnar. – Vilken amulett, sade Max förvånad. – Den du har runt halsen, sade Gunnar. – Jasså den, sade Max. Det var bara skräp som jag köpte i en tuggummiapparat, sade Max. Jag bara lurades. Sissela och Affe förstod att Max inte ville visa den. – Jamen, du sa att du hittade den i UFO´t och att den lyste, sa Gunnar. – Han bara skojade, fyllde Sissela snabbt i. Intervjun med Max, Sissela, Affe och de övriga fortsatte någon timme till. Kapten Weismar började få en klarare bild av vad som hänt. Han förstod nu

att det verkligen rörde sig om ett UFO som kidnappat Max och Sissela. De saknade pusselbitarna föll på plats. Kapten Weismar och de båda psykologerna lämnade familjen Mendelssons hus vid femtiden på eftermiddagen. De som var kvar samlades i köket och lagade middag tillsammans. Idag var det sju runt bordet. – Vi får köpa ett nytt köksbord, sa Gunnar och skrattade.

kapitel 4

Någonstans mitt i den amerikanska kontinenten, djupt nedsprängt i ett jättelikt bergum tickade instrument, datorer och annan superkänslig utrustning med att spåra satelliter och rymdskrot. Datorerna var kopplade till stora radioteleskop runt om i hela världen. Som jättelika öron lyssnade dem efter den allra minsta lilla skruv eller plåtbit som snurrade runt jorden. Allt som är större än tre centimeter finns kartlagt i datorerna i bergummet. Med stort intresse hade man följt objekt nr 3-6360. Det hade inte rört sig som något annat man hitintills hade sett. Det rörde sig inte som en satellit, meteor, asteroid, eller rymdsond. Det rörde sig precis hur som helst. Naturlagarna som bestämmer hur allting rör sig gällde inte för objekt 3-6360. Det brydde sig inte om varken Jordens, Månens eller Solens dragningskraft. Satellitbanor som normalt styrs av Jorden och Solen hade ingen effekt på objekt 3-6360. Det mest intressanta var att det kom från Jorden. Det lyfte rakt upp någonstans från Europa och försvann i en svindlande hastighet rakt in mot Solen där det försvann. Ett dygn senare dök det upp igen bakom Solen, passerade Jorden och försvann ut med en ännu större hastighet. Det rörde sig så fort att man nästan inte kunde se eller lyssna efter det. Nästan ljusets hastighet. I höjd med Uranus bana så tappade man bort det. Fyra dagar senare dök det upp igen vid Jupiter. Någon timme senare landade det på Jorden någonstans i Sverige och lyfte sedan några minuter senare och försvann ut mot Uranus bana där man ännu en gång tappade bort det. Det stod klart för var och en i det jättelika bergummet att detta var ett rymdskepp från en annan värld.

kapitel 5

För Max förlöpte resten av sommarlovets som alla sommarlov, men med en liten skillnad. Mycket sol, bad och roliga lekar. Nu tillsammans med Sissela. Skolstarten i augusti verkade fortfarande oändligt avlägsen. Händelserna i ravinen och mötet med Sendoine i gläntan kändes överkligt. Ungefär som en dröm. Ibland kunde de sitta och stirra på varandra och fråga om det verkligen inträffat. Max trodde ibland att han drömt alltihop och Sissela samma sak. Hade de inte upplevt det tillsammans, så hade de varit övertygade om att alltihop varit en konstig dröm.

Kapten Weismar hade besökt dem ytterligare några gånger för att få mer information. Militären hade hemlighållit allt. Men på något sätt hade information läckt ut. Ufo-föreningar hade fått sin beskärda del av läckaget och det skrevs tonvis med historier om flygande tefat, robotar som vandrat runt här på jorden i hundratusen år och om ett jättelikt moderskepp som låg skadat och döende i utkanten av solsystemet. Lyckligtvis var historien så otrolig att ingen trodde på den. Det var bara ytterligare en fantasifullt hopdiktad lögn.

Sendoine passerade den fjärde planeten. Sensorerna uppfångade en liten robotsond som låg i omloppsbanan runt planeten. Den var förmodligen ditskickad av människorna på den tredje planeten.

Hon accelererade ut mot de yttersta delarna av solsystemet. Längst ut fanns bara sten och is. Det var allt från grus, sten och isklumpar till stora berg av is och grus flera kilometer i omkrets. Molnet omfamnade hela solsystemet som ett jättelikt tjockt skal. Ibland råkade något av dessa stora klumpar av is och grus kollidera med varandra och ändra riktning så att det efter några hundra eller tusen år dyka upp nära de inre planeterna och synas som kometer på himlen. Någonstans i utkanten av detta molnet låg Maho och väntade

Hon ökade känsligheten på sina sensorer. Hon svepte med det starkaste och känsligaste ögat framför sig, åt sidorna, uppåt och neråt. Maho syntes inte till. Hon borde synas. Hennes värme borde lysa. Hennes starka ljusfyrar borde ses hur lätt som helst. Vad hade hänt? Maho skulle aldrig lämna solsystemet utan henne. De var beroende av varandra.

Sendoine saktade in och lade sig helt stilla. Hon förstärkte sina sensorer till det yttersta. Hon testade och riktade dem mot den tredje planeten och kunde lätt se alla de små robotsonder och satelliter som snurrade i omloppsbanor runt planeten. De var bara pyttesmå gruskorn i jämförelse med Maho. Hon

svepte långsamt sektor efter sektor. Det dröjde en stund innan hon uppfattade något som såg ut som ett jättestort berg på andra sidan av solsystemet. Det hade samma kemiska sammansättning som Maho, men såg lika dött ut som sten.

Sendoine satte fart. Hon accelererade till den maximala hastighet hon kunde hålla i solsystemet. Det dröjde knappt nio timmar för henne att komma så nära att hon kunde se att det var Maho. Efter ytterligare ett par timmar så nådde hon fram. Där låg hon som en jättelik djupröd frusen blomma. Efter människornas mått var hon gigantisk. 5500 kilometer från akter till nos. Blomman i aktern var nästan 1500 kilometer tvärs över. Hon var det största och snabbaste som någonsin tillverkats. Hon var det första skeppet som kunde korsa det ofantliga avståndet mellan galaxerna. Normalt sett skulle hon hälsat Sendoine välkommen på deras eget språk av siffror och symboler. Men nu låg Maho kall och till synes död. Grus, stoft och is täckte stora delar av hennes skrov. Sendoine kallade på henne utan att få svar. Långsamt närmade hon sig Maho. Hon skickade ut några sensorer som satte sig fast på Maho's skrov. Inte det minsta livstecken. Även om Maho gått i dvala och sov djupt skulle hennes vaktssensor vara vaken och svara. Något fruktansvärt hemskt hade inträffat. Maho var död!

Sendoine försökte allt. Hon öppnade luckan och släppte ut Pico, en av de fem jackers hon hade kvar, som skulle ta sig in i en av luckorna på Mahos skrov. Pico svävade fram och ställde sig på skrovet. Långsamt men vigt tog sig Pico fram till en av luckorna. Sendoine kunde se vad Pico såg. Jackerns ögon var som tevekameror. Luckan var frusen. Mahos värmesystem skulle hålla skrovet fritt från is i oändliga tider. Vad hade hänt? Pico hade till slut fått upp luckan och gått in i Maho. Sendoine skickade ut de sista jackers för att gå in i Maho och undersöka henne.

.Maho hade gått i en så djup sömn att hon kanske aldrig mer skulle vakna.

Sendoine väntade och väntade. Dagarna gick utan att Maho visade minsta antydning till att vakna. Jackers tryckte på alla tänkbara knappar och bankade på alla sensorer. Till och med vaktssensorn som reagerar för det allra minsta var stendöd. Maho hade gått i en djup dvala. Sendoine kopplade in sig och fyllde Seniores batterier det mesta av sina energireserver. Men fortfarande inget livstecken. Dagarna blev till veckor och Sendoine började misströsta. Alla jackers utom Pico hade återvänt till henne. Hon hade provat allt utan resultat. Det enda som fanns kvar var att bogsera Maho närmare stjärnan. Det hade hon aldrig gjort tidigare och var riskfyllt. Hon kunde på vägen helt tömma sina egna energireserver utan möjlighet att ladda sina batterier. Hon skulle då långsamt dö vid sidan av Maho.

Men vänta, det fanns en möjlighet till. Pojken! Han hade väckt Sendoine ur hennes hundratusenåriga sömn. Kanske han kunde väcka Maho. Pojken verkade tydligen ha speciella krafter som kanske kunde hjälpa henne. Pojken hade också hittat Rog's amulett. Tack vare den så kunde pojken prata med henne och hon kunde prata med honom. Hon måste återvända till den tredje planeten och hitta pojken. Sendoine lämnade Maho och styrde tillbaka in mot den tredje planeten.

kapitel 6

Max hade precis gott och lagt sig. Han hade sänglampan tänd och låg och läste en bok. Genom det halvöppna fönstret hörde han ljudet av en bil som saktade in och stannade framför huset. Han klev upp ur sängen och skyndade fram till fönstret lagom för att se kapten Weismar försvinna in under farstutaket vid ytterdörren. Max smög på tå ut i hallen och kikade ner. Gunnar öppnade dörren och hälsade på Weismar. Max kunde se hur kaptenen var upprörd över någonting. Gunnar visade in honom i vardagsrummet. Max smög ner för trappan på tå och ställde sig bakom dörren för att kunna höra. – Max, vad gör du där. Mamma hade kommit på honom. – Jag ville bara höra vad kapten Weismar vill, sade han. – Upp i säng unge man, sa Karin. Max protesterade, men det hjälpte inte.

- Är det något på tok, frågade Gunnar. Weismar nickade och satte upp pekfingret fram munnen. – Var tyst, sa han i en viskning. Weismar började gå från rum till rum. Gunnar följde efter honom och kunde se hur han plockade bort avlyssningsbuggar från olika gömställen. Bakom tavlor, under bordsskivor, i dörrventiler och andra mer eller mindre tänkbara ställen. Det fanns till och med två stycken inne i badrummet. Weismar stoppade alla buggarna i en ask. – Så, nu kan vi prata, sade han. Gunnar blev snarare förvånad än arg. Det hade hänt så mycket de sista dagarna att han inte blev förvånad längre. – Har ni avlyssnat oss, frågade han. – Vi hade dem här i all välmening, sade Weismar. Han fortsatte.

-Det verkar som om andra vill ta över nu och sköta detta på deras sätt.. – Hur menar du, frågade Gunnar. – Jag har hållit i denna utredningen från början, sade Weismar. Nu vill andra krafter inom militären och regeringen ta över. Andra underrättelsetjänster börjar också visa större intresse. – Hur påverkar det oss, frågade Gunnar? – Ja, det kan ju innebära att ni blir utsatta för en hel obehagliga saker, sade Weismar. – Som vad då, frågade Gunnar. Kapten Weismar pekade mot fåtöljen. – Sitt ner så ska jag berätta sade han. Gunnar satte sig i fåtöljen. – Historien om UFO't, sade Weismar och tittade Gunnar rakt i ögonen. Gunnar kände på sig att det som kaptenen hade att säga inte var det han egentligen ville höra. – Den historien är sann, fortsatte Weismar. Gunnar bara stirrade på kapten Weismar och gapade. – Man vet nu att Max har en telepatisk kontakt med Ufo't med hjälp av amuletten som han bär på och då vill man givetvis ha Max och amuletten för att kunna få hit Ufo't.

- Jag trodde amuletten bara var skoj, sa Gunnar. Weismar skakade på huvudet. Vi vet genom avlyssning och tyvärr alla andra också, att amuletten verkar vara riktig och fungerar.

– Ja men Max har ingen kontroll över UFO't bara för att han har amuletten, sade Gunnar. Weismar nickade. – Nej givetvis inte, men han är den enda länken mellan oss och Ufo't. Så du menar att någon skulle kunna komma hit

och hämta Max ellet stjäla amuletten, sade Gunnar. Weismar nickade. – Genom att ha Max eller äga amuletten, så har man störst chans att få tag i Ufo't. – Men ingen kan väl bara gå in här och hämta honom, sade Gunnar och tittade mot Karin som stod i dörren. – Det är större saker på spel här än att ta hänsyn till lagar och bestämmelser. – Du menar att till och med regeringen kan hämta Max, sade Gunnar. Weismar nickade. – Det här är den största händelsen i människans historia, sade Weismar. Ett rymdskepp från en annan värld med teknik hundratusentals eller kanske miljoner år före vår egen. Den som har Ufo't kommer också att kunna kontrollera hela världen. – Jisses, Gunnar sjönk tillbaka i fåtöljen. – Vad ska vi göra, frågade han. Weismar ryckte på axlarna. – Jag vet faktiskt inte. Jag har inte längre kontroll över det här, sade han. – Vem har det, frågade Karin. – Regeringen och militären, svarade Weismar. – Så dom kommer hit och hämtar Max, sade Gunnar. – Nej, det tror jag inte, sade Weismar, inte ännu i alla fall. – Men andra länder kanske är intresserade. – Du menar att kanske amerikaner eller ryssarna kommer hit och hämtar honom. – Det är inte helt omöjligt, sade Weismar. – Men det kan dom väl inte, sade Gunnar. – Vi lever ju i ett civiliserat samhälle för katten. – Jodå, det kan dom med eller utan svenska regeringens goda vilja, sade Weismars och tog emot en kopp kaffe som Karin hållt upp åt honom. – Vem sida står du på, frågade hon. Weismar lät sin blicka vandra mellan Gunnar och Karin. – Jag står på er sida, sa han. Det är därför jag är här. – Men vad i herrans namn ska vi ta oss till, sade Karin. Vi kan ju inte låta någon bara komma hit och ta Max ifrån oss. – Nej, det kan vi inte, sade Weismar. Vi kan försöka få dom att tro att Ufo't inte kommer tillbaka, sade han. – Kommer det tillbaka då, frågade Gunnar. Weismar ryckte på axlarna. – Det vet vi inte. Man har faktiskt lyckats lokalisera moderskeppet med ett extremt starkt radioteleskop i Puerto Rico. – Aha, sade Gunnar, så länge det finns kvar där så. – Så finns också Ufo't kvar, fyllde Weismar i. – Sendoine, Ufo't heter Sendoine, sade Max från dörröppning. Alla tre i vardagsrummet vände sig mot honom. – Hur länge har du stått där frågade Gunnar. – Jag har hört det mesta, sade Max. – Kommer dom och tar mig och amuletten, frågade han och stirrade på Weismar. – Nej Max, inte om jag får bestämma, sade Weismar. – Men du bestämmer inte längre, sade Max. – Jodå Max, jag bestämmer över mig själv. – Men du är ju militär och dom måste väl lyda order, sade Max. – Jo det är riktigt, men jag kidnappar inte barn, svarade Weismar. – Då vill jag inte vara militär längre. – Så du hjälper oss, frågade Max. Weismar nickade. – Det enklaste är att du lämnar över amuletten, så är allt frid och fröjd, sade Weismar. – Ingen får ta min amulett eller Sendoine, sade Max. Weismar reste sig upp och gick fram till Max. Han ställde sig framför honom och lade sina händer på hans axlar. – Jag tror ingen kan ta Sendoine, sade han. Men militären och regeringen kanske tror att man kan och kan det och kan skapa mycket oreda

och besvär under tiden. – Vad då oreda, frågade Max. – Ja, som jag sa, så kan man komma och hämta dig. Det kan bli politiska konflikter mellan länder. – Konflikter, sade Max frågande. Du menar krig? Ja det är inte helt omöjligt, sade Weismar. Man har ju krigat för mindre saker, sade han. – Då får Sendoine stoppa kriget, sa Max. – Om hon kan göra det, sa Weismar. Gunnar slöt upp bakom dem. – Ja, vad ska vi göra nu, frågade han. Weismar reste på sig. – Vi får försöka leva normalt men hålla ögonen öppna. Händer det något så kontaktar vi varandra så får se vad vi ska hitta på, sa han. – Vi kan ju fråga Sendoine, sade Max. – Vad då fråga Sendoine, sade Gunnar. – Ja hon vet kanske vad vi ska göra.

-

kapitel 7

Sendoine styrde ut mot asteroidbältet mellan planeten Mars och Jupiter. Hon lyssnade efter Pico, jackern som blev kvar hos Maho. Hon förstärkte sitt känsliga öra mot de yttre delarna av solsystemet och försökte uppfånga Picos röst. Svagt i bruset kunde hon höra hans röst som kontinuerligt rapporterade hur Maho mådde. Det var inte bra. De få system som tydligen levde började dö bort. Mahos vaktensor hade tydligen till slut svarat på Picos upplivningsförsök. Men nu började den sista spillran av energireserven att tömmas ut. Med den skulle Maho dö för alltid. Sendoine måste göra något snabbt. Men vad.

- *Max...* Max vaknade till med ett ryck. Han satte sig upp i sängen. - Ja vad är det Sendoine?
- *Maho håller på att dö...* - Ojdå, svarade Max. - Vad kan vi göra? - *Jag måste ha din hjälp nu....* - Vad kan jag göra då? - *Väcka Maho...* - Men hur? - *Krypa in i henne...*
- Men det kan jag väl inte, sade Max - Inte utan rymddräkt väl? - *Jo i en bubbla..*
- Bubbla? Vad är det? - *En slags rymddräkt...* - Men hur ska jag kunna väcka henne på det viset? - *Du lever Max...* - Vad då lever, det är klart jag gör.
- *Levande inuti Maho och hon vaknar...* - Aha, du menar om någon levande kryper in i henne så vaknar hon. - *Ja, jag tror det...* - Men du lever ju Sendoine, sade Max.. - *Lever inte.. robotmaskiner.* - Nä just det, vad dum jag är, sade Max och nästan skrattade. - När måste vi sticka? - *NU med en gång....* - Okej, jag ska bara tala om det för mamma och pappa. - *Jag landar vid ditt hus...* - Max satte på sig kläderna och gick in till sina föräldrars sovrum. Han ruskade i mamma som vaknade. - Vad är det Max, sa hon sömndrucket. - Jag måste iväg, sa han. - Vad då måste iväg. Karin satte sig upp i sängen och tände sänglampan samtidigt som Gunnar vaknade. - Vad är det frågan om, sa han. - varför har du kläderna på dig Max, sade han. - Jag måste iväg nu på en gång, svarade Max - Vart då? - Jag måste hjälpa Sendoine att väcka Maho, sa han. Ring till Sissela och Affe. En svag vibration kändes i huset som blev allt starkare och starkare.
- Sendoine har kommit, sa han och rusade ut ur rummet. Gunnar kom snabbt på fötter med Karin rusande efter. Vibrationerna blev till våldsamma skakningar som fick tavlorna att gunga.
Max hade öppnat altandörren och rusat ut och stod på gräsmattan. Gunnar brottades med morgonrocken på vägen nedför trappan. Karin var precis bakom honom.
Båda kom ut på altanen samtidigt som Sendoine började bli synligt där hon hängde över huset. Långsamt roterade hon ett halvt varv så att luckan kom

att peka nedåt. Max ställde sig rakt under och försiktigt närmade sig Sendoine. Två höga träd knäcktes som tändstickor i skogen när hon långsamt sjönk ner mot Max. På altanen stod Gunnar och Karin klarvakna med stora ögon och gapande munnar och såg ett jättelikt rymdskepp hängande över hela Västkustvägen. Alla grannar hade vaknat och stod i sina morgonrockar och stirrade rakt upp mot något som de inte riktigt kunde tro på. Skeppet upptog hela kvarteret och hängde som en jättelik tankbåt över alla husen. Både Gunnar och Karin stod som förstenade och såg på när Sendoine öppnade luckan och Max klättrade in. Luckan stängdes. Sendoine lyfte rakt upp ett hundratal meter och roterade sedan ett halvt varv. Gunnar och Karin kände hur marken och luften fylldes av ett djupt dån som verkade nästan komma från underjorden.

Det skallrade i väggar och fönster.

Men en kraftig luftvirvel under sig steg Sendoine rakt upp och försvann mot den klara stjärnhimlen på några sekunder med deras son ombord. Så blev det plötsligt lugnt och tyst. Det enda som bröt tystanden var Karin skrik som väckte dom få som fortfarande sov på Västkustvägen.

kapitel 8

Affe Gustavsson parkerade sin rostiga Saab på gatan ungefär ett kvarter hemifrån. Han ville inte att det skulle synas att han kommit hem. Han hoppade över ett staket till en gård, passerade över en mur som ledde till bakgården. Försiktigt smög han genom ett par trädgårdar, över en altan och in i soprummet. Han låste upp soprumsdörren inifrån och steg ut i trapphallen i hyreshuset. Om någon bevakade hans hus så skulle dom aldrig upptäcka när han kom och gick. Han gick fram till sin lägenhetsdörr. Den smala stickan som han alltid stack in i ovankanten mellan dörren och karmen låg kvar. Ingen hade besökt hans lägenhet medan han var borta. Han låste upp och gick in och avaktiverade larmet på knappdosan till höger om dörren. Han tog tre steg i halvmörkret och anade en rörelse i ögonvrån. Han kände något peta honom i ryggen. En mörk röst väste åt honom. – Stilla, rör dig inte, sade rösten på bruten engelska. – Seså, frammåt, sade rösten och knuffade honom mot vardagsrummet. Mannen knuffade ner honom i fåtöljen. Det var då han upptäckte ett par byxben och ett par skor i ljusskenet från lampan på gatan som lyste in genom fönstret. Överkroppen och ansiktet var dolt av mörkret. Affe kunde bara skymta siluetten av ett huvud i det skumma ljuset. - Vem är ni, frågade han, vad vill ni. - Vad vet du om ufo´t, frågade inkräktaren. - Vilket ufo? - Spela inte dum herr Gustavsson, sade rösten. - Jag vet inte vad ni talar om, sade Affe. - Om jag säger Max Mendelsson, sade rösten. Affe skakade på huvudet. - Jag vet inte mer än någon annan, sade han. - Det är bäst att ni berättar vad ni vet, sa rösten. - Det har jag gjort, sa Affe. - Saker kan hända Max annars. - Vad menar ni? - Det är många som vill ha tag på honom, sade rösten. - Vilka då, frågade Affe. – Ryssar, amerikaner, tyskarna och engelsmännen, svarade rösten. - Varför vill dom ha tag på honom? - Han kan styra ufo´t, svarade rösten. - Vem är det som bevakar honom, frågade Affe. - Jasså du känner till det, sade rösten. Affe nickade. - Då vet du mer än du vill säga. - Ja det är klart, svarade Affe. - Det vet tydligen du också. Mannen skrattade. – Jag tycker att du ska bege dig hem till Max så fort du kan. Någoting håller på att hända, sade han. – Vad då, frågade Affe. UFO´t har varit och hämtat Max, svarade mannen och lämnade rummet. Affe hörde hur han stängde ytterdörren bakom sig.

Det dröjde inte länge förrän Affe stannade till med tjutande däck framför familjen Mendelssons hus. Det lyste i vardagsrummet. Han knackade hårt på dörren. Gunnar Mendelsson kom och öppnade och såg förvånat på Affe. - Sendoine har varit här och hämtat Max, sade Gunnar.

Affe nickade. - Ja kom in, sade Gunnar. – Hur visste du att UFO´t varit här, frågade Gunnar.

- Det är en lång historia, sade Affe. - Vi ska precis till att ringa polisen, sade Gunnar.

- Jag tror inte att polisen kan inte göra så mycket, sade Affe. - Vem kan, frågade Gunnar som återvände till vardagsrummet och ställde sig beskyddade över Karin som satt och snyftade med en näsduk framför munnen. – Jag vet inte, sade Affe. Jag kanske kan prata med Sendoine, sade han. Max kan, så kanske jag också kan göra det. - Säg då till det där jäkla ufo´t att komma tillbaka med min pojke, sade Gunnar.

Affe höll upp händerna framför sig i en avvärjde gest. - Sendoine vill inget ont och skulle aldrig skada Max. - Hur vet du det? Gunnar kände hur förtvivlan började ersätta chocken.

- Därför att Max hjälper henne, sade han. - Vem var det som han skulle väcka, frågade Karin. - Maho, Sendoines moderskepp, svarade Affe. – Var då, Hur då? Sade Karin och försökte sluta gråta. - Jag vet inte alla detaljer, men jag tror faktiskt att Max kan det. - Tror? - Ja, jag känner det på mig, sa Affe. – Var finns det där skeppet, frågade Gunnar. – Långt utanför planeten Plutos bana, svarade Affe. – Pluto, det är väl en hund i Kalla Anka, sade Gunnar. Affe skakade på huvudet. – Nej, det är den planeten som ligger längst ut i solsystemet. – Och därute är min son, skrek Gunnar, i ett rymdskepp från en annan värld. Gunnar lyfte händerna över huvudet och gick runt i rummet. – Jag tror att jag blir tokig, skrek han.

- Jag ringer till kapten Weismar på en gång, sa han.

- Om du kan du kontakta ufo´t, så gör det, sade Karin.

Affe hade aldrig gjort det tidigare. Han ställde sig mitt på vardagsrumsgolvet och tittade mot taket som om han försökte se genom det upp mot stjärnhimlen. Han kände sig dum, men det kunde vara värt ett försök - Sendoine, hör du mig? Men han fick inget svar. Gunnar och Karin såg på varandra och sedan på Affe. Gunnar lyfte huvudet mot taket och lyfte en knuten hand - Kom tillbaka med min son ditt jäkla ufo, röt han.

- Vi kan inte göra något annat än att vänta, sade Affe. - Jag är säker på att Sendoine tar väl hand om Max. Karin brast i gråt och Gunnar omfamnade henne.

I samma ögonblick knackade det hårt på ytterdörren. Affe gick ut i hallen och tittade ut genom hallfönstret. Det var polisen. – Någon granne har nog ringt polisen, sade han. Gunnar gick förbi Affe och öppnade ytterdörren. Tre polisbilar stod på gatan utanför huset. Poliskonstapel Kleve var den första att stiga in. Han presenterade sig och sa att någon av grannarna ringt polisen. Man hade observerat ett stort föremål ovanför husen och allt hade skakat och dånat som den värsta jordbävning.

- Vad är det som hänt här, frågade han med myndig röst. - Dom har tagit Max, skrek Karin från vardagsrummet. - Vem har tagit vad, frågade Kleve. Två andra polismän gick in i vardagsrummet. - Dom har tagit Max, upprepade Karin. - Vem har tagit honom, frågade Kleve ännu en gång. Gunnar slöt upp vid sidan av Karin. - Ett ufo har varit här och tagit Max, sade han. Han skakade hopplöst på huvudet. - Jag vet att det låter som fantasier men det är just vad som hänt. Konstapel Kleve bytte ögonkast med sina kollegor. - Ni menar ett flygande tefat sa han och tittade misstroget på Gunnar och Karin. Han vände sig mot Affe som stod kvar i hallen. Affe nickade mot honom. - Ja det stämmer. - Är ni också anhörig, frågade Kleve. Affe skakade på huvudet. - Nej bara en god vän, sa han. - Såg ni det hela? - Nej jag kom bara några minuter efter att Max försvunnit, svarade Affe. - Kom ni bara helt apropå mitt i natten, frågade Kleve lite förundrad. - Nej, jag fick meddelande om att ufo't var här och hämtade Max. - Av vem då. Kleve vände sig till Gunnar och Karin. - Ringde ni honom? Dom nickade. Konstapel Kleve skakade på huvudet. - Ni får ursäkta mig, men hela historien, han gjorde en paus och letade efter ett lämpligt ord. - hela historien verkar en aning svårsmält för oss. Affe nickade. - Ja, jag kan förstå att konstapeln tycker så. Det tyckte vi alla innan vi visste bättre. - Vad har ni gjort med näsan, frågade Kleve. - Äh, fick en dörr i nyllet, ljög Affe och pillade försiktigt på bandaget som täckte hans näsa. Kleve och tog ett steg närmare Affe så att han kunde studera hans ansikte. En tränad polisman kan lätt se om folk ljuger eller talar sanning.

Ytterligare två bilar stannade till framför familjen Mendelssons hus med tjutande däck.

Tre civilklädda män klev in genom den öppna ytterdörren och gick fram och pratade med en av de uniformerade poliserna. Polismannen vände sig runt och pekade på Kleve. Den ene mannen gick fram till Kleve och Affe. - Vi tar över nu, sade han och visade upp sin legitimation. Kleve synade legitimationen och såg sedan mannen i ögonen. - Det här stället har förvandlats till rena rama cirkusen och nu har clownerna dykt upp, sade han myndigt och synade mannen som stod framför honom. - Jaha, det är tydligen allvarligare än vad vi trodde, sade han. Mannen nickade och gjorde en nästan osynlig gest att han ville att poliserna skulle lämna huset. Kleve uppfattade den, men gjorde sig ingen brådska. - Vilket intresse har ni i detta, frågade han - Fråga inte utan pallra er härifrån, sa mannen. - Jag vill ha svar på frågan, sade Kleve. - Nationell säkerhet, sade mannen som började bli irriterad. - Vilka är de andra, frågade Kleve och såg över axeln på mannen mot hans båda kolleger. Är dom också clown? - Det ska ni inte bry er om, sade han. - Jag vill gärna se deras legitimation också, sa Kleve. Mannen vinkade till sig sina kolleger. - Vill ni bära ut polismannen här, sade han. Kleve höjde på

ögonbrynen och spände sedan ögonen i mannen. - Bara för att ni tillhör någon hemlig militär organisation, sa han, så kan ni inte komma instormande hur som helst och ta kommandot. Det finns faktiskt regler för sådant här. - Ni får fem sekunder sedan anhåller jag er för brott mot rikets säkerhet, sade mannen med illa hållet lugn. Kleve vände sig till hälften och började gå mot hallen men höll blicken kvar på mannen så länge han kunde. Han passerade Affe och viskade i hans öra. - Håll ett öga på de där jyckarna. Affe nickade nästan omärkligt. Poliserna lämnade familjen Mendelssons hus. - Brandegård och Karlén, kör ner och ställ er på vändplatsen och håll ett öga på stället sade Kleve och kikade upp mot huset. - Jag litat inte på dom där typerna som körde ut oss. Polisbilen körde ner och ställde sig fullt synlig på vändplatsen.

Så snart som poliserna lämnade huset klev mannen i den gråsvarta kostymen fram och presenterade sig. - Jag heter Nyman, Carl Nyman, sade han och tog Gunnar och Karin i hand. Jag är hitskickad från regeringen och den militära underrättelsetjänsten att ta hand om händelsen här. Affe tyckte inte om honom. Det fanns något känslokallt korthugget byråkratiskt över honom. En sådan där som inte brydde sig om människor. - Vi måste handla raskt, sade han. . Jaha vad då, frågade Gunnar. - Ja ni måste följa med oss, sade han. - Vart då? - Till en skyddad plats, sade han korthugget.

- Har kapten Weismar skickat er, frågade Gunnar och släppte Karins hand.

- Nej, kapten Weismar är bortkopplad från utredningen. - Vart ska ni föra oss, frågade Gunnar - Det är bäst för er själva om ni inte vet det, sade Nyman.

- Då stannar vi här och väntar på Weismar, sade Gunnar strängt. - Då får vi omhändertala er, sade Nyman - Göra vad? Affe steg fram och blandade sig i samtalet. - Vem är ni, frågade Nyman. - Jag är en god vän till familjen, sade han, och ni kan inte bara komma hit och plocka folk hur som helst. - Vet du vem du talar till, sade Nyman. - Nej och det bryr jag mig inte om, sade Affe irriterat. - Det finns regler för sådant här. - Jasså, berätta dom då för mig, sade Nyman och lade armarna självsäkert i kors över bröstet. - Mänskliga rättigheter, sade Affe.

Nyman skrattade rått. Både Gunnar och Affe ryste av skrattet. - Jag kan se in dig på livstid så här lätt, sade Nyman självsäkert och knäppte med fingarna. Affe blev mållös av Nymans känslokalla arrogans och blev bara stående. - Seså, upp och packa nu så vi kommer iväg, sade Nyman och föste milt undan Affe. - Jag ska kolla upp det här, sa Affe och började gå mot ytterdörren. En av Nymans kolleger satte upp armen i dörren framför Affe. - Du ska ingenstans, sade Nyman med kall stämma. - Du ska in i en cell så vi vet var vi har dig. Gunnar och Karin protesterade. Nyman vände sig mot dem och spände ett par kalla blå ögon i Gunnars. - Nu gör ni som jag säger, sade han. -

Ni får fem minuter, sedan bär vi ut er med handfängsel. - Ni kan inte göra så här, halvskrek Gunnar. - Vi gör det för er egen skull, sa Nyman kort. Gunnar och Karin utbytte ögonkast. - Vad händer när Max kommer tillbaka, sade Gunnar. - Då tar vi hand om honom, sade Nyman. Affe hölls i ett stadigt grepp av en av Nymans kolleger. - Vad gör vi men denna figuren, sade mannen. - Handfängsel och kör honom till bunkern, sade Nyman. Mannen fiskade upp ett par handfängsel. Affe stretade emot och fick ett kort slag i magen av mannen. Affe vek sig dubbel. Han såg en golvvas stående knappt en meter från dörren. Snabbt grep han tag om vasens smala fot och svingade den uppåt mot mannen som stod framför honom. Vasen träffade honom mitt i huvudet med en dov duns. Mannen föll rak lång baklänges. Affe hoppade över honom och störtade ut genom ytterdörren. Den andra kollegan rusade efter honom. Affe sprang allt vad han orkade ner mot vändplatsen, förbi polisbilen och in mellan två buskar. Mannen var ungefär tio meter bakom honom och kom närmare för varje steg. Affe hoppade över ett staket och in i en trädgård. Mannen var nu alltför nära. Plötsligt dök det upp en skugga mellan träden. Mannen som jagade Affe såg aldrig riktigt vad som hände. Om det var en människa eller tegelmur kunde göra detsamma. Den jagande mannen föll som ett nedsågat träd och blev liggande. Skuggan försvann som upplöst i intet.

Brandegård och Karlén som satt och bevakade Mendelssons hus från vändplatsen blev åskådare till hur först Affe kom springande och sedan tio meter bakom en stor figur i för liten kostym. De steg ur bilen och följde dem med blicken tills dess att de försvann utom synhåll. Brandegård satte efter dem, medan Karlén stod kvar vid bilen.

Efter några minuter återkom Brandegård. – Killen i kostymen ligger där borta, sade han. - Tydligt fått på nosen av den andra killen. Brandegård gick upp till Mendelssons hus för att berätta nyheten för Nyman. Han blev vittne till hur Gunnar, Karin och Ludde i det närmaste blev infösta i en stålgrå Chevrolet Van som stod parkerad utanför huset. - Vad försiggår här, sade han. - Bry dig inte om det, sade Nyman. - En av era killar ligger och sover därnere, sade Brandegård.

Nyman stirrade på poliskonstapeln för några sekunder. - Vad då ligger och sover?

- Han blev väl lite trött och lade sig för att sova, sa Brandegård och hade svårt att hålla inne ett leende.

- Johannesson? Nyman såg förvånad ut. Han skakade på huvudet. - Han har för fasen svart bälte i karate. Brandegård skrattade till. - Ja svart bälte i att sova i så fall. Han har åkt på en smäll, men lever gör han i alla fall. - Ja, ta hit honom då, väste Nyman argt. - Ditt eget folk får du hålla reda på själv, sa Brandegård och vände sig om och gick ner till polisbilen igen.

Nyman körde ner och hämtade Johannesson som hade börjat kvicka till. Bilen gjorde en rivstart och körde därifrån. Gunnar, Karin och Ludde satt i det bakersta sätet i bilen och undrade vad som höll på att hända.

kapitel 9

Sissela vaknade av telefonen. Fabbi kom in och berättade att Gunnar ringt och sagt att Max hade åkt iväg i ett rymdskepp. Sissela klädde snabbt på sig. - Vart ska du någonstans, frågade Fabbi. - Jag måste hem till Max, sade Sissela och tog på sig jackan. - Vänta, jag följer med, sade Fabbi. Jag släpper inte ut dig mitt i natten med rymdskepp och katten vet vad som flyger omkring.

Fabbi var världens bästa morsa, tänkte hon och skyndade ut i köket för att hålla upp ett glas juice. Fabbi klädde sig snabbt och fick den juicen som var kvar i glaset efter Sisselas två klunkar. De skyndade sig ut och låste dörren. De försökte inte att skramla för mycket med cyklarna i cykelstället så att inte vresige Bernardsson på första våningen skulle vakna och börja skrika på dem. De trampade så fort de kunde mot familjen Mendelssons hus. De kom fram lagom för att se polisbilar utanför. En stålgrå Chevrolet van kom körandes och stannade vid huset. Tre män klev ur. - Ska vi gå in, frågade Sissela. Fabbi skakade på huvudet. - Nej det är inte värt, sa hon. - Vad ska vi göra då? - Vi väntar här, sade Fabbi. De såg hur två av polisbilarna körde därifrån. Den tredje körde ner och parkerade på vändplatsen. Efter några minuter såg de Affe komma utspringande i full fart med en stor kraftig typ i en för liten kostym som jagade honom. De försvann nere vid vändplatsen. - Vad är det som händer, sa Sissela. - Det var ju Affe. Fabbi nickade. - Lika så gott att vi inte är därinne sade hon. Någon minut senare kom två av männen ut med Gunnar, Karin och Ludde. - Såg du, dom knuffar ju in dem i bilen, sa Sissela och ställde sig upp. - Ner med dig, väste Fabbi och drog ner Sissela. Sissela slet sig och sprang fram lagom för att se bilen köra ner till vändplatsen. Sissela sprang med Fabbi hämlarna ner mot vändplatsen. Den stålgrå bilen startade och gjorde en rivstart och kom farande i full fart och passerade dem bara på någon meter. Polisbilen startade och körde efter. - Vad gör vi nu, sade Sissela och tittade storögt på sin mamma. - Vi kan inte göra något. Vi åker hem igen, sade hon.

Fabbi och Sissela cyklade hemåt. Det gick långsamt, men berodde mer på Sisselas ovilja att cykla hem än på trötthet. Efter en dryg halvtimme var de hemma igen.

- Jasså du släckte aldrig, sa Fabbi och nickade upp mot lägenheten där alla lampor var påslagna. - Inte du heller, svarade Sissela. De tog hissen upp och öppnade hissdörren.

- Låste du inte, dörren står ju öppen, sade Sissela.

I samma stund öppnades grannens dörr och fru Karlsson tittade ut. - Det var ett fasligt liv här precis. Två män bröt upp er dörr och vände upp och ner på lägenheten, sa hon. Jag ringde polisen, så de bör snart vara här, sa hon.

Sissela och Fabbi gick in i lägenheten. En del saker låg slängda, men inget var stulet eller förstört. - Jag tror dom letade efter oss, sa Sissela. - Var inte dum nu, sade Fabbi. - Varför tror du polisen var och tog Max föräldrar då, sa Sissela med hög röst. - De vill ha ta oss också. Jag var ju med Max, sade hon. De försökte ta Affe. - Så, ta det lugnt nu, sade Fabbi. - Vad då lugnt, halvskrek Sissela. - När som helst kommer polisen hit och hämtar oss. Sissela och Fabbi störtade ner för trapporna och ut på gården samtidigt som en polisbil svängde in vid nästa gathörn. De sprang så fort de kunde därifrån i skydd av mörkret.

Affe tog sig hemåt. Gick in i huset via sovrummet och tog trappan upp till lägenheten. Han låste upp och gick in. Han stod med ryggen mot dörren, tände halllampan och stirrade in i halvmörkret. Han tog tre kliv in i rummet och tände lampan. Ingen satt och väntade på honom. Han återvände till ytterdörren och låste omsorgsfullt. Han gick in i badrummet och gläntade på fönstret och såg ut mot gatan. På motsatta sidan stod en mörk bil med någon bakom ratten. Förmodligen någon som bevakade hans hus. Han återvände till rummet och plockade fram den stora ryggsäcken och började packa det mest nödvändiga. Det tog knappt tio minuter. Han släckte lamporna och gick ut och låste ytterdörren. Han skulle precis till att rusa ner för trapporna när han hörde steg nerifrån. Snabba tunga steg, minst två personer som sprang upp trapporna. Han kikade snabbt över räcket och såg några mörkt klädda människor som nu nått andra våningen. Han rusade så fort han kunde upp till nästa våning och fram till stegen som ledde upp till vindsluckan. Som tur var hade han nyckel dit. Han fick upp luckan och lyfte in ryggsäcken. Snabbt kröp han in och stängde luckan så försiktigt han kunde. Han låste den på insidan och satt helt stilla. Så kunde han höra ljudet av stegen i trappan bli allt svagare. Han hade klarat sig ännu en gång. Affe tog sig upp på taket och balanserade bort till grannhusets taklucka. Han öppnade den och klättrade in. Han öppnade vindsluckan inifrån och kröp ut i trapphuset. Det var tomt och tyst. Snabbt tog han sig ner och gick ut bakvägen, förbi några soptunnor och gamla presenningar som dolde en brädhög. Han hävde sig över muren och försvann ut i skydd av mörkret.

kapitel 10

Sendoine vred sig långsamt runt sin egen axel med sin dyrbara last. Hon ville inte låta pojken skada sig. Väl på rätt köl började hon att accelerera ut ur planetens atmosfär. Max hade satt sig tillrätta i det triangelformade rummet.- Är vi på väg ut i rymden frågade han. - *Ja Max, vi är snart i rymden...* - Jag önskar att jag kunde se något men det saknas ju fönster, sa han. Plötsligt började hela främre delen av rummet att ljusna. Han kunde se den mörkblå himlen och under sig moln och landskap. Det var som om hela nosen blev genomskinlig. Han tyckte sig sväva i tomma intet. Bara campingstolen och väggen bakom honom var synliga. Max grep hårdare om armstöden. Även om han visste att han inte skulle falla handlöst hela vägen ner till marken under honom, så kände han svindel. Himlen blev allt mörkare och snart kunde han se de första stjärnorna. Nu började hon att accelerera snabbare och snabbare. De passerade Månen på några sekunder och försvann ut mot de yttre delarna. Sendoine passerade Saturnus bana strax under ljusets hastighet. Max hade svårt att se. Allting ser så förvridet ut med konstiga färger. Rakt fram syntes panelen ganska tydligt. Åt sidorna var det ett virrvarr av färger som blev mörkare ju längre bakåt han såg. Rakt bakåt in i korridoren var det bekmörkt. Det måste ha med hastigheten att göra tänkte han. Är det farligt för ögonen när man åker så fort, frågade han. - *Nej, bara lite obehagligt kanske...* - Ser du det jag ser? - *Nej...* - Hur ser du då? - *Alla våglängder...* - Du menar vilket ljus som helst? - *Ja även radiovågor...* - Ojdå, det måste vara kul. - *Ja, användbart..* - Hur långt har vi kvar, frågade han. - *Tre timmar.... sov en stund...*, Max kände att det inte fanns så mycket annat att göra. Sendoine hade för länge sedan förlorat kontakten med Affe på jorden. Nu var han helt ensam på väg ut ur solsystemet. Längre bort än någon annan människa hade varit. Han var helt ensam tillsammans med Sendoine. Han hoppades att han kunde lita på henne och få komma hem igen efter det att han väckt Maho.

kapitel 11

Nyman körde snabbt och ryckigt som om han var förföljd av någon. Det gick alldeles för fort för att Karin skulle känna sig säker. Hon lade armen tätare runt Ludde som förblivit lugn hela natten. De körde snabbt ut ur Finntorp och fortsatte norrut. - Kan vi inte släppa av Ludde hos mormor och morfar, sade Karin. - Senare, fräste Nyman. - Han ska väl inte behöva genomlida det här, sa hon. Han är ju bara sex år. Nyman svarade inte utan fortsatte att köra som en vilde.

Johannesson satt i sätet framför Gunnar. Han hade fruktansvärt ont av smällen han fått. Halva ansiktet var blåslaget. Ögat var blått och en svullnad som täckte hela pannan.

Hans kollega, Broholm såg till honom. - Jädra smäll du åkte på, sade han. Johannesson blängde med sitt enda friska öga mot honom. - Du får börja träna lite karate igen, fortsatte han. - Håll dig i skinnet, väste Johannesson. - Trodde inte att den där fältbiologen kunde ge dig en sådan smäll, sade Broholm och skrattade. - Det var inte fältbiologen, sade Johannesson. - Vem var det då? - Ingen aning, det stod bara någon i vägen för mig och så small det. En stor svart figur. - Någon konkurrent? sade Nyman frågande. - Hur ska jag kunna veta det, väste Johannesson. - Det var för fanken helmörkt därnere. - Ja om inte annat så blev det så för din del, kraxade Broholm. Johannesson vände sig om och visade Broholm sin knytnäve. - Seså, sluta nu och gräla, sade Nyman.

Bilfärden fortsatte i flera timmar. Karin och Ludde lyckades somna några gånger medan Gunnar förblev vaken och vaktade dem så gått han kunde. Karin vaknade av det skapa ljudet från den uppgående solen. Hon gäspade och såg ner på Ludde som sov tryggt i hennes famn. Gunnar satt och såg stelt framför sig. - Vad är klockan, frågade hon.

Gunnar ryckte till och vände sig mot henne. Han gav henne en snabb kyss på kinden. - Halv fyra, sade han. Då har vi åkt i mer än tre timmar, sade hon. - Var är vi? Ingen aning, sade han. Hon böjde sig framåt och såg på instrumentpanelen. Hastighetsmätaren visade på 130 kilometer i timmen. Det gick fortfarande fort. Alldeles för fort, tänkte hon.

Så saktade Nyman ner och svängde åt vänster in på en mindre väg. Den var asfalterad. Vägen ledde uppför med skog på båda sidor. Efter en knapp halvtimme saktade han in och svängde in på en skogsväg. De passerade en förbudsskylt och det dröjde inte länge förrän Gunnar och Karin såg en gård framför dem. Det såg ut som en vanlig bondgård med boningshus och två stora ladugårdsbyggnader. En dörr i den ena ladan öppnades och bilen körde in .

Gunnar och Karin steg av bilen på svaga ben. Gunnar bar på Ludde som vaknat. Nyman föste dem framför sig fram till en dörr som ledde ut på gårdsplanen. De gick in i boningshuset och upp på andra våningen. Nyman öppnade en dörr och visade in familjen Mendelsson.

- Här ska ni bo, sade han och lämnade dem.

Gunnar och Karin gick in i rummet. Det såg ut som vilket sparsamt möblerat hotellrum som helst. En dubbelsäng och en extra säng som tydligen placerats där för Luddes skull.

Gunnar och Karin stirrade på varandra som om de inte riktigt kunde förstå vad som hänt de sista timmarna. Max hade försvunnit i ett ufo, Affe blivit jagad av en av männen som återkommit halvt sönderslagen och de hade förts iväg i bara pyjamasen till ett hemligt hus någonstans i Sverige.

kapitel 12

Affe måste hitta någonstans att ta vägen. Han rörde sig försiktigt genom parken. Stannade till då och då och spanade runt omkring i mörkret för att se så att ingen följde efter honom. Gunnar, Karin och Ludde hade förts bort någonstans. Kanske till något hemligt ställe. Han fick en känsla av att den militära underrättelsetjänsten i första hand inte var intresserade av att skydda familjen Mendelsson utan att lägga vantarna på Max och Sendoine. Att äga ett ufo måste vara mer värt än allting annat i världen. Mer än allt guld och diamanter. Större makt än att vara kung över alla länder. Sendoine, ufo't med Max Mendelsson är den mest historiska händelsen i människans historia efter att de börjat gå upprätt och använda stenverktyg. Något att kämpa för oavsett vilken nation man tillhör. Det kunde betyda vad som helst. Till och med krig. I värsta fall världskrig där alla kämpar om vem som ska få ufo't. Affe ryste av tanken att han hamnat mitt i virveln.

Han undrade hur Max hade det sjutusen miljoner kilometer ut i rymden. Ett ofantligt avstånd, men ändå bara en lopp hopp i hela galaxen och ännu mindre i universum.

Människan hade nått till månen och det skulle förmodligen ta minst hundra år innan man kom så långt som Max befinner sig just nu. Affe skakade på huvudet. Många astronomer skulle offra sin högra hand för att få följa med. Tänk så mycket gott Sendoine skulle kunna uträtta för alla vetenskapsmän. Men tyvärr skulle de inte få chansen. Sendoine skulle monteras ner av militärer som letade efter bättre sätt att tillverka vapen. Han hoppades att Sendoine inte skulle tas tillfånga. Även om människan skulle förlora en fantastisk möjlighet att upptäcka universum med Sendoine's hjälp så önskade han faktiskt att Sendoine försvann än att hellre tas tillfånga och blev till mer och effektivare vapen. Han ryste igen och skyndade sig genom parken. Det hade börjat ljusna när han kom och tänka på Sissela. Var fanns hon? Hade hon också tagits till fånga?

Sissela och Fabbi fortsatte att springa ett bra tag ända tills Fabbi skrek på henne att stanna.

- Vad är det, mamma. - Stanna för gud skull, jag är inte tonåring längre, sa Fabbi och flåsade. Jag tror inte dom såg oss, sade hon. Sissela och Fabbi höll om varandra. - Vad ska vi göra nu, frågade hon Sissela och strök henne över håret. - Har du din mobiltelefon med dig, frågade hon. Fabbi nickade. - Ja, vem ska du ringa? - Till Affe. Får jag telefonen. Sissela letade i sina fickor och fick upp en lapp där det stod några telefonnummer. - Här är det, sa hon och slog numret.

Det dröjde inte länge förrän Sissela och Fabbi mötte Affe nere vid spången över ån bakom den gamla möllan. De kramade om varandra. Sissela var glad

över att träffa honom. Affe berättade om vad som hänt hos familjen Mendelsson den natten och Fabbi och Sissela berättade om hur någon letat efter dem hemma i lägenheten. - Det ser ut som om vi får gå under jorden, sa Affe. - Frågan är vart? - Känner du någon vi kan stanna hos, frågade Sissela. Affe skakade på huvudet. - Nej inte så bra och pålitliga att jag kan lita på dem.

- Inte vi heller, sade Fabbi. - Finns det något undangömt ställe vi kan gömma oss, frågade Sissela. Affe funderade. - Det enda jag vet är ett gammalt nedlagt bergrum som jag brukade hålla till i för många år sedan när jag var i din ålder, sade han. - Jag har fått nog av underjordiska gömställen, sa Sissela och log. - Nej det är ingen fara, sa Affe. - Det är inget ufo, det kan jag lova dig. - Hur långt är det dit? - Ungefär tio mil, sade Affe. - Vi måste ha min bil, sade han. - Det börjar bli ljust, sade Fabbi. - Ja vi måste sticka innan någon ser oss. - Affe hängde av sig ryggsäcken. - Jag är snart tillbaka, sade han. Fabbi och Sissela såg Affe springa därifrån i riktning in mot byn. Efter tjugo minuter kom en bil körandes. Det var Affes rostiga Saab. Det dröjde inte länge förrän alla tre var på väg bort från Finntorp. Affe svängde in på en liten smal skogsväg med en grässträng i mitten. Klockan närmade sig åtta på morgonen. Vägen vindlande sig fram med meterhögt gräs på båda sidor. Dök in och ur skogen. På vissa ställen hade buskarna vandrat in så att de skrapade mot sidorna på bilen.

- Den här vägen har ingen använt på länge, sade Fabbi. Affe skakade på huvudet. - Nej det är väl tjugo år sedan man lade ner bergrummet.

- Vad är det för sorts bergrum, frågade hon.

- Jag tror att det varit en gammal stridsledningscentral för flyget, svarade Affe och styrde undan en buske. Så var dom framme. Sissela och Fabbi steg ur bilen. Affe backade in den i ett buskage och täckte för, så att ingen skulle kunna se den.

De gick de sista hundra metrarna fram till ett stängsel.

- Används det inte mer, frågade Fabbi. - Nej inte längre, sade Affe. - Man använde det som förråd ett tag, men det blev för dyrt, så man lade ner det. Affe drog upp stängslet vid marken så att Fabbi och Sissela skulle kunna åla in under det.

- Förbudsskyltar och sådant finns kvar, så folk är rädda för att gå in här, sade han.

- Det är ju bra, sa Sissela, då får vi vara ifred.

Mitt i en liten bergknallen syntes ett hål med en gallergrind in i berget. Affe öppnade grinden och de gick in. Efter knappt hundra meter kom de fram till en ståldörr på vänster sida i berget.

- Vart går gången, sade Sissela och tittade in i mörkret framför dem.

- Den fortsätter ungefär hundra meter till, svarade Affe, sedan finns där en trappa som leder upp till marken ovanpå. - Jaha, det finns två ingångar, sade

Sissela. - Ja det är en reserv, svarade Affe och fick tillslut upp ståldörren. - Den har inte varit öppen på många år sade han.

- När var du här sist, frågade Fabbi.

- Det är väl i alla fall fem år sedan, sa Affe och gick in. hans lilla ficklampa lyste upp en korridor innanför.

- Det luktar lite unket här, sade Fabbi.

- Ja det har ju inte städats på många, sade Affe. - Finns det ingen ström här, frågade Sissela.

- Jo, men huvudströmbrytaren sitter där inne, sa han och pekade mot en dörr. Affe gick in i något som såg ut som ett maskinrum och det dröjde kanske en halv minut, sedan tändes lamporna i korridoren. - Heja, ropade Sissela. - Att de har ström till det här stället när det inte använts på så länge. - Nja, de kanske kan komma att behöva det en vacker dag, sa han. Alla tre fortsatte i korridoren fram till en trappa som ledde upp till en andra våning med en likadan korridor. Det finns ytterligare en våning till, sade han och pekade uppåt. I varje korridor fanns ett antal dörrar som ledde in till olika rum. Alla tre gick på upptäcksfärd i bergrummet och försökte hitta något användbart. Det fanns i stort sett allt de behövde. Sängar, stolar och bord. Ett kök längst ned, ett litet vardagsrum med en gammal teve som fortfarande fungerade och en radio. Sissela och Fabbi tyckte att det var lite kallt. - Finns det ingen värme härnere. - Jodå, men vi kan inte värma upp hela, sade Affe. Bara köket, teverummet och sovrummen, sade han. - Det finns några gamla elektriska värmeelement. Jag hoppas att de fungerar. Affe hade tagit med sig lite mat när han packade i all hast. De gick ner i köket och lagade till det lilla han fått med sig. - Jag måste skaffa mer, sade han. Medan maten koktes på spisen pratade alla tre om vad som hänt. Affe tittade på klockan. - Få se nu, sade han för sig själv. Fjorton timmar plus några till. - Vad pratar du om, frågade Fabbi. - Jo det skulle ta sju timmar för Max och Sendoine att flyga ut till Maho. Några timmar därute och så sju timmar hem igen. Sissela nickade.

- Sexton till arton timmar eller så.

- Det betyder att Max kan dyka upp som tidigast vid tretiden i eftermiddag, sade Affe.

- Vi har knappt sex timmar på oss, sade Fabbi. - Jag måste iväg sedan och skaffa mat, plus lite annat, sade Affe. - Vi måste ta reda på vart de fört Gunnar, Karin och Ludde, sade Fabbi.

- Åh det kan vara precis var som helst, sa Affe. - Vad händer när han kommer hem, frågade Fabbi. - Förmodligen så kommer väl militären att vara där och ta hand om honom, sade Affe.

- Du menar ta honom till fånga, sa Sissela.

Affe nickade. - Ja det är väl troligast. - De vill väl ha tag på Sendoine. Det är därför som de har fört bort Gunnar, Karin och Ludde, så att inte dom lägger sig i och skyddar Max eller att någon annan skulle kidnappa dom för att

tvinga Max att ge sig. - Men dom kan väl inte ta Sendoine hur som helst, sade Sissela. - Nej, jag har svårt att tro det, sade han.

- Vi måste varna dom, sade Sissela. - Ja, en av oss får väl försöka få kontakt med Sendoine, sade Affe. Efter måltiden gjorde sig Affe i ordning för att åka och köpa mat och andra förnödenheter de kunde tänka sig behöva. Klockan började närma sig tio. Fem timmar kvar. Affe tog farväl av Fabbi och Sissela och körde iväg. - Hoppas att han kommer tillbaka, sade Sissela. - Det är klart att han gör, sa Fabbi. - Ja men tänk om han fastnar i en poliskontroll eller något sådant, sade hon. -Äh, han kan väl ta vara på sig. - Tänk bara på det här stället, sa hon och slog ut med armarna. - Ingen kommer ju att hitta oss här.

kapitel 13

- *Max... vakna..* Max vaknade av Sendoines röst. - Vad är det? Var är jag, sade han.

- *Du är i mig... vi är framme snart...* - Åh, jag trodde att jag drömde, sa han. Han gned sömnen ur ögonen och kikade framåt genom den genomskinliga nosen på Sendoine. Stjärnorna lyste skarpt. Inte som på jorden där dom flimrar och gnistrat utan tusentals kalla skarpa nålstick i den svarta rymden runt omkring. Så där nästan rakt framför dem syntes ett ännu skarpare rödaktigt ljus som blev större och större. - Vad är det, frågade han och pekade på det skarpaste ljuset. - *Det är Maho...* - Åh, är vi redan här, sade han och satte sig rak i stolen.

Nu började Mahos form synas. Det var avlångt, mörkt röd till färgen. Här och där syntes lite fläckar av mörkgrått. Sendoine närmade sig alltmer och Maho blev större och större. Det såg ut som de svängde runt och styrde vid sidan av Maho som blev längre och längre. Till slut fyllde hon hela synfältet, från vänster till höger. Det såg ut som en. Ena änden var tjock med stora vingar som sköt ut åt alla håll och andra var vass som en spets.

- Det ser stort ut, sade Max. - *Ja, det är det...* Sendoine närmade sig hela tiden. Max tyckte att Maho såg ut att ligga precis framför dem, men blev hela tiden större och större. - Hur stort är det, frågade han. - *Femtiofemhundra kilometer...* - Åh, jisses, sa Max. Det är ju till och med större än hela Månen. Sendoine styrde in mot den

mittersta delen av Maho. Det syntes nu en lucka i skrovet. - Är det den luckan som jag ska in genom, frågade han. - *Nej det är min lucka...* - Var finns min? - *Vid sidan om... den lilla..*

Max kunde nu se den lilla luckan medan dom närmade sig. Nu fyllde Maho hela synfältet. Max lutade sig framåt och betraktade Mahos skrov åt alla håll. En robot svävade fram mot dem. Bakom ryggen på honom stängdes helt plötsligt en dörr till korridoren. - Vad händer?

- *Måste släppa ut luften så att Pico kan komma in..* - Aha, okej, sa Max. Heter han Pico?

- *Ja, det är en av mina jackers...* - Jackers, sade Max, för sig själv. - Kan han också prata?

- *Ja men bara med mig...* - Okej, vad trist. Det pyste till bakom ryggen på Max. Dörren till korridoren öppnades. En kall luftström virvlade tag i hans hår och fick honom att rysa. Pico, roboten kom emot honom. Den var något längre än han själv och gick smidigt och ljudlöst över golvet i korridoren. Den stannade framför honom och såg på honom med uttryckslösa svarta ögon. Den hade ingen mun eller näsa. Annars såg den ungefär ut som en människa. Den var grå till färgen och saknade detaljer så när som på några

små figurer och tecken på vänster bröstside. - Stäng dörren det dra kallt, sa han på skoj. - *Det är kallt i rymden...*

- Hur kallt då, frågade Max. - *Minus 270 grader...* - Åh jisses, och du vill att jag ska dit ut, sade han frågande. - *Ja Max...* - Aldrig i livet, jag hatar kyla, sade han. - *Du ska ha bubblan på dig...* - Vilken bubbla? Så fick Max syn på ett tunnt nästan genomskinligt tyg som Pico bar på. - *Ta på dig det....* Max klev upp ur stolen och tog på sig tyget. Det var som en overall fast några nummer för stor för honom. Max stirrade ner på sitt bröst. Amuletten var borta! – Var är min amulett? skrek Max. Har ni tagit den? – *Nej, den är kvar på Jorden*, sa Sendoine.

Men jag hade den ju när vi åkte. – *Du har tappat den*, sade Sendoine. – Vi måste tillbaka och hitta den annars kan någon annan ta den, sade Max. – *Nej vi har inte tid nu*, sade Sendoine. *Vi måste väcka Maho.* - Men hur kan vi prata om jag inte har amuletten, frågade Max. – *Jag vet inte*, svarade Sendoine Pico gav honom en hjälm som såg ut som en upp och ner vänd glasskål som man har till guldfiskar. Den var lätt och vägde nästan ingenting. han tog den på sig. Så fort det kom i kontakt med det tunna tyget som växte de samman. Det syntes ingen skarv. Det var precis som om hjälmen och tyget smält samman.

- Varifrån får jag luft, frågade han. - *Det finns i bubblan...* - Bara det lilla, det räcker väl inte, sade Max. - *Jodå, det räcker i flera dagar...* - Wow, snacka om häftig teknik, sade Max.

- *Ta inte av dig hjälmen förrän jag säger till...* - Vad händer annars, frågade Max. - *Du dör....exploderar...* Max ryste till. - *Maho, väntar....* - Hur ska jag komma dit? - *Pico hjälper dig....* Roboten tog tag i honom och bar honom med sig ut ur Sendoine. Max svävade tillsammans med Pico fram mot Maho. Viktlösheten gjorde honom illamående. Det kittlade i magen och kändes som han föll åt alla håll samtidigt. Hade han inte legat tryggt i Picos famn hade han tappat balansen och kontrollen. Han hade förmodligen sprattlat som en fisk på land utan att kunna hålla i något. Känslan fyllde honom fullständigt. För första gången insåg han hur stor Maho var. Han fick svindel. På alla håll utom där Maho låg, var rymden avgrundsdeep. Tusentals stjärnor stirrade mot honom som vassa nålstick. De såg alla ut som nålstick bara på några decimeters håll, men låg i verkligheten hundratals och tusentals ljusår borta. Så var dom framme vid Maho. Luckan öppnade sig. Så gled de in. Pico ställde sig på golvet och höll fortfarande i honom. Så stängdes luckan bakom dem. Max kunde känna hur han började väga något. Tyngde blev allt mer märkbar. Konstgjord gravitation, tänkte han, precis som i Sendoine. Skönt, då kan jag i alla fall gå själv. Den inre luckan öppnades och Max gick in. Max såg sig storögt omkring. Korridorerna var långa och höga. Så höga att han inte kunde se taket. Väggarna påminde om dem som fanns i Sendoine's

korridor. Lådor av olika storlekar, fast här betydligt mycket större än i Sendoine. Mellanrummet var lika stort överallt. Som ett jättelikt pussel. Max rörde sig framåt i korridoren. Han kände att han vägde betydligt mindre än i Sendoine. Det var lätt att röra sig. Han kunde ta långa skutt och landade mjukt varje gång. Bakom honom rörde sig Pico med lika stor lätthet. Hans svarta ögon stirrade uttryckslost mot honom utan att blinka.

Max ägnade den närmaste timmen med att gå på upptäcktsfärd inuti Maho. Korridorerna kändes som miltals långa och såg likadan ut överallt. Han hade ingen aning om var han var någonstans. Pico var hela tiden några meter bakom honom. Han kände en trygghet att ha den stumme stirrande roboten med sig. Så hände något. En vibration for genom hela Maho. Så en till, och en till. Kanske höll hon på att vakna? - Sendoine, vad händer, vaknar hon? - *Ja Max, det verkar så...* Maho fortsatte att skaka och vibrera. Fler och fler system ombord vaknade till liv efter en djup sömn på mer än hundra tusen år. Max fortsatte sin upptäcktsfärd inuti Maho. Han hade hoppat fram i korridor efter korridor med Pico efter sig. Till slut nådde han fram till ett stort rum där flera korridorer möttes. Han räknade till åtta. En av korridorerna var bredare än de andra. Han hoppade vidare in i den korridoren. Pico hann i fatt honom och stoppade honom genom att helt enkelt hålla fast honom några decimeter över golvet. - Pico släpp mig, ropade han. Max sprattlade i Picos fasta grepp. Den stumme stirrande roboten stod orörlig med Max hängande från ena handen. - *Max, återvänd till mig...* - Men jag vill fortsätta min upptäcktsfärd, sade han. - *Nej Max*

- Varför inte? Sendoine svarade inte. Pico högg tag i Max med även den andra handen och började bära honom tillbaka till utgången. Max sprattlade så mycket han orkade. Pico var omedgörlig. Max sprattlade och sprattlade att Pico till slut tappade honom. Han kom snabbt på fötter och hoppade iväg mot den breda korridoren så fort han kunde. Pico tog upp jakten på honom men Max var för en gång skull snabbare. Han hoppade förbi åttavägskorset och in i den breda korridoren. Han kastade ett öga bakåt och såg Pico springa. Avståndet ökade mer och mer. Max hade fått in rätt rytm och hoppade minst tio meter i taget. Fem hopp till och Max kom fram till slutet av korridoren och stirrade in i ett kompakt mörker åt alla håll. Det var som ett jättelikt tomrum inne i Maho. Han hann inte mycket längre förrän Pico var över honom och drog ner honom på golvet.

Max fick en känsla av att Pico var arg. Med hårt grepp om båda armarna höll han Max och började springa tillbaka med honom. Det dröjde inte länge förrän de var tillbaka till luckan.

Pico höll honom hårt medan de svävade ut genom den öppna luckan ut i den kolsvarta rymden med alla stjärnorna mot Sendoine. Snart var han tillbaka i Sendoine.

- Vad var det egentligen där inne, frågade Max. - *Ingenting...* Sendoine lät för första gången irriterad, eller var det bara som han inbillade sig. - *Vi åker hem nu...* - Kan jag inte få stanna, sade Max - *Nej, du ska hem och vi ska vidare...* - Vart då? - *Fortsätta vårt sökande...*

- Sökande efter vad? Sendoine svarade inte och Max kände som att han brutit mot någon helig regel och gjort henne arg och besviken på honom. Han sjönk tillbaka i stolen.

kapitel 14

Det knackade på dörren till Gunnar och Karins rum. Dörren öppnades och Nyman klev in. Han ställde sig bredbent och arrogant på golvet och lade armarna i kors. – Är det nödvändigt att fångla oss och den här lille pojken, sade Karin och lade armen om Ludde. - Ja, tyvärr, sade Nyman. - Varför har ni fånglat oss, frågade Gunnar.

- Den här händelsen har tilldragit sig mycket intresse, inte bara från vår sida, alltså militären och regeringen, utan också en hel del utländska militära organisationer. Han nickade mot dem. - Ja, ni såg ju avlyssningsbuggarna som vi hittade hemma hos er.

- Jag kan förstå att ni känner er som fångar, men det är nödvändigt, sade han. - Främmande underrättelsefolk, press, media, ja listan är lång och det värsta är att det finns många som inte skulle dra sig för att utnyttja er för att få tag på Max och ufo't.

Gunnar och Karin tittade på varandra. - Hur länge ska vi stanna här då? - Svårt att säga, men i alla fall några dagar till att börja med. Nyman vände sig till hälften runt mot dörren och pekade med tummen. - Det finns allting ni behöver här, sade han. Ni får fritt disponera utrymmet. - Finns det teve och radio, frågade Gunnar. - Javisst, pingpongbord, leksaker till grabben. Vi ordnade det i morse, sade han. Gunnar och Karin utbytte ögonkast.

- Bra, då lämnar jag er, sa Nyman med militäriskt rapphet. - Kan vi få ringa? frågade Karin.

- Till vem då, frågade Nyman. - Till mina föräldrar, sa hon Nyman skakade på huvudet – Nej tyvärr, det går inte. Karin gav Nyman en arg blick. - Ja ja, vi gör det för er egen skull.

- Vad händer med Max, frågade Gunnar - Så fort han kommer hem så tar vi hand om honom och kör hit honom till er. - Det finns väl inga andra som kan få tag på honom, sade Gunnar.

- Nej, våra män finns just nu i ert hus och hela omgivningen är under sträng bevakning.

- Inte ens en mus kan ta sig genom utan vi känner till det. Ni kan vara lugna. Nyman lämnade rummet, men lät dörren stå på glänt.

Affe kom tillbaka strax efter klockan ett. Han hade med sig en hel del mat och andra saker. Ryggsäcken var full och han fick gå fyra gånger innan han burit in allt i bergrummet.

Fabbi och Sissela gick genom vad han hade köpt. det var mat som säkert skulle räcka i en månad för alla tre. - Jag har faktiskt räknat på fyra, sade Affe. - Jag hoppas att vi kan hinna före och hämta Max, sade han. - Men där kryllar väl med folk, sade Fabbi Affe kastade iväg ett bröd mot Sissela, som

hon nätt och jämnt lyckades fånga. Fabbi böjde sig ned och öppnade några kartonger som Affe ställt precis innanför dörren. - Det där är allt annat än mat, sa han. - Jasså vad är det? - Lite prylar som vi kan komma att behöva kanske, sa Affe.

Fabbi kunde se ett läderhölster med en pistol. - Jag hoppas verkligen inte det, sa hon och höll upp den. - Nä, men man kan känna sig lite tryggare i alla fall, sa Affe. - Är det din, frågade Sissela. Affe nickade. - Varför har du pistol, frågade hon. - Jag är reservofficer, sade han.

Fabbi och Sissela stirrade på honom. - Är du militär? - Jag har varit det för länge sedan, men nu är jag bara på låtsas ibland, men det är många år sedan jag var klädd i uniform, sa han.

Affe kunde se Sisselas blick. - Du behöver inte vara rädd, sa han. - Jag är inte som de andra.

- Du är kanske en av dom, sa hon. Affe höll ut båda armarna. - Varför skulle jag det?

Sissela försvann ut genom dörren. Fabbi gick fram och ställde sig vid sidan av Affe.

- Hon är bara rädd, sade hon. - Ja vem är inte det, sade han. Affe stoppade ner pistolen i kartongen och gick efter Sissela. Hon hade gått upp på tredje våning och satt sig i teverummet. Affe gick in och satte sig i soffan. - Jag förstår att du blev rädd, Sissela, sade han. - Jag vet inte om jag kan lita på dig, sade hon. - Efter allt vi har varit med om tillsammans, sade han. - Är det inte värt något? - Jag vet inte, sa hon. - Ska en pistol rasera vår vänskap? - Det är inte bara pistolen utan att du är militär, sade hon. - Men jag är inte militär längre, sade han. - Du sade att du var det ibland. - Ja, sista gången var för tre år sedan, då var jag med hemvärnet på en övning. - Vad gjorde du då? - Jag skötte planeringen i staben, sade han. Pistolen har jag bara kvar för att jag aldrig har lämnat tillbaka den. - Varför har du inte gjort det? Affe ryckte på axlarna. - Jag vet inte, kanske därför att det kan kännas skönt att ha den, sade han. - Har du behövt den någon gång? Affe skakade på huvudet. - Nej, den är inte ens laddad. - Du kanske skulle behövt den igår när han jagade dig. Affe skakade på huvudet igen. - Nej, man kan inte skjuta folk på det viset hur som helst, sade han. Affe reste sig. - Du Sissela, vi måste försöka kontakta Sendoine, sade han. - Javisst ja. Sissela for upp. - Kan vi göra det här eller måste vi gå ut? - Vi kan testa reservutgången, sade han, längst inne i tunneln. Alla tre begav sig mot reservutgången. Affes ficklampa lyste upp den fuktiga gången inne i berget. Efter knappt hundra meter kom de fram till en öppen spiraltrappa med gallersteg som ledde rakt upp. - Vänta här så ska jag testa den, sa Affe. Sissela och Fabbi blev stående kvar i mörkret och följde Affe och ficklampans irrlande på väg upp i trappan. Det knackade och gnällde lite i den. Han kom tillbaka efter några minuter.

- Det är ok, sa han. - Sissela, du och Fabbi kan gå upp. han räckte över ficklampa till Fabbi. han väntade därnere tills dess att dom nått hela vägen upp. Sedan följde han efter.

En tung lucka fick vevas upp. dagsljuset strilade in genom jalusiluckor på ett litet hus.

Affe öppnade dörren och gick ut. Huset var omgärdat av tre meter högt stängsel av samma typ som själva bergingången. Sissela ställde sig och ropade efter ufo't. - Sendoine, hör du mig?

- Schh, inte så högt, sade Affe. Du behöver bara viska. - Fortsätt, så passar vi på att gå en promenad, sa han. Affe och Fabbi kröp ut genom en reva i stängslet och gick uppför backen i riktning där bergingången fanns. Sissela fortsatte att ropa efter Sendoine utan resultat nere vid jalusihuset. Klockan visade på kvart över två. - Om våra beräkningar stämmer så kan de vara här om en knapp timme, sa Affe.. - Ni två stannar här, så åker jag iväg och hämtar Max.

Sissela och Fabbi återvände in i bergrummet. Affe hoppade in i bilen och körde iväg mot Finntorp.

kapitel 15

Max satt och tittade ut över landskapet under dom. Han kunde tydligt se Sverige när de närmade sig. Han försökte hitta Finntorp. Sendoine var fortfarande osynligt och sjönk ner mot landskapet under dom. Nu började Max känna igen sig. Där var Finntorp. Sendoine gjorde en vid sväng över samhället och började långsamt sjunka ner mot huset när Max fick se två polisbilar och några människor vid huset. – Stopp, landa inte, skrek han till Sendoine.

- *Varför inte*, frågade hon. – Här finns poliser och militärer som ska ta oss, sade Max.

- *Var ska vi då landa?* frågade Sendoine. Max fiskade fram sin mobiltelefon. – jag hoppas den fungerar här, sade han för sig själv. Han slog Affes mobilnummer. Det gick fram ett antal signaler innan Affe svarade.

- Hej Max, svarade Affe förvånad. Var är du någonstans. – Några kilometer ovanför dig, svarade Max och skrattade. – Oj, är du på väg att landa vid huset, frågade Affe. – Nej, det är därför jag ringer, sade Max. Det är fullt med poliser och militärer där, så vi måste hitta ett annat ställe. – Var är du någonstans, frågade Max.

Affe stannade vid vägkanten och tittade på kartan. - Jag är fyra kilometer från Finntorp

- Ok, sade Max. Vänta lite så ska vi leta upp dig, sade han. Sendoine sjönk och ändrade kurs. Efter ett par minuter hittade dom Affe i sin rostiga gröna Saab stående vid vägkanten.

- Det finns en liten sjö som ligger en halvmil härifrån åt nordväst, sa Affe. Ser du den?

Max spanade och det dröjde inte längre förrän han hittade sjön. – Japp, jag ser den.

- Vi ses där, sade Affe och körde iväg.

Små slingriga skogsvägar som få människor om ens någon körde på. Tillslut kom han fram och stannade bilen i skydd under ett träd. En öppen glänta knappt hundra meter därifrån var idealisk för Sendoine att landa i.

Affe slog sig ner på en sten och började spana efter Sendoine. Han behövde inte vänta mer än några minuter förrän luften och marken började vibrera. Sendoine hade kommit.

Han såg hur luften rörde på sig. Ögonblicket senare började Sendoine tona fram. Först suddigt och sedan allt skarpare. Sendoine hade redan vänt sig upp och ner så att luckan pekade neråt. Hon sänkte sig långsamt mot marken. Luckan öppnades och två ben stack ut. Sekunden senare hoppade Max ut ur Sendoine. Han såg lite trött ut men log med hela ansiktet. Han sprang fram till Affe som fångade upp honom med en stor kram.

- Välkommen hem igen, stjärnfarare, sade han. Affe släppte ner Max och gick fram till Sendoine och klappade henne på skrovet. - Tack Sendoine, du är en riktigt toppenkompis för att vara ett rymdskepp, sade han. - *Toppenkompis.*, sade Sendoine.

Affe och Max skrattade. - Lyckades ni väcka Maho, frågade Affe. Max nickade. - Det verkar så, sade han. Hon vaknade i alla fall lite, men hon är ganska dålig och har inte mycket kraft kvar. Hur har det gått härnere då, frågade Max. - Vi har gömt oss i ett bergrum, svarade Affe. Sissela och Fabbri är där nu och väntar på oss. - Var då, frågade Max. - Det har hänt en hel del sedan ni åkte. Det är väl knappt tio mil dit sade Affe. - Mamma, pappa och Ludde då, frågade Max. Är dom hemma? Affe skakade på huvudet. Nej, det har blivit bortförda av polisen och militären. Det är en lång historia. Affe berättade i grova drag vad som hänt. Max såg ledsen ut och började nästan gråta. - Jag tror inte att dom gör dom något illa, sade Affe och lade armen om Max. Jag tror faktiskt att dom vill skydda dom. - Nä, dom vill ha tag på mig och Sendoine, sa Max Marken och luften började vibrera kraftigt och Sendoine sköt fart rakt upp och försvann. - *Måste åka....* - Sendoine, du kommer väl tillbaka, skrek Max..

- Sendoine, skrek Max. Dånnet från Sendoine försvann och luften virvlade tillbaka ner mot marken och slet med sig löv och torra grenar.

Affe hörde ljudet av en bil komma på skogsvägen. Den var nära. Han fick tag på Max och drog honom mot Saaben. De hann ungefär halvvägs när två bilar dök upp. Affe slet tag i Max och dök med honom rakt in i ett tätt buskage. Han landade på rygg med Max över sig.

Bilarna tvärstannade och ut flög ett antal människor och började ivrigt söka efter dem och Sendoine. En av männen skrek till de andra. - De var här bara för några sekunder sedan. Sök genom hela området, vi får inte tappa bort dem. Mannen viftade med en pistol. Vägen till bilen var avskuren. Affe visste att de skulle hitta dem om de låg kvar i busken. Han slet tag i Max och såg honom rakt i ögonen. - Nu är det riktigt allvar, väste han. - På liv och död.

Björn Backman ställde sig mitt på den öppna platsen. Han kisade upp mot himlen. Här måste ufo't ha landat, tänkte han. Han såg ner i gräset. Det fanns tydliga skoavtryck. Han följde dem mot den rostiga gröna Saaben som stod parkerad ett stycke därifrån. Han stannade upp. Fotavtrycken visade på en hastig rörelse. Han studerade omgivningen. Busken till höger hade några avbrutna kvistar. Han böjde undan grenarna och såg att fler grenar var avbrutna. Någon hade kastat sig in i busken och sedan ålat därifrån. Han gick runt busken och fann två släppår i gräset. Ett stort och ett mindre. Det ena var pojken och det andra en vuxen person.

Han vinkade till sig några män och gestikulerade åt dem.

- Ni går i en cirkel åt det hållet och ni åt det andra. Efter två hundra meter möts ni med femtio meters lucka, viskade han. Själv satte han fart i samma riktning som släpspåret.

Han älskade att leka indian och cowboy som liten. Han var alltid indian därför att han var bra på att spåra. En egenskap som gjorde honom till bland de främsta inom spionorganisationen. Han lekte fortfarande indian och cowboy. Han var alltid indianen och pojken med den vuxne var cowboyerna. De var chanslösa. Han skulle lätt hitta dem och vara tillbaka innan kvällsmaten.

Affe och Max hade ålat sig in gräset bakom busken och sedan fortsatt till ett högt gräs. Affe visste att de skulle vara lätta att hitta. Spåret skulle avslöja dem. Han grep tag i Max och slängde upp honom på ryggen och sprang nedhukad genom det höga gräset och fram till sjön.

Max lät sig bäras. Han var skräckslagen. Men han litade på att Affe skulle hjälpa dem ur knipan.

Affe sänkte ner sig själv och Max i sjöns grumliga vatten. Han simmade med Max ungefär femtio meter längs stranden och fick se ett stort träd med kraftigt rotsystem. Halva rotsystemet stod i vattnet. Han hoppades att det skulle finnas en luftficka rakt under själva stammen. Han lade sin hand över Max mun och knäppte igen näsan med tummen och pekfingeren samtidigt som han själv tog ett djupt andetag. Frustande dök han upp under roten och Max huvud tätt intill hans eget. Han släppte taget om Max huvud. Max frustade till och började andas. - Var tyst, väste han. - Dom är snart här.

Det var trångt under roten. Affe hade precis munnen ovanför vattenytan. Minsta vågskvalp och det gyttjiga vatten rann in i munnen. Han sneglade på Max. Han hade tack och lov större delen av huvudet ovanför. Bara hakan doppade i vattnet.

Han hörde ljudet av steg. Det lät dovt och ihåligt som en trumma. Det var flera steg i varandra. Förmodligen tre eller fyra personer. Han hörde röster men kunde inte urskilja några ord. Ljudet av de dova stegen fortsatte och dog bort.

Björn Backman blev stående vid sjökanten. Han kunde se de sista resterna av ringarna på vattnet som bildats av att någonting rört sig över sjöns yta.

Ringarna dog ut en bit ut i sjön. Träden växte hela vägen ut. Stranden var ganska gyttjig på sina ställen. Han lutade sig mot det stora trädet.

Rotsystemet gick långt ut i vattnet. Han spanade längs stranden. Det fanns inga tecken på att någon gått iland. De tre andra männen fortsatte längs sjökanten bort till motsatta sidan. Förmodligen hade den vuxne och pojken hoppat i sjön och låg och tryckte någonstans. Med sina män utposterade

längs sjön skulle det bara vara en tidsfråga innan de dök upp. Det gällde att vara tyst och få dem att tro att han och grabbarna hade gett sig av. Han klev ut och satte sig på den kraftiga grenen en bit från roten. Den var precis lagom att sitta och vila på. Han tänkte på pojken och den vuxne mannen som förmodligen låg någonstans i vattnet. Han skrattade till och njöt av övertaget. För min del får de ligga där ett tag till. Han såg aldrig den gyttjiga handen som långsamt rörde sig uppåt från vattenytan. Med en kobras snabbhet slet den tag i hans byxben och drog till. Björn Backman föll huvudstupa fram i vattnet och kände samtidigt en smärta i nacken. Sedan svartnade allt.

Affe återvände till luftfickan under roten och tog tag i Max. Han lade ännu en gång handen över munnen och simmade ut med honom. Max stirrade storögt på mannen i skinnjackan som låg på den gyttjiga stranden bredvid trädet. - Är han död, frågade han. - Nej, nej, han bara sover en stund, sade Affe och slängde upp Max på ryggen och satte fart mot bilarna. Björn Backmans hantlangare visste inte att något var fel förrän de hörde ljudet och såg skymten av den gröna Saaben försvinna på skogsvägen på andra sidan sjön. De skulle också komma att märka att bilarna var svårtstartade utan fördelardosor.

Affe och Max körde snabbt vägen tillbaka till bergrummet. Sissela skrek av glädje och kastade sig om halsen på Max. Hon grät en skvätt och kände sig en smula skamsen för sina känslor. Fabbi kramade om Max så hårt hon kunde. Hon passade även på att ge Affe en kram.

- Ni är helt genomblöta och skitiga sa Fabbi. Vad har ni varit.

- Det är en lång historia, sa Affe. - Jag måste dumpa bilen. Om de hittar den så hittar de oss.

- Var ska du göra det, frågade Fabbi.

- Det finns en lite skogstjärn här runt hörnet, sa han. - Med bra fart så skulle jag kanske kunna köra ut bilen i sjön. - Du var försiktig, sa hon. - Ingen risk, sa Affe. Jag kommer snart igen.

Han körde tillbaka ett par hundra meter till den lilla skogstjärnen. Han satte god fart, styrde rakt mot sjökanten och lät bilen surfa fram på den första vågen innan han öppnade dörren och hoppade ut. Han simmade tillbaka till stranden och såg hur bilen långsamt sjönk. En gömd bil kan alltid hittas, men en bil på botten av en sjö är svårare att upptäcka.

När Affe kommit tillbaka till bergrummet hade Max redan berättat det mesta som hände vid sjön. Affe bytte om till torra kläder. - Hur kunde dom veta att ni var där, frågade Fabbi.

- Det är just det som är problemet, sade han. - Dom måste ha varit precis bakom oss.

- Då vet dom ju att vi är här, sa Sissela. - Men då skulle dom ha tagit oss för länge sedan, sade Fabbi. - Antingen har någon av oss läckt till dom eller så spårar dom oss, sade Affe.

- Titta inte på mig, sade Fabbi. - Jag tror att dom spårar oss, sade Affe. - Men hur då?

Affe spred ut alla de sakerna på golvet han hade haft med sig i bilen vid färden upp till sjön när han hämtade Max. Kläderna, skorna, den lilla ryggsäcken, mobiltelefonen som nu var död efter doppet i sjön. - Mobiltelefonen, sade Fabbi. - Man kan spåra en mobiltelefon.

- Jo det är riktigt, sade Affe, men inte så noggrant. - Den visar bara vilken mobiltelefonmast som telefonen är i kontakt med. Det rör sig om hundra kvadratkilometer att leta genom.

- Det måste vara något mer, sade han. - En spårsändare. - Hur ser dom ut, frågade hon.

Affe ryckte på axlarna. - Tja, det beror på avståndet man ska spåra på, men som en tändsticksask, kanske, plus batteri. - Är detta allt du hade med dig, frågade Fabbi.

Affe nickade. Kläderna är fria, de kan inte innehålla någon spårsändare, sade hon och kände på dem en extra gång. Fabbi lyfte upp den lilla ryggsäcken. Långsamt och försiktigt kände hon längs alla kanter. - Vad är detta, frågade hon och räckte över säcken till Affe.

Han kände en liten klump längst ned i säcken. Den var mjuk som gummi och satt fast. - Förmodligen skit, sade han och drog i det med fingrarna. Fabbi vecklade ut och in på säcken. Gummiklumpen var knappt tio centimeter lång och några centimeter bred och tjock. Affe plockade fram en kniv och lirkade loss den. Han lade den på köksbordet och började försiktigt skära loss bitar av gummit. En metallyta och två trådar syntes i gummit. - Det är den, sa Sissela, det är den. Affe nickade. - Ja, det ser ut som det skulle kunna vara en spårsändare sade han. - Hur har den hamnat där, frågade Max.

- Ingen aning, sade Affe. Han reste sig och gick fram till den stora ryggsäcken. Han vände den ut och in och slängde upp den på köksbordet. Längst ned i säcken låg en likadan svart gummiklump. - Vad i hela... Fabbi tystnade och såg förvånad på gummiklumparna.

- Jag tror att man planterat flera stycken i olika saker hemma hos mig, sade han.

- Men varför då? - De visste ju vem jag var och att jag hade kontakt med Max och Sissela.

- Listigt, sa Fabbi. - Men varför har dom inte kommit hit då? Affe pekade upp mot taket. - Vi har tio eller femton meter berg ovanför oss, sade han. Signalerna går inte genom.

- Så länge som ryggsäckarna ligger härnere så kan de inte spåra oss, sade Sissela.

Affe nickade. Fabbi lirkade loss även den andra gummiklumpen, från Affes ryggsäck.

- Vi måste gå genom alla grejor vi har, sa Affe. - De kan ha planterat fler sändare.

Alla fyra ägnade den kommande timmen med att noggrant leta genom alla ägodelar de haft med sig, inklusive kläderna och skorna. Ytterligare en gummiklump hittades i Affes ena stövel. Man hade borrarat upp ett hål fem centimeter in i klacken på stöveln och sedan stoppat in en sändare där och gjutit igen hålet. Affe lirkade ut den sista gummiklumpen med sändare.

På bordet framför dem låg tre spårningssändare. - Förstör dom, sa Sissela. -

Nej, nej, vi får kanske användning av dem, sade Affe. - Men så fort som vi

tar ut den ur bergrummet så hittar dom ju oss. - Nej, vi kan lägga dem i en

skärmad plåtburk så att signalen från dem blir så låg att dom inte kan uppfatta

den, sade Affe. - Sedan när vi vill att dom ska hitta oss så plockar vi bara

upp dem ur burken. - Och sätter dem någonstans, sade Sissela. - Exempelvis

något som rör sig, sade Max. - Ett tåg som går norrut, sade Sissela.

- En lastbil, eller flygplan, sade Max. - Eller ett ufo, sade Fabbi och log. -

Sendoine får flyga och släppa sändaren på månen. Alla fyra skrattade åt påhitten.

kapitel 16

Det knackade på dörren till Gunnars och Karins rum. Gunnar öppnade dörren och fick se kapten Weismar. Han steg snabbt in och stängde dörren. – Vi trodde att du var bortkopplad från fallet, sade Gunnar. Även om Weismar var militär, så uppskattade han Weismar mer än den osympatiske Nyman.

Weismar nickade. Jo, sade han. Jag får egentligen inte vara här, men Nyman och de andra har fått ett brådskande uppdrag, så jag har fått rycka in. - Har Max kommit tillbaka, frågade Gunnar.

Weismar nickade. - Ja, men mycket tyder på att de landat på ett annat ställe sade han. - Var då? - På en ås som heter Skogshöjden som ligger ungefär knappt en mil nordväst om Finntorp, sade han. - Vi har skickat dit både flyg, helikopter och några bilar som är på väg, sade han. - Ännu har vi inte lyckats hitta honom. - Varför landade han där, frågade Karin.

- Jag vet inte. Weismar, satte sig i fåtöljen. - Var är ufo´t nu, frågade Gunnar. - Vår radar uppfångade ufo´t när det var på väg ner. Vårt radarspaningsflygplan upptäckte det sedan på marken. - Det stod kvar i några minuter för att sedan lyfta mycket snabbt och försvinna. - Vet ni om Max är kvar i ufo´t eller finns någonstans där ute i skogen.

- Vi har ingen aning, sade Weismar. Vi har värmekameror i helikoptern, så de kan spåra honom ganska fort, sade han. - Jag kan tala om att aktiviteten runt våra gränser är mycket stor just nu. - Jasså, sade Gunnar förvånande. - Både ryssar och amerikaner har radarflygplan och spaningsflygplan.

Amerikanerna har även satelliter och ett SR-71 uppe som har kränkt vårt luftrum ett antal gånger. - SR-71, vad är det, frågade Gunnar. - Världens snabbaste spaningsflygplan, sade Weismar. Det flyger mycket högt och snabbt och används som spaningsflygplan. Det används inte längre, men man plockar fram det ibland vid speciella tillfällen. - Vad som är ännu värre är att det kryllar av utländska agenter i skogarna. Vi har ingen koll på hur många eller vilka det är, sade han. - Så om någon av dem får tag på Max, så....

Gunnar tystnade. - Då lär vi inte se honom på ett tag, sa Weismar.

- Men kan ni inte stoppa dem, då, sade Karin. - Jo, vi försöker, men det är inte så lätt, sade han. - Vi har ont om bra folk att sätta in i jakten på dem. - Vi har lämnat in en protestnot till flera utländska ambassader, men alla förnekar att de har några agenter i Sverige.

- Men kan inte militären gå in då och leta genom skogarna. - Problemet är vad vi ska göra när vi hittar dem. - Sy in dem eller skicka tillbaka dem varifrån de kom.

- Men om de säger att de är turister på besök i landet, då kan vi inte bara kasta ut dem hur som helst.

- Finns det inga undantag då? Karin såg märkbart irriterad ut. - Det är ju nästan krig.

Weismars smålog. - Ja, underrättelsekrig, kanske, sade han. - Spionerna krigar.

- Men den nationella säkerheten då, sade Gunnar. - Vi har väl rätt att spärra av ett område och kasta ut alla utlänningar, sade han Weismar nickade. - Jo men först ska försvarsstaben och regeringen fatta det beslutet. - Åh, Gud bevara, sa Karin. - Det kan ju ta hur lång tid som helst. Weismar nickade. - Vi väntar på det beslutet. - Hur ser det ut hemma, frågade Karin.

- Jodå, huset står kvar och är mycket välbevakat. - Vi har folk där, sade Weismar. Och alla andra också. - Grannarna, hur tar dom det, frågade Gunnar.

- Lite av och till, sade Weismar. - En del är positivt inställda och andra bara skäller på bevakningen. - Ingen får ju numera köra in i Finntorp utan att visa legitimation, sade han.

- Bra då kommer i alla fall agenterna inte in, sade Gunnar.

- Jo tyvärr, sade Weismar. Vi kan ju bara spärra av vägarna med hjälp av polisen. Militären har inte rätt att spärra av området ännu, inte utan beslutet från regeringen. - Vem som helst kan promenera in bakvägen utan vidare. - Vi vill inte vara kvar här längre, sade Gunnar. Nu när Max kommit hem igen, så finns det väl ingen anledning.... Weismar avbröt Gunnar och höll upp handen. Weismar ställde sig nära Gunnar och viskade i hans öra. - Jag tror att rummet är avlyssnat, men jag ska försöka få er härifrån. Han gick fram till Karin och viskade vad han sagt till Gunnar. Hon log och nickade. Gunnar formade munnen till ohörbara ord. "Hur då?" Weismar viskade till Gunnar. - Jag har en medhjälpare som just nu anlägger en eldsvåda i ena ladan. Gunnar tittade storögt på Weismar. Kaptenen nickade och fortsatte att viska. Nymans vakter finns kvar, så vi måste rusa ut och hoppa in i bilen och dra direkt. - Men kan dom inte följa efter oss och stoppa oss, viskade Gunnar. Weismar skakade på huvudet. - Nej, vi har fixat deras två bilar, log han. Men det måste gå fort, max 10 sekunder annars kan vi bli skjutna, viskade Weismar och såg allvarligt på Gunnar. Informera din fru så återkommer jag när det är dags, viskade han och lämnade sedan rummet.

Det dröjde knappt tio minuter, så återvände kapten Weismar. Dörren flög upp och både Gunnar och Karin kunde se att det nu var riktigt allvarligt. Weismar väste militäriskt. - Nu, direkt. Spring efter mig. Karin följde efter Weismar ner för trappan. Gunnar tog Ludde och följde några meter bakom. De kom ut på gården och kunde se Weismars bil stå med motorn på och sidodörrarna öppna. På förarplatsen satt Weismars kollega och stirrade ängsligt mot dem när de kom utfarande genom dörren. Karin sprang runt och hoppade in på höger sida av baksätet. Gunnar med Ludde skulle precis lämna trappan när han föll raklång frammåt. Han lyckades vrida sig så mycket att Ludde inte skulle ta första smällen. Weismar såg dem falla och skulle precis runda bilen för att hjälpa dom när han hörde Nymans vakter, som varit upptagna med att

bekämpa branden i ladan , skrika och komma springande. Weismar såg att en av dem hade en pistol i handen. Weismar fattade ett snabbt beslut. Om han hjälpte Gunnar och Ludde, så skulle vakterna hinna fram och skjuta honom och bilföraren. Om han inte hjälpte dem så kanske inte Gunnar och Ludde skulle hinna in i bilen innan vakterna var framme. Weismar fattade beslutet på en halv sekund. Han gick snabbt ner på huk med ena knät i marken och drog sin pistol och siktade mot den som var närmast. – Stanna eller jag skjuter, vrålade han.. Det var tillräckligt för att vakterna skulle stanna upp några sekunder. Det var tillräckligt för att Gunnar med Ludde hann kasta sig in i bilen som startade med en rivstart och försvann.

kapitel 17

Max kröp upp i famnen på Affe och lade armarna runt hans hals. - Vad är det Max.

- Jag saknar mamma och pappa, sa han. - Och Ludde. Affe klappade om honom. - Ja det förstår jag sade han. - Vet du var dom finns? - Nej, ingen aning, sade Affe. - De kan vara precis var som helst. - Är de hos mormor och morfar? - Nej, det tror jag inte, sade Affe.

- Jag vill ringa till dem, sade Max. - Tyvärr kan vi inte använda mobiltelefonen, den är trasig efter att vi badade uppe vid sjön och hade vi kunnat det så hade säker dom kunnat spåra oss hit, sade Affe. - Kan vi inte ringa från en telefonkiosk då? - Jo det kan vi kanske göra. Affe funderade en stund. - Vi kan göra något ännu bättre. - Vad då? Max satte sig upp och såg på Affe. - Vi kan ringa från en telefonplint, sade han. - Från en vad då? - Telefonplint. En sådan där låda där alla telefonlinjer i ett område strålar samman. Kopplingsdosa, sade han.

- Kan du sådant? - Ja då det är inget problem. - Det finns en här, men vi kan inte använda den om de skulle spåra samtalet, sade han. Max och Affe begav sig iväg för att hitta en telefonplint. Det tog en timme innan de lyckats hitta en vid en samling hus några kilometer från bergrummet. Affe ordnade så att de kunde ringa. Han hade lite elektroniska prylar med sig som gjorde att han enkelt kunde använda vilken telefonlinje som helst. Max slog numret på nummersändaren och signalen gick fram. Han pratade med mormor och morfar en stund och sedan tog Affe över och fortsatte samtalet och pratade med Max morfar. Efter knappt tio minuter avslutade de samtalet och plockade ner utrustningen i den lilla ryggsäcken. De begav sig tillbaka till bergrummet igen där Sissela och Fabbi väntade otåligt.

- Hur gick det frågade Sissela. - Jodå, vi pratade med mormor och morfar, sade Max. Det gjorde Affe med. - De är förmodligen gömda någonstans i ett säkert skyddat hus som SÄPO använder. Affe skakade på huvudet. - De annonserar inte precis med vägskyltar om var det finns någonstans. - Det är inte mycket vi kan göra, sade han. - Vi har inte ens en bil längre.

Max och Sissela hade gått och lagt sig. Fabbi kom tillbaka och satte sig vid Affe och lutade sig emot honom. - De sover som stockar, sade hon. - Ja det skulle jag också behöva, sade han.

- Vi ta en promenad först, sade Fabbi och drog lite i honom. - Okej, det kan väl inte skada.

Fabbi skrev en lapp om att hon och Affe skulle ta en kort promenad runt bergrummet och lade den på nattduksbordet vid sidan av Sissela.

Affe letade runt i en av kartongerna och fick upp något som såg ut som en kikare.

- Vad är det, frågade hon. - En nattkikare, sade han. Den förstärker ljuset så mycket att man kan se lika klart mitt i natten som på dagen. - Oj, det verkar vara en kul pryl, sade hon.

- Ja och användbar, sade han. De gick bakvägen upp för spiraltrappan och ut genom det lilla huset med jalusifönstren. Affe tog på sig kikaren. Den satt med ett spännband i nacken så att han inte behövde hålla i den när han gick. - Får jag också se, frågade Fabbi. - Javisst, jag ska bara kolla lite, sade han. Det var beckmörkt i skogen runt omkring. Skogens siluett syntes mot den ljusare himlen. Fabbi höll i Affes arm. Det var svårt att se var hon satte fötterna, så hon började gå bakom honom och höll honom i handen istället. De gick upp och satte sig på den kala höjden ovanför själva ingången till bergrummet. Affe spanade längs skogsridån på båda sidor. Han gav sedan Fabbi nattkikaren och hjälpte henne att sätta den på sig.

- Oj, det ser nästan ut som på dagen, sade hon, fast allting är grönt. - Där, där, sade hon och pekade ut i mörkret. - Ett rådjur. - Nej, två stycken. Något skrämde dem och de satte fart över den öppna gläntan framför dem. Fabbi såg i den andra riktningen för att se vad som skrämt dem. Affe hörde hur hon drog efter andan och kände sedan hennes hand gripa tag om hans arm. - Vad är det, frågade han. - Människor rör sig därborta sade hon. - I mörkret. Affe tog snabbt av henne nattkikaren och satte på den. Han spanade åt det hållet som Fabbi och fick se några figurer som rörde sig framåt. Det gick inte att ta fel på. De rörde sig som tränade soldater. Avancerade framåt i grupper. De rörde sig snabbt. Han kunde räkna åtta stycken. Det skulle inte dröja mer än några minuter förrän de var framme vid ingången.

Han slet tag i Fabbi och drog henne med sig till reservutgången. De klättrade ner så fort de kunde och sprang mot ståldörren. - Spring in och väck Max och Sissela, väste han. Han öppnade dörren till maskinrummet, tände lampan och hittade vad han sökte efter. Ett hänglås. Han satte på sig nattkikaren och återvände ut i gången och sprang mot grinden i mynningen. Han kikade fram försiktigt. Ännu syntes ingen. Han låste grinden på utsidan genom gallret. Nu var dom inlåsta. Han återvände till ståldörren och in i maskinrummet. Den extra utgången fanns i ändan av lufttrumman. Det var han enda chans. Han klättrade upp på generatorn och slet tag i det fastskruvade gallret upp i taket. Det satt fast. Hann drog ännu en gång allt vad han orkade. Det fanns inte tid att skruva loss den. Nu eller aldrig. Han drog så att de blödde om fingrarna. Så lossnade gallret. Det föll ned med en skräll. Han ålade sig in i lufttrumman. Femton meter i en trång lufttrumma. Skulle han hinna att åla sig fram till filtret ut mot gången till. Det kändes som en evighet. Han var framme. Vid sidan av filtret fanns en fastskruvad lucka. Han skruvade loss bultarna. Som tur var saknades sju stycken. Luckan var loss. Försiktigt backade han och drog luckan med sig. Ljudlöst lade han den på botten av lufttrumman och ålade över den. Han kikade ut i korridoren. Det rörde sig

utanför grinden. Tack vare att gången vred sig en aning kunde han nått och jämnt hålla sig osynlig om han pressade sig mot ena väggen. Han satte i ytterligare ett hänglås i ståldörren och tryckte till. Snabbt återvände han till luckan. Han hävde sig upp samtidigt som grinden flög upp och ett par soldater rörde sig in i gången. Snabbt fick han upp luckan och tryckte fast den. Försiktigt skruvade han i skruvarna så mycket att luckan såg tät ut. Han blev liggande och lyssnade på sin tunga andhämtning och hjärtats bultande. Långsamt ålade han baklänges tillbaka in mot maskinrummet. Han hoppade ner på generatoren och skyndade sig fram till huvudströmbrytaren och bröt strömmen i hela anläggningen. Som tur var hade de aldrig tänt belysningen i gången. Med nattkikaren påslagen tog han sig snabbt upp på tredje våningen och hittade snabbt alla tre som gömt sig längst in. Han kände hur både Sissela och Max skakade av rädsla. Han lade armen runt dem.

- Det var jag som bröt strömmen, sade han. - Åh gud, jag trodde det var soldaterna, viskade Fabbi. - De är vid ståldörren, sade han. - Sitt kvar, sade han och försvann. Han återvände ner till bottenvåningen och gick fram till ståldörren. Det var helt tyst. Den var fortfarande låst från utsidan. Han hade ingen möjlighet att kontrollera om soldaterna fortfarande var kvar i gången. Enda vägen ut var via luftrumman och den fastskruvade luckan.

Löjtnant Widmark kallade samman styrkan utanför ingången till bergrummet.

- Rapportera, väste han till den närmaste gruppen. - Både grinden och ståldörren var låsta med hänglås, sade gruppbefälet. - Det tyder på att de trots allt inte finns här, sade Widmark. - Ja de kan ju inte låsa ståldörren med ett hänglås från insidan, sade gruppbefälet. - Det finns ingen annan väg ut, frågade Widmark. - Nej det tror jag inte, sade gruppbefälet. - Tror? - Jag vet inte hur denna typen av bergrum ser ut, sade han. - Det är gammalt - Vet löjtnanten hur det ser ut då?

Widmark skakade på huvudet. - Nej, det var före min tid, sade han. - Vi utgår från att ståldörren är den enda vägen ut. - Det fanns ett luftfilter vid sidan av dörren, sade gruppbefälet. - Ja, men det är ju atomsäkert, sade Widmark. - Inte kan någon ta sig ut där.

Gruppbefälet stirrade på löjtnanten och sedan på soldaterna. - Okej, bra gjort, sade Widmark. - Samling vid sändarhuset, sade han och pekade med hela handen i riktning mot det gamla betonghuset en knapp kilometer från ingången. Soldaterna drog sig bort från ingången till bergrummet. Löjtnant Widmark plockade fram sin mobiltelefon och ringde till sitt befäl.

- Vi har genomfört operationen, sade han. De syntes inte till. Låst utifrån med hänglås, så det verkar vara grönt, sade han. Han lyssnade på rösten i andra ändan på telefonen. - Ja spårningen av samtalet visar att de uppehållit sig i området, sade han. Han nickade. - Ja, vi lämnar kvar en grupp här för bevakning av bergrummet, sade han och avslutade samtalet.

Han återvände till samlingsplatsen. - Gren, Anderberg och Hultén, ni fattar posten bortom värnet framför ingången. Widmark använde militäriskt hela armen och handflatan och angav riktningen. - Ren bevakning frågade Gren. - Javisst, vad ska ni annars göra. Gren nickade.

- Hur länge då, frågade Gren. Widmark stirrade på honom. - Till dess att jag säger till, sa han irriterat.

- Avlösning? Widmark glodde på Gren. - Ja, det kan han förvänta sig. Gren nickade.

- Förmodligen när Gren ska konfirmera sig, sade Widmark spydigt. De andra soldaterna skrattade. - Utgå, ropade löjtnanten med spända halsmuskler så att ordet blev till ett militäriskt hest stönande. Gren, Anderberg och Hultén lommade ner till värnet och försökte göra det så hemtrevligt som det bara är möjligt med en trave vedklabbar, stenbumlingar och fyra betongväggar. - Inte Sheraton, precis sa Gren. - Varför blev du soldat egentligen, frågade Anderberg. - Du klagar på allt. - Man måste vara om sig och kring sig, sade Gren.

- Om alla soldater vore som du så skulle vi bara kriga när det är varmt och skönt och inte regnar, sade Anderberg. - Ja, det vore väl en bra idé, svarade Gren. - Då blev det ju aldrig några krig, sa Hultén - Precis vad jag tycker, sade Gren. - Du är en sådan där pacifist, sa Anderberg. En sådan som inte vill ha krig. - Varför blev du soldat egentligen?

- För att driva sådana stridisar som dig i vanvett, svarade han. - Äh håll klaffen, sade Anderberg. - Så som ni håller på så hör fienden oss från en halvmil, sade Hultén.

- Ja säg till pratkvarten och blöjgossen att hålla tyst då, väste Anderberg. Gren skattade. Anderberg glodde surt och Hultén lade in en prilla snus under läppen.

- Sitta här ute och bevaka ett tomt gammalt bergrum, sade han och kröp ihop för att hålla värmen, sa han. Anderberg muttrade något ohörbart och Gren sög på ett långt grässtrå.

Det hade redan börjat ljusna i nordost. Snart skulle solen stiga upp över horisonten.

- Vem håller vakt, frågade Hultén. - Blöjgossen, sade Anderberg.

Affe ålade in i lufttrumman och fram till luckan. Försiktigt började han att skruva loss skruvarna en efter en. Till slut var luckan lös. Millimeter för millimeter öppnade han den långsamt för att inte göra några skrapljud. Om någon stod kvar utanför ståldörren skulle lätt kunna höra den minsta skrapning på några meters håll i den tysta gången.

Luckan var nu öppen en decimeter. Affe kikade ut över kanten. Det syntes ingen. Han öppnade den lite till. Syntes fortfarande ingen i gången. Så öppnade han den helt och lade försiktigt ner den på en mjuk frottehanduk

som han hade med sig så att den inte skulle göra några onödiga ljud. Gången var tom. Ute vid grinden syntes ingen till. Affe hoppade snabbt ner och smög försiktigt fram till grinden. Hänglåset var uppbrutet. Han spanade ut genom gallret. Himlen hade börjat bli ljus i nordost. Om en timma skulle solen gå upp. Mörkret skyddade dem, men även de som kanske låg och lurpassade. Affe visste att om militären trodde att det kunde finnas en liten chans att han och de övriga tre skulle komma hit, så hade dom förmodligen satt en partull att bevaka stället. Antingen låg de ovanpå med god utsikt mot ingången till, eller så låg de någonstans framför ingången med god sikt åt alla håll. Det gällde att hitta dem före det att de hittade oss, tänkte han. Det var en knapp timme till soluppgången. Skulle han leta nu eller vänta till nästa natt?

Han återvände till bergrummet och klättrade in via lufttrumman och vred på huvudströmbrytaren i maskinrummet. Belysningen återkom och Fabbi, Sissela och Max andades ut. Affe stötte på dem i trappan upp till andra våningen. - Det är grönt, sade han. De stannade utanför stålporten. Förmodligen övertygade om att här var tomt eftersom porten var låst utifrån med ett hänglås. Affe berättade i grova drag vad som hänt. - Hur visste du att man kunde komma ut genom lufttrumman? - Jag har varit här förut, sade Affe. - Javisst ja, det hade jag glömt, sade Fabbi. - Genialt, sa Sissela. - Du är som en riktig James Bond, sade Max och log med hela ansiktet. Affe log och satte sig i trappan bredvid de andra.

- Vi har ett problem bara, sade han. - Det kan finnas folk utanför som bevakar bergrummet.

- Varför då, frågade Fabbi. - Det trodde väl att det är tomt. - Jo men förmodligen har de sparat vårt samtal till mormor och morfar. De vet att vi finns, eller rättare sagt fanns i området för några timmar sedan. Att de bevakar bergrummet är väl ganska naturligt, sade Affe.

- Det betyder att vi inte kan gå ut, sa Fabbi. Affe nickade. - Ja, vi får hålla oss här inne tills dess att dom släpper på bevakningen. - Hur länge då, frågade Max. - Tja, den som visste det, sa Affe. - Men vi har ju mat för två veckor, sade han. Affe reste sig och gick upp till köket och började rota i en av kartongerna. Max följde efter honom. - Vad letar du efter?

- En tevekamera, sade Affe. - Vad? Max tittade storögt. - Vad ska du med det?

- Jag måste fixa något så att vi kan se om det finns folk i gången därnere, sade Affe.

Han plockade upp en liten tevekamera, stor som en tändsticksask. - Var har du fått tag i alla dessa prylar, frågade Fabbi som dök upp i dörren. - Äh, jag har lite undanstoppat här och där, sade han. - Det är väl inget som vanliga människor har, sade hon. Affe återvände till lufttrumman och satte upp tevekameran i gången precis ovanför luftfiltret. Han drog kabeln genom

lufttrumman och in i maskinrummet. Han satte upp en liten teveonitor på ett skåp och kopplade in kameran. På teveskärmen kunde man tydligt se gången, ståldörren från sidan och grinden. - Den fungerar även i mörker, sade han. - Det sitter så infraröda lampor på den som lyser, men man kan inte se det ljuset. Bara tevekameran kan det, sade han.

- När tror du att vi kan gå ut, frågade Sissela. - Ingen aning, svarade Affe. - De kan vara kvar här i en vecka eller åka hem i morgon. - Ska vi stanna här en vecka, sade Sissela.

- Klaga inte, vi har faktiskt det mesta inklusive en teve, sade han. - Ja med två tevekanaler, sade hon. - Det vore bra om vi visste om de fanns kvar, annars så sitter vi ju här i onödan, sade Fabbi. - Jo, det är sant, sade Affe. - Vi måste fixa det på något vis, sade han.

Max återvände till sovrummet och försökte få kontakt med Sendoine. Han hade provat åtskilliga gånger sedan de skildes upp vid sjön. Men han fick inget svar. Sendoine har säkert återvänt till Maho och lämnat solsystemet. Sissela gjorde honom sällskap. Hon lade sig vid sidan om honom på sängen och tog Max hand och höll den lagom hårt för att han inte skulle kunna dra den till sig.

Max låg och masserade försiktigt underarmen. - Vad är det för märke, sade Sissela på pekade på hans underarm. - Jag vet inte, sa han och vred armen så att han kunde se det. Det var ett tre centimeter långt ärr som hade läkts. - Har du ont, frågade hon. Max skakade på huvudet. - Nä, men det känns lite underligt inuti, sade han. - Hur då? - Det känns precis som om där sitter något under ärret, sade han. - Vad då sitter något, undrade Sissela.. - Åh, jag vet inte, men man kan liksom rulla det fram och tillbaka, sade han. - Säkert bara en sena eller en muskel, sade hon. - När fick du det? - Jag vet inte, sade han. Det är lite mysigt därför det borde gjort ont, sedan han. - Men jag har inget minne att jag har haft något plåster där. - Det ser faktiskt nyläkt ut, sade hon. Max nickade och såg på såret. Affe dök upp i dörren. - Hejsan, vill ni ha något innan ni går till kojs, frågade han. Max och Sissela skakade på huvudet. Klockan hade hunnit bli nästan tre på natten. och solen började gå upp. Max och Sissela kände sig trötta efter dagens och kvällen strapatser och somnade fort.

Max började drömma om allt han varit med om. Drömmarna var konstiga och förvrängda. Mitt i allt ihop stod Ludde och viftade med armarna. - Du måste rädda mig Max, skrek han. Du måste åka hem och rädda mig. Ludde försvann och snart sov Max djupt utan att drömma mer den natten.

kapitel 18

Björn Backman körde den sista kilometern fram till den lilla sjön. Han stannade till och tittade på radiopejlen. Den pekade rakt åt höger ut mot sjön till. Han tog fram kartan och drog en linje. Tre linjer korsades i sjön. Den sista bekräftade positionen. - Det ser ut som bilfan är mitt ute i sjön, sade han. Han gick ur bilen och spanade mot den lilla skogstjärnen. En av hans medhjälpare ropade något. - Hjulspår? Hans medhjälpare nickade och pekade. Backman gav upp ett hest skratt. - Dom har dumpat bilen i sjön, sade han. Det var himlens tur att han slängt in en spårsändare i bilen när de hittade den uppe vid Skogssjön.

Den svaga signalen hade lekt kurragömman med dem hela dagen och kvällen. Men till slut hade de lyckats ringa in den. - Det betyder att dom antingen har skaffat en ny bil eller att de gömmer sig någonstans i närheten, sade han. Han gick tillbaka till bilen och satte sig. De blöta och leriga kläderna hade förstört stolen i hans nya bil. En ny titt på kartan. - Här finns ju för fasen inget att gömma sig i, sade han. - Bara en och annan bondgård.

- Kör runt och kolla bondgårdarna ropade han till medhjälparna i den andra bilen. Själv startade han bilen och fortsatte rakt fram. Hans instinkt sade honom att göra så. Det brukar för det mesta stämma. Efter några hundra meter kom han fram till en förbudsskylt. Militär anläggning. Obehöriga äga ej tillträde.

- Jag är behörig, sade han för sig själv och log. Han parkerade bilen och gick ur. Det såg ut som om han vädrade. Luktade i vinden som en hund. Han vek av och gick in i skogen.

Han följde skogsridån väl dold i skogen. Han gjorde en cirkelrörelse och hamnade framför ingången till bergrummet. Mellan honom och ingången låg ett gammalt igenvuxet värn.

Han kröp fram emot värnet. Byxorna var redan förstörda, leriga och blöta. Värre var det med läderjackan. Den hade kostat en halv förmögenhet och var nu i stort sett förstörd av det gytjiga vattnet uppe från sjön. Hur kunde han bli så överraskad. Det måste ha varit en tränad soldat som han själv som kunde göra något sådant. Den vuxne som hjälpt pojken måste ha legat under roten och sedan försiktigt smugit sig på honom och dragit ner honom i vattnet. Slaget mot nacken hade bedövat honom. Det värkte fortfarande när han vred på huvudet till vänster. Han var nu i höjd med värnet. Han tvärstannade och lade sig platt till marken. Vad var det han hade hört. En hostning? Sedan några skrapljud. Hade han hittat dem? Han lyfte försiktigt på huvudet. Centimeter för centimeter. Gräset växte tack och lov ganska högt. Men han var oskyddad. Ett skarpt och vaksamt öga skulle lätt upptäcka hans siluett genom gräset hot den ljusnande himlen bakom.

Tre soldater! Två av dem verkar sova och den tredje sitter med ryggen mot betongväggen med ansiktet vänt från honom. Han backar försiktigt några meter och lägger sig platt mot marken.

Varför finns det soldater utposterade vid bergrummet. Det är inte hemvärnsmän utan fullt utrustade elitsoldater. Om pojken och den vuxne gömmer sig i närheten borde soldaterna för länge sedan ha tagit dem till fånga. Han måste undersöka bergrummet noggrannare.

Försiktigt smög han fram till ingången. Hänglåset är uppbrutet. Någon har varit här. Förmodligen soldaterna. Backman gick in i gången och fram till stäldörren. Hänglåset i dörren är orört. Alltså finns det ingen därinne. Han går längre in i gången och fram till spiraltrappan upp till reservutgången. Det gnäller och knakar i trappan under hans tyngd. Här finns det färskt spår av människor. Fuktig lera avskrapat på trappstegen. Spår som går åt båda hållen. Han går ut ur jalušhuset och följer spåren fram till stängslet. I en lerpöl syns avtrycken av flera skor. Han återvänder ner i gången och tar fram ficklampan. Spåren i den fuktiga jordgolvet i gången är tydliga. Han mäter steglängden. En vuxen och tre barn. Nej två vuxna varav det ena är en kvinna och två barn. Det ena barnspåret går med tårna pekandes rakt fram och det andra med tårna lite ut åt sidorna. En pojke och en flicka. Han har hittat dem! Flickan måste vara Sissela och kvinnan hennes mor. Pojken är med all säkerhet Max Mendelsson och den vuxne är samme man som hjälpte pojken att fly uppe vid sjön.

Dom har varit här för inte så länge sedan. Förmodligen är det därför militären utposterat soldater i värnet för att haffa dem om de kommer tillbaka. Han återvände upp till jalušhuset och tar fram sin mobiltelefon och ringer medhjälparna i den andra bilen.

- Dom har varit här, sade han. - Det ligger ett gammalt militärt bergrum här ungefär femhundra meter från sjön där bilen är dumpad. Han lyssnar på medhjälparnas rapport. Inga lador eller uthus innehåller något spår från de fyra på rymmen. - De har förmodligen stulit en ny bil, sa Backman, och försvunnit. - Helvete också, sa han för sig själv. - Vi som var så nära. - Vad gör vi nu?

Han sneddade genom skogen till den plats där han parkerat bilen. Bilen skjuter fart. Backman fortsätter rakt fram och kör med hög fart förbi värnet. Nu kommer dom att vakna och skita på sig, tänkte han och log för sig själv. I samma ögonblick som han passerade ingången piper det till i pejlen.

Backman tvärnitar. Pejlen är tyst. Han backar tillbaka till den plats där pejlen vaknade till liv. En signal från bergrummet. Det måste finnas en spårsändare därinne någonstans. Förmodligen har dom tappat en av sändarna i gången.

Backman flyger ur bilen och bekymrar sig inte det minsta om soldaterna som nu vaknat och lämnat värnet.

Han plockar fram en bärbar pejl och beger sig in i gången. Bakom honom närmar sig soldaterna. Pejlen pekade rakt in i gången. Han fortsatte fram till spiraltrappan. Där! Bakom trappan låg en liten ryggsäck. De måste ha glömt den där. Han vände upp och ner på säcken och hittade lite kläder, en ljusförstärkare och ett paket kex. Bakom honom har soldaterna nu nått fram till ingången. - Halt eller vi skjuter, vrålar Anderberg. Inkräftaren är någonstans i mörkret framför honom. - Nattkikare för helsike, väser han till Hultén. Hultén plockar fram nattkikare som rycks ur hans hand av Anderberg. Inkräftaren syns tydligt i det gröna ljuset från nattkikaren. - Halt eller vi skjuter, vrålade Anderberg ännu en gång. Mannen stannade och sträckte händerna ovanför huvudet. - Han kanske är beväpnad, sade Anderberg.

- Täck mig, sade Gren och började smyga längs väggen fram mot mannen. Anderberg tände sin ficklampa och riktade den fram mot Gren som nått fram till mannen. Gren skrek till. Ficklampans sken bländade hans nattkikare. - Anderberg, du är en fullständigt idiot, skrek han som nu var så bländad så att han inte kunde något alls. Hultén och Anderberg rusar framåt mot Gren som famlar runt i mörket oförmögen att se ordentligt.

Sedan hände allt på bråkdelen av en sekund.. Mannen sliter åt sig Grens automatkarbin. Gren hamnade på rygg och både Hultén och Anderberg blev stående utan att reagera. - Släpp vapnen väste Backman till dem. Hultén och Anderberg lydde. - Backa, väste han. - Du där, bind dina kamrater, sade Backman. Gren kunde inte annat göra än att lyda. Några gamla trådledningar på golvet fick tjänstgöra som rep. - Bind hårt, väste Backman. Anderberg och Hultén fick efter några minuter sällskap av en lika bunden Gren. - Okej, vad vet ni om grabben och flickan och dom två vuxna, sade Backman. De tre soldaterna skakade på huvudena. - Ingenting, dom finns inte här. - Varför är ni här då? - Vi blev beordrade att stanna kvar om i fall att de kom tillbaka. - Precis vad jag trodde, sade Backman. - Vem är du frågade Anderberg. - Det ska du ta och skita i, sade Backman. - Seså, framåt marsch eller vad det nu heter på militärspråk, sade Backman och föste dem framför sig längre inåt gången. Han satte munkavle på dem alla tre och band ihop deras fötter. Nu skulle de inte vara till något bekymmer de närmaste timmarna. Han återvände in i gången till ståldörren och sköt ett skott mot hänglåset. Kulan studsade mot ståldörren. Livsfarligt, tänkte han och stirrade på det oskadade hänglåset. Han plockade bort magasinet med kulor och gjord patron ur så att kulan som satt i vapnet lopp inte skulle kunna avfyras av misstag när han använde kolven till automatkarbinen som slägga. Han slog åtskilliga gånger mot hänglåset. Det fungerar inte. Måste ha en stor sten tänkte han och gick ut och hämtade två stora stenar.

kapitel 19

Max och Sissela vaknade av att Affe ruskade om honom. De satte sig upp i sängen. Affe tände ljuset på nattduksbordet. - Var är det frågade Max sömndrucket. - Vi har besök därnere, sade Affe och såg bekymrad ut. - Klä på er snabbt, sade han. Max och Sissela hoppade i kläderna så snabbt de kunde. Affe återvände till köket och packade den lilla ryggsäcken med det absolut mest nödvändiga. Alla fyra rusade ner på nedersta våningen lagom för att höra hur någon bankade på dörren med något som lät som en stor slägga. - Vad ska vi göra, viskade Fabbi och såg skrämmd ut. - In här, sade Affe och öppnade dörren till maskinrummet. På teveskärmen såg han någon stå och slå med vad som kunde vara en stor sten. De låste dörren. Affe kröp upp i lufttrumman. Fabbi hjälpte Sissela och Max upp i trumman och tillslut klättrade hon in själv. Gallret fick ligga kvar på golvet. Hela tiden kunde de höra dånet från slagen mot dörren. Så upphörde de. Affe var framme vid luckan vid sidan av luftfiltret. han skruvade ur alla skruvarna och höll luckan på plats med händerna. Mannen hade slutat slå. Antingen hade han gett upp, eller så hade han lyckats slå upp hänglåset. Affe öppnade luckan försiktigt. Centimeter för centimeter. Till slut var luckan så pass mycket öppen att han kunde kika ut i gången. Ståldörren var öppen. Han öppnade luckan helt och klättrade ut. han tog emot Sissela, Max och slutligen Fabbi. - Spring upp till trappan, viskade han. Han letade febrilt på golvet efter något att sätta i hålet för hänglåset i ståldörren och på så sätt låsa inne inkräftaren. I samma ögonblick som han plockat upp en grov pinne och var på väg till dörren hörde han snabba tunga steg inifrån korridoren. Mannen var på väg ut. Affe stängde dörren snabbt men hann aldrig få i den provisoriska sprinten. Dörren flög upp och Backman kom utrusande. Affe han redan vänt sig om och börjat springa. Han kände igen mannen från sjön. Knappt tio meters försprång. Han hoppades att de andra tre hade hunnit upp för trappan till jalousihuset. Affe hade nått toppen på spiraltrappan. Några meter under honom frustade Backman. Det var bara sekunder innan mannen i läderjackan var ikapp honom. Affe stannade till för någon sekund och slog undan spärren. på vinschens vajertrumma som höll den tunga luckan öppen. Backman hann se den tunga luckan falla. Han parerade med armen men fick större delen av tyngden över sig och föll bakåt ner i spiraltrappan. Han rullade runt några varv innan han fick stopp på sig själv. Det dröjde några minuter innan han kom på fötter och masserade den värsta smärtan i armen, huvudet och nacken. Luckan kunde hur lätt som helst ha dödat honom på fläcken om det inte varit för hans snabba reflexer. Han gick upp och lyfte luckan med stor ansträngning och rusade ut ur jalousihuset. De fyra rymlingarna var spårlöst försvunna och uppslukade av skogen. Ännu en

gång hade de slunkit ur hans grepp. Han återvände till bergrummet för att leta efter ledtrådar.

Halvvägs in i gången mot spiraltrappan låg tre soldater hopbundna till armar och ben. Hultén fick loss munkaveln och försökte fruktlöst att nå sin kniv i bältet.

- Kan du rulla över mig Anderberg, sade han. Anderberg svarade genom sin munkavle med grymtning. - Jag kanske kan nå min kniv, sade Hultén. Anderberg rullade över Hultén och hamnade ovanpå Gren som klagade.. Trots ett antal försök lyckades Hultén inte nå kniven.

- Hur länge ska vi behöva ligga här, sade. Med stånkade och stönade försökte de tre hopbundna att göra det så bekvämt som möjligt.

Ledningstråden skar in i handlederna. Anderberg svor och fräste genom munkaveln.

Det dröjde till nästa morgon innan löjtnant Widmark hittade sina tre soldater bundna till händer och fötter i den fuktiga gången. Sedan var cirkusen var i full gång. Ett helt regemente surrade inom loppet av en timme i skogarna runt bergrummet. Man konstaterade snabbt att Max, Sissela, Affe och Fabbi hade gömt sig i bergrummet. Soldaterna och löjtnant Widmark hade blivit grundlurade. En femte person hade övermannat och bundit de tre soldaterna

Affe, Sissela, Max och Fabbi sprang snabbt genom skogen. - Vart ska vi ta vägen, flåsade Fabbi. - Vi måste snabbt härifrån, flåsade Affe. Efter ungefär två kilometer nådde de fram till en skogsväg. Affe tog fram kartan. Han och Max studerade den. - Hur gör vi nu, frågade Max. - Vi måste först ta reda på vad vi ska göra, sade Affe. - Hitta ett nytt gömställe?, frågade Fabbi. - Ja, på något sätt måste vi hålla oss gömda, sade han. - Hur länge då, frågade Sissela. - Bra fråga, sade Affe. - Vi kan ju inte bara sitta någonstans och vänta tills något händer, sade han. - Finns det någon som kan hjälpa oss, frågade Max. - Vet faktiskt inte, svarade Affe.

- Militären jagar oss, polisen också och för att inte tala om den där Björn Backman, sade Max.

- Glömt inte James Donner, sade Sissela. - Har vi sett något av honom då, frågade Fabbi.

Max och Sissela skakade på huvudena. - Nej inte sedan då utanför biblioteket, sade Sissela.

- Jag undrar om det kanske var han som besökte mig, sade Affe och berättade om mannen som på bruten engelska hade talat om att Max hade hämtats av Sendoine. - Jag förstår inte hur han hade kunnat känna till det så snabbt.

- Det drar ihop sig till regn, sa Fabbi - Ska vi tillbaka till byn eller någon annanstans, frågade Max. Alla fyra började gå planlöst genom skogen. Max höll reda på kartan. - Har du verkligen inga polare, Affe, frågade Sissela. - Jo

men jag vet inte om de är tillräckligt pålitliga, sade han. - Du menar att dom ringer polisen, sade Sissela. Affe nickade. - Ja, man vet aldrig. - Men dina ufokompisar då, sade Max. - Jag har ett par härnere, men de är lite knepiga, sa han. - Men du måste väl ha nån, sade Sissela. - Jo men dom bor trettio mil härifrån, sade han. - Vad händer om militären får tag i mig, sade Max - De tar dig till fånga, sade Sissela. - Men varför då? Jag har ju inte gjort något, sade han. - Nej men de vill ha Sendoine och amuletten, sade hon.

- De kan inte ta henne, sade han. - Hur ska dom kunna göra det? Amuletten är kvar hemma, sade han. Jag måste ha tappat den i natt. - Just snyggt, sa Sissela. Då kan dom locka till sig Sendoine.- Det tror jag inte att dom kan, sade Affe. - Och förresten är Sendoine kanske ute ur solsystemet nu med Maho. - Nej det får hon inte vara, sade Max. - Sendoine, Sendoine, var är du, skrek Max att det ekade genom skogen.

- Om hon hör av sig, så kan vi säga till henne att hon håller sig borta, sade Sissela.

- Ja men vi kan inte prata med henne utan amuletten. Hon måste vara riktigt nära för att det ska gå. De första regndropparna föll samtidigt som Max tårar. Han hade kanske förlorat Sendoine för alltid. - Vi måste försöka hitta någonstans att ta skydd undan regnet, sade Affe.

Alla fyra började gå mot ett hus som var utmärkt på kartan. Affe smög fram bakom en stor sten. Alla fyra var nu genomblöta. Han spanade framåt och fick syn på huset mellan träden. - Det är knappt hundra meter dit, sade Affe. Tror du att det bor någon där, frågade Sissela. - Nej det ser ganska fallfärdigt ut, sa Affe. Affe öppnade ytterdörren och gick in. Golvet var murket och hade hål på sina ställen, men det var i alla fall torrt och skyddade mot det kalla regnet. Affe plockade fram lite av den mat han i all hast fick med sig. Några bullar, chokladkakor, en flaska saft och en påse med kex.

- Alltid något, sade han och fördelade det jämn mellan alla. - Spar på chokladen, den är viktig att ha lite av senare. - Varför det, frågade Sissela. - Den ger bra med energi som kanske kan behöva längre fram, sade han. Alla fyra åt under tystnad. De kalla blöta kläderna kylde dem trots att det var sommar. Men det berodde mer på att de inte sovit ordentligt under tre dygn och alla strapatser. Max reste på sig och gick fram till ett av fönstren i rummet. - Jag undrar hur Ludde och mamma och pappa mår, sade han. - Jag saknar dom.

Ingen av de andra sa något, men förstod att Max började på skuldkänslor. Det var han som dragit in dom i allt detta. Det var han som hittat gömstället, amuletten och nu jagade alla dom.

Han vände sig mot de övriga i gruppen. - Jag funderar på att sticka hem, sade han.

De stirrade på honom. - Varför det, sade Affe.

Max sjönk ner med ryggen mot väggen och satte sig på golvet. – Jag måste hitta amuletten. - Om jag går till militären, så kanske de släpper mamma och pappa och Ludde, sa han.

- Kanske, kanske inte, sa Affe. - De kan inte hålla dom fånga mer, det är ju olagligt, sade han.

- Om de vill så kan de, sade Affe. - Ja men det är ju mig de vill ha tag på, sade han.

Affe nickade. - Jo men de har ingen rätt att ta dig till fånga bara därför att du åkt med ett ufo, sade Affe. - De vill ju ha tag på Sendoine och amuletten, sade han. - Om du åker sticker hem och blir fångad så är ju allt detta förgäves, sa Affe. - Men mamma, pappa och Ludde då, sade Max argt. Affe kunde inte förneka att Max hade rätt. - Det måste finnas ett annat sätt.

- Ingen vill ju hjälpa oss, sade Max. - Vi måste försöka vila en stund, sa Affe.

De samlade ihop några gamla madrasser som låg i ett av de andra rummen. Sissela somnade först. Fabbi halvslumrade och Affe satt med ryggen mot väggen. Max hade lagt sig bredvid Fabbi och kände hennes värme i ryggen. Utanför fortsatte regnet att falla även om det började klarna något i väster. Klockan närmade sig tio på förmiddagen och Affe var den som vaknade först. Sissela och Fabbi låg tätt tillsammans och Max... var fanns Max. Affe ruskade om Fabbi och Sissela. De reste sig till halvsittande och såg sömndrucket på honom.

- Var är Max, någonstans, sade han. - Han är väl någonstans i huset, sa Fabbi. Sissela sträckte på sig. Det var skönt att få sova en stund. Kläderna var lite torrare. - Vad pratar ni om, frågade hon. - Max är borta, sade Fabbi. Sissela blev klarvaken. Affe gick runt i rummen och ropade på Max, men fick inget svar. - Han har stuckit, hörde han Fabbi ropa. Affe rusade tillbaka. - Vad sa du? Fabbi höll upp en lapp som låg på madrassen framför hennes ansikte. Max hade skrivit den och lagt den där. - Han har stuckit till byn, sade hon. – Ånej, då fångar dom honom, sade Sissela och såg bekymrad ut. Fabbi reste på sig. - Jag undrar hur långt han har nått. Affe var redan utanför huset och stod och spanade och ropade efter Max i regnet.

Han återvände in i huset. - Han kan vara långt borta redan, sade han. - Han är ju duktig orienterare. - Hur långt är det till Finntorp härifrån, frågade Fabbi.

- Ungefär nio mil, sade Affe. - Han kan väl inte springa hela vägen, sade hon.

- Jo det kan han säkert, sa han. - Men jag tror nog att han liftar. Affe tog fram kartan. - Han går nog ut till stora vägen härnere, sade han och pekade på kartan och försöker lifta därifrån.

- Jaha, vad ska vi göra nu då, frågade Sissela. - Samma sak, sa Affe. - När Max blir fångad, så har vi inget kvar att kämpa för. Det finns ingen anledning att vi gömmer oss. - Vi väntar väl på att det ska sluta regna, sa Sissela och såg ut genom fönstret. Affe nickade.

kapitel 20

Max hade bara några hundra meter kvar till stora vägen. Han hörde ljudet av bilarna som körde förbi. Han hade passat på att smita ut från huset när alla tre somnat. Han hade nästan en timmes försprång nu. Om några timmar skulle han vara i Finntorp igen och militären skulle släppa mamma, pappa och Ludde. Men han måste först hitta amuletten och gömma den någonstans. Han klättrade upp för dikesrenen och ställde sig på vägen. Det kom några bilar som inte stannade. Max började gå längs vägen. Förr eller senare stannar någon, sa han för sig själv.

En och annan långtradare körde förbi honom. Vindraget slet tag i honom och vattnet på vägbanan stänkte honom i ryggen.

Så hörde han ljudet av en bil som saktade in. Han vände sig om och fick se en svart Audi.

Mannen i bilen vevade ner sidorutan. - Hej, var ska du någonstans? - Finntorp, sade Max.

- Hoppa in, jag ska åt det hållet, sa mannen och log. Max tyckte att det var varmt och skönt i bilen. Audi'n satte fart och fortsatte i riktning hemåt. - Vilken tur tänkte han. - Bor du i Finntorp, frågade mannen. Max nickade. - Vad gör du så här långt hemifrån alldeles själv, frågade mannen. - Äh, jag har sprungit orientering, ljög Max. Mannen tittade på honom och Max insåg att lögnen var genomskinlig. Kläderna var smutsiga och han hade ingenting med sig. Varken karta eller kompass eller ombyte.

- Har du rymt hemifrån, frågade mannen. Max skakade på huvudet. - Vad heter du, frågade mannen. Max... han funderade några ögonblick. - Max Gustavsson, sade han föga övertygande. - Max Gustavsson, sade mannen. Han sa ingenting på en stund utan såg bara ut genom vindrutan. - Du heter väl inte Max Mendelsson, sade mannen. Max ryckte till och såg på mannen. - Det pratas en hel del om dig i radion och på teve, sade han. - Jasså, vad då, frågade Max. - Polisen letar efter dig, sade han. - Har dom sagt varför? - Ja de har sagt att du rymt hemifrån, sade han.

Max nickade och kände för första gången på flera dagar lugn. Han hade fattat ett moget beslut. Han kände sig vuxen och allvarlig. Mamma och pappa skulle inte längre se honom som ett barn utan som en vuxen pojke.

Ljudet från motorn och de mjuka gungningarna gjorde honom trött och dåsig. Det dröjde inte länge förrän han somnade. Han drömde om Sendoine, Pico och Maho. Han kände samma viktlöshet som i rymden. Svävade runt, ibland upp och ner. De var en behaglig dröm. I drömmen såg han att den stumme roboten flaxade hit och dit med armarna som en fågelskrämma. Pico hade fått en mun och rabblade på ett språk som han inte förstod. Såg tog han tak i Max

arm och började skaka honom. Max vaknade med ett ryck och blev varse att mannen skakade i hans arm. - Seså, vakna nu Max, vi är snart framme. Max kisade med ögonen och försökte komma på var någonstans han var. Han kände inte igen sig. Vänta, det är ju inte Finntorp. - Var är vi någonstans, frågade han. - Vi är i Växjö, sade mannen. - Men du skulle köra mig till Finntorp, sade Max. - Jag tyckte att det var bättre att köra dig direkt till polisstationen här i Växjö, sade han och svängde vänster i nästa gatukorsning. - Nä men jag vill hem till Finntorp, sade Max. Mannen skakade på huvudet. - Nej Max, det är bäst så här. Polisen letar efter dig. - Stanna, skrek Max och slog med handen mot ovansidan på instrumentbrädan. - Jag kan inte köra dig till Finntorp och släppa av dig hur som helst, sade mannen, det förstår du väl. - Men jag vill inte till polisen just nu, sade Max. jag vill först hem. Jag har något viktigt att göra först. Mannen skakade på huvudet. - Vi är snart där, sade han. I nästa kvarter tror jag att polisstationen ligger, sade han och nickade framåt. Max började tänka febrilt på hur han skulle kunna fly. Han kunde inte hoppa ur bilen medan den körde. Han måste vänta tills den stannade. Men om den inte stannade förrän vid polisstationen, då skulle allt vara förlorat. Trafikljuset i nästa gatukorsning slog om till rött. Nu eller aldrig tänkte Max och spände försiktigt av sig säkerhetsbältet utan att mannen såg det. Bilen saktade in och stannade. Det låg en bil före dem. Max satte handen på dörrhandtaget och drog. Det var låst. - Nej du min lille vän, sade mannen och log ett elakt leende. Centrallås, sade han och pekade på knappen på förardörren. Max letade efter en knappen till sidofönstret. Han tryckte in den och sidorutan hissades ner. Mannen grep tag i Max och höll honom kvar. Ljuset slog om till grönt och mannen gasade för att köra iväg så fort som bilen framför började köra. Max var halvvägs genom sidorutan och mannen höll ett stadigt grepp om hans byxlinning. Max sparkade med benen och träffade mannen som släppte greppet för några sekunder så att Max kunde häva sig ut genom sidorutan. Så kände han att mannen tog tag i honom och började dra. Men varför kör inte bilen framför dem. Mannen svor irriterat och tutade. Bilen framför stod kvar och bildörren öppnades. En kvinna steg ut och vände sig mot Audi'n. Hon stirrade mot mannen och på Max halvvägs ut genom sidorutan. Kvinnan började gå mot Audi'n. Mannen släppte Max som på två sekunder var ute ur bilen. Han kravlade på fötter och sprang därifrån. Han kastade en blick bakåt och kunde se hur mannen och kvinnan stod och skrek och gestikulerade.

kapitel 21

Det dröjde tre timmar innan Affe, Fabbi och Sissela kom fram till en samling hus. Det var några bondgårdar. Bakom ett av uthusen stod en gammal rostig Volkswagen Golf. Affe smög fram och tittade på den och återvände sedan.

- Den verkar okej, sa han. - Den ser ut att ha varit körd på länge sedan. Det finns inga registreringsskyltar på den. – Tror du att den fungerar då, frågade Fabbi. Affe ryckte på axlarna. – Ingen aning, vi får testa, sade han.

Alla fyra smög fram bakom bilen. Affe öppnade bakluckan. - När jag får igång bilen, så hoppa in genom bakluckan, sade han. - Om inte så spring ut i skogen igen.

Affe slet med rattlåset. Den stora skruvmejseln bröt loss spärren. Så var det bara att tjuvkoppla. Startmotorn drog runt fler gånger. Inget hände. Affe spanade fram över gården. Boningshuset låg nästan dolt av ladan. Så hostade bilen igång och Fabbi och Sissela hoppade där bak. Fabbi slet tag i luckan och drog igen den. Golfen hostade några gången och skuttade fram över gårdsplanen och höll nästan på att stanna. Dörren flög upp till boningshuset och ut rusade en man. Golfen fortsatte att hosta och skutta. Bilen gick bara på två, ibland tre cylindrar.

- Femtio meter, tänkte Affe, så skulle bilen vara utom synhåll för mannen. Bilen tvärstannade och motorn dog. Mannen började långsamt springa mot bilen. Affe tjuvkopplade igen och startmotorn drog runt några varv innan motorn tände på tre cylindrar. Affe fick stötar av strömkablarna men tryckte gaspedalen i botten och bilen tog ett skutt framåt och började gå lite renare. Tre cylindrar, två, tre, fyra. Nu började den fjärde cylindern hänga med lite bättre och bilen fick fart.

De körde mot Finntorp. För det mesta gick bilen på tre cylindrar och förde ett herrans liv. Om en timme skulle de vara hemma igen. Affe tänkte på Max. Grabben hade fattat ett bra beslut trots allt. Ett modigt sådant. Han hoppades att militären skulle släppa hans föräldrar och bror.

Både Sissela och Fabbi satt tysta under bilfärden hem.

Affe körde över järnvägsövergången så fort att bilen gungade. Han stannade till hemma hos Fabbi och Sissela.

- Jag följer med upp och ser så att allt är okej, sade han.

Fabbi höll armen om Sissela när de tog hissen upp till tredje våningen.

Dörren till lägenheten var låst. Fabbi letade i jackfickorna efter nyckeln. Där var den. Vilken tur att hon inte tappat den under strapatserna. Lägenheten såg ut som när de lämnat den. Det knackade på dörren. Affe gick och öppnade.

Det var grannen tvärs över. - Jasså ni kom hem nu, sade hon och stirrade storögt på dem. Alla tre var inte bara smutsiga och rufsiga i håret. Kläderna var både smutsiga och leriga. - Vad har ni varit, frågade hon i en mildare ton när hon såg hur de såg ut.

- Det är en lång historia, sade Affe. - Polisen har varit här några gånger, sade hon. Fabbi nickade. - Ja det kan jag tro, sade hon. - Men vi har inte gjort något olagligt.

Fru Karlsson nickade. - Ja poliserna sa att de letade efter er, men inte för att ni gjort något fel, de ville bara skydda er, sa hon. - Vem har låst dörren, frågade Fabbi.

- Hyresvärden var här och låste efter att jag ringt dem i förrgår, sade fru Karlsson.

- Oh tack, det var vänligt av dig, sade Fabbi. Affe kramade om dem båda. - Jag ska hem till mig, sade han. Det dröjde ytterligare en halvtimme innan Affe smög in via soprummet och ut i trapphuset. Han låste upp dörren till lägenheten. Det såg ungefär ut som när han lämnat den. Någon hade varit här och letat efter något. Affe duschade och bytte till rena kläder och gick ut i köket och värmdde en pizza som låg i frysen. Det smakade som en riktig festmåltid. Han sjönk ned i soffan och satte på teven. Det dröjde inte många minuter förrän han somnade.

kapitel 22

Växjö, det var nio mil hemifrån. Hur skulle han ta sig hem? Han kände ingen i denna staden och han hade inga pengar till buss. Risken var stor att någon skulle känna igen honom. En och annan förbipasserande stirrade på honom. Han stannade till framför ett skyltfönster och såg sin egen spegelbild. Smutsiga kläder. Leriga byxor och både ansikte och händer var smutsiga. Håret var rufsigt. Han såg ut som ett gatubarn. Inte så konstigt att folk vände sig om och stirrade på honom. Det skulle inte dröja länge förrän någon kände igen honom och ringde polisen.

Max gick planlöst och funderade på vad han skulle göra. Han var hungrig och hade inte ätit på flera dagar. Han stannade till vid en korvkiosk. Folk stod och mumsade på korvar och hamburgare. Max vände dom ryggen. Han måste komma på något. I parken en bit från kiosken satt några uteliggare på en bänk. Fattiga utslagna stackars människor. Max kände sig som en sådan just nu. Han hade aldrig tänkt på hur dessa människor har det, men nu började känna sig som en utslagen, jagad av polisen.

Han gick fram och satte sig på bänken mittemot. Den båda uteliggarna stirrade på honom.

-Hej grabben, hojtade den ene till honom. Max svarade inte och undvek att titta på honom.

Uteliggaren reste sig och kom fram och satte sig vid sidan av honom. - Du ser ut att behöva ett bad och en riktig frukost, sade mannen. Han stack fram en smutsig och senig hand. - Jag heter Torsten, sade han och log ett leende och blottade en gul tandrad med några luckor. - Du kan kalla mig Totte sade han. Max svarade inte utan försökte att inte låtsas om mannen. Hans kamrat kom fram och satte sig på andra sidan av honom. - Tjenare grabben, sade han. Jag heter Bertil, men alla kallar mig Fixaren, sade han. Även hans tänder var gula, men saknade luckor. - Vad gör en sådan liten kille här helt ensam, frågade Fixaren. Max svarade inte.

- Du ser ju ut som då ålat genom en dynhög, sade Totte. -Max tittade på Fixaren. - Jagar polisen er, frågade han försiktigt. Fixaren skrattade. - Ja, men bara om dom inte har något annat att göra, sade han. - Det är en katt och råttalek, sade han. Dom är katten och vi är råttan. Men vi klarar oss för det mesta, sade han och skrattade. Vi har all tid i världen.

-. Har ni inget jobb, frågade Max Fixaren kraxade av skratt. - Tror du att någon skulle anställa oss? - Är ni tjuvar, frågade Max och ångrade sig omedelbart att han ställt frågan.

- Ja, vi är tjuvar, sade Totte. - Vi själ för att överleva., inte för att vi tycker att det är kul.

- Har ni suttit i fängelse, frågade Max. - Nej inte jag, sade Totte, men Fixaren har gjort det.

- Två år på kåken, sade Fixaren och log. - Varför det? - Jag förskingrade pengar, sade han.

- Vaddå? Max förstod inte ordet. - Ja, jag stal pengar från företaget där jag jobbade.

- Varför det? - Jag behövde det för att inte förlora huset, sade han. - Har du hus?

- Jag hade hus en gång, fru och två små barn. - Så stal du pengar för att rädda huset, sa Max.

Fixaren nickade. - Ja, men det var faktiskt mera som ett lån. Jag skulle betalt tillbaka alltihop, men de kom på mig innan, sade han. - Hur mycket då?

Frågade Max

- Inte mer än ungefär femtio tusen kronor, sade han. Småpotatis, men det räddade huset i alla fall. - Var är din fru och dina barn? - Min fru skilje sig och tog både barnen och huset. Hon är omgift med en annan man idag. - Det var inte snällt, sade Max. - Du försökte ju vara snäll.

Fixaren nickade. - Men stöld är stöld, sade han. - Hur länge har du varit så här, frågade Max.

Fixaren tittade på honom. - Du menar uteliggare? - Ja, sedan jag kom ut ur fängelset, sade han. Han tittade på Totte. - Det är väl fem år nu, sade han.

Totte nickade. - Ja, det är väl fem år eller så, sade han. - Vi har känt varandra i fyra. - Är ni bästa kompisar, frågade Max.

- Så bra som någon kan bli, sade Fixaren. Totte tittade på Max. - Du ser ut som du är på rymmen, lille vän, sade han. Max nickade. - Varför det? Fixaren lade sin hand på Max axel. - Du kan ju inte vara mer än tio eller elva år, sade han. - Tolv, sade Max. - Varför har du rymt hemifrån? Max ryckte på axlarna. - Det är en lång historia, sade han. - Berätta, sade Fixaren.

Max skakade på huvudet. - Du skulle inte tro mig om jag berättade det, sade han.

- Prova, sade Totte. - Vi har hört det mesta, sade han. Max berättade om gömstället, hur han och Sissela blivit inestängda, om Sendoine, Pico och Affe som hjälpt dem. Om Björn Backman som jagat dem. Om mamma, pappa och Ludde som hölls fångna någonstans.

Fixaren och Totte stirrade på varandra och på Max. - Jasså det är du som är Max Mendelsson, sade Fixaren. Max nickade. - Du vet väl att alla jagar dig, sade han. - Jo det verkar så, sade Max. - Det finns till och med en belöning för den som tar med dig till polisen, sade Totte.

- Jasså, hur mycket då, frågade Max. - Tror att det är 25.000 spänn eller något sådant, sade Fixaren. Max reste sig från bänken. - Och nu ska ni ta mig dit för att få belöningen, sade han.

Totte skakade på huvudet. – Nej, sade han. - Varför inte, ni ser ju ut att behöva 25.000, sade Max. Fixaren skrattade. – Jo det är sant. Det skulle vara sköna pengar, sade han. – Men vi är inte sådana. - Han i Audi'n var sådan, sade Max och berättade om mannen som gett honom skjuts och hur han lyckats fly. - Du är en försigkommen liten rackare, sade Fixaren.

- Jag vill inte till polisen, utan hem först, sade Max. - Var var det du bodde, frågade Totte.

- I Finntorp, sade Max. Totte nickade, ja så var det. - Ja, du kan väl inte gå dit, eller åka buss, sade Fixaren. – Folk kommer att känna igen dig. - Vi kanske kan hjälpa dig, sade Fixaren.

- Så ni tror på mig, sade Max. Fixaren och Totte utbytte blick. – Nja, din historia verkar lite väl fantastisk, sade Totte. Men det ligger väl någon sanning i det, annars hade man inte letat så förtvivlat efter dig. - Men det är sant, alltihop, sade Max. - Det får framtiden utvisa, sade Fixaren. - Ni kan fråga Affe, han har varit med nästan hela tiden och han är expert på ufo, sade Max. - Affe, du menar inte Affe Gustavsson, frågade Totte. Max nickade. – Hur vet du det, frågade han. - Om det är samma Affe Gustavsson, så gick vi i skola tillsammans för många herrans år sedan, sade Totte. Han var intresserad av ufo redan då. - Så då tror du på mig, frågade Max. Totte skrattade. – När det gäller Affe, så är allting möjligt. – Är du säker på att detta inte är ett påhitt av honom, sade Totte.

Max skakade på huvudet. – Nä han var inte med från början. Han trodde först heller inte på oss. - Hjälper ni mig till Finntorp då? Fixaren och Totte nickade. – Ja, på något sätt. – Jag skulle gärna träffa Affe igen. Han var en reko kille, sade Totte. Lite knäpp men reko. - Om ni hjälper mig så hjälper jag er, sade Max. - Med vad, frågade Fixaren. - Så att ni kan leva normalt igen, med jobb, hus och bil och fruar och barn, sade Max Fixaren skrattade tyst.- Hur ska du kunna göra det, sade han med glimten i ögat. - Inte jag utan Sendoine, sade Max. Fixaren rufsade om i Max hår och skrattade. - Hur ska vi ta oss till Finntorp då, frågade Max.

- Tja med bil kanske, sade Totte. - Du menar stjäla en bil frågade Max? Totte nickade. – Ja, det får det bli. Varken jag eller Fixaren har bil. Fixaren skrattade. – Vilken sort? - Vaddå sort, frågade Max. - Ska det vara limousin, jagga, volvo eller kanske en polisbil, sade kan och skrattade vidare. - Vad som helst, sade Max och log en smula. Han var för trött och sliten för att skämta. Han ville bara hem.

Det dröjde inte länge förrän alla tre hittat en lämplig bil att stjäla. Det var en gammal Saab. Enkel att stjäla. Alla tre hoppade in och Fixaren tjuvkopplade bilen. Den startade med ett skutt. - Länge sedan man körde bil, sade han och log. Efter knappt tio minuter nådde de utkanten av Växjö. Farten sjönk och den nådde en bilkö. - Kanske en olycka, sade Totte.

Fixaren vevade ner rutan och försökte se framåt vad som orsakade bilköen. - Ajaj, polisspär, sade han Alla tre tittade på varandra. -Polisspär, det kan bara betyda en sak, sade Totte. De vet att du är i stan och försöker komma hem till Finntorp. – De letar genom alla bilar.

- U-sväng och in till staden igen, sade Fixaren. Under den kommande halvtimmen provade de alla vägar ut ur Växjö. Överallt fanns det polisspärar. De var fångar i staden.

- Någonstans måste man ju komma ut, sade Max. - Snart är väl denna bilen också anmäld som stulen, sade Fixaren. - Vi måste hitta en väg ut, sade Totte. – Om så bara en skogsväg.

- Vi skulle haft en karta, sade Max. Totte rotade genom handsfacket på bilen. – Duger denna, sade han och höll upp en kartbok. Max bläddrade genom den. – Nä den är alldeles för grov, sade han. Bara de stora vägarna som finns med. Under den kommande timmen letade de alla tre förgäves efter en väg ut utan att hitta någon. - Jag är hungrig och törstig, sade Max Totte nickade. – Ja det skulle inte sitta dumt med lite mat i magen. - Katten också, sade Fixaren och stirrade i backspegeln. - Vad är det frågade Totte. - Vi har sällskap, sade Fixaren och nickade bakåt. Totte och Max vände sig om och såg en polisbil förfölja dem. Så satte de på blåljuset och sirenen. - Vad gör vi nu, frågade Totte - Full fart, sade Fixaren och trampade gasen i botten. Saaben sköt fart. - Du är inte klok, sade Totte. – Vi kan väl inte komma undan. Saaben krängde hit och dit med polisbilen knappt femtio meter bakom dem. Fixaren styrde ut på länsvägen mot Finntorp. - Det finns vägspärar där, sade Totte. - Vi kanske kan ta oss förbi, sade Fixaren. - De kommer att stoppa oss längre fram, skrek Totte. Efter några knapp kom dom fram till bilköen. Fixaren körde ut på vägrenen och passerade alla bilar på höger sida. Efter två hundra meter var de framme vid vägspärren. Poliserna hade redan uppmärksammat deras framfart och försökte stoppa dem.

Fixaren trampade gasen i botten och passerade vägspärren . Totte drog en djup suck av lättnad. Bakom dem syntes blåljuset från en polisbil och några ögonblick senare även ett blåljus framför dem. - Nu är det klippt, skrek Totte. Fixaren svängde i hög fart av på en liten grusväg. Med vida sladdar i det lösa gruset trampade han på allt vad bilen höll. Efter två kilometer passerade de ett lite flygfält. Det stod två små ultralätta flygplan vid hangaren.

- En sådan där skulle man ha nu, sade Totte. -Vi kan väl flyga, skrek Fixaren. - Du är inte klok, sade Totte. Vi kan väl inte stjäla ett flygplan. - Hur fasen ska grabben annars komma hem. Vi har ju snuten i häcken. - Men ingen av oss kan ju flyga skrek Max.

- Jo Fixaren kan,sa Totte. - Det är ju femton år sedan, sade Fixaren. - Har du något annat förslag då, skrek Totte. Jag tar över ratten. Fixaren tvärnitade. – Av för katten. - Men du då Totte, sade Max. - Jag klarar mig, skrek Totte och tog över ratten. Han trampade gasen i botten innan ens dörren var stängd.

Kvar stod Max och Fixaren i dammet och röken från den bortflyende Saaben. Bakom dem hördes ljudet av sirener. Båda dök ner i diket.

Polisbilen vrålade förbi i en kaskad av sten, grus och damm. Fixaren och Max sprang ut på flygfältet och fram till det ultralätta flygplanet. – Vilken tur, det är en tvåsitsig kärra, sade Fixaren. – Hoppa in. Max klättrade upp i den bakre sitsen och Fixaren vred på en ratt och tryckte en knapp som startade propellern. I samma ögonblick dök det upp folk ur ena hangaren. Människorna hade börjat springa och skrek något som drucknade i ljudet från motorn. Fixaren vred på full gas och det lilla ultralätta flygplanet med en drakvinge satte fart över fältet. Efter tvåhundra meter lyfte flygplanet till en början vingligt och likt en berg och dalbana, men efter hand som Fixaren fick koll på alla styrspakar och pedaler blev flygturen mera jämn. Med skogen under sig och fältet bakom sig klättrade det lilla flygplanet långsamt. Det blåste kraftigt och Max hade svårt att se framåt. Han skyddade ögonen från fartvinden med ena handen.

- Sjuttiofem knop, det är ungefär 140 km i timmen, skrek Fixaren. – Vi är i Finntorp om en dryg halvtimme om vi hittar dit. Max som var duktig på kartor visade genom att peka åt vilket håll de skulle flyga.

kapitel 23

Weismars kollega körde mycket fort. Weismar tittade bakåt för att se om någon följde efter dom. Han trodde inte det eftersom de hade tagit fördelardosorna i vakternas två bilar som gjorde dom obrukbara. - Sköt du vakten, frågade Gunnar. Weismar nickade. - Nej, nej, jag sköt i gruset framför honom för att stoppa dom så att vi hann undan.

- Det såg ut som han blev träffad, sade Karin. Weismar skakade på huvudet. - Nej, nej, han föll bara av rädsla skulle jag tro. Han klarar sig. Men om jag inte gjort det så skulle de förmodligen ha skjut mig och Petterson, sa han och nickade åt sin kollega.

- Varför tror du det, frågade Gunnar. - Det var deras order, sade Weismar. De skulle inte tveka att skjuta oss både för att förhindra att vi tog er, sade han. - Jisses, sade Gunnar och tittade ut genom sidorutan på landskapet som flög förbi. - Nu måste vi hitta ett ställe där ni kan stanna tills vi vet vad vi ska göra, sade Weismar.

Bilfärden forstatte i samma höga fart i en dryg timme. De körde mestadels på små grusvägar. Så saktade dom till slut in svängde in på en lite igenvuxen skogsväg. Den ledde fram till ett gammalt hus som såg obebott ut. - Här får vi stanna i några dagar, sa Weismar.

kapitel 24

Max njöt av flygturen även om den stundtals var vinglig. Fixaren lyckades hålla kursen mot Finntorp och i fjärran kunde han se Blåssjön och en skymt av byn. Det dröjde inte många minuter förrän de hade sjön under sig. Max klappade Fixaren på axeln och försökte överrösta motorljudet och vindbruset. – Vi måste landa snart. Fixaren nickade.

Max pekade mot en större glänta i skogen alldeles bakom byn. Fixaren nickade och gjorde en sväng över gläntan för att se så att de kunde landa utan stöta i något på marken. Fixaren svängde upp mot vinden och började sjunka mot marken. De snuddade nästan trädtopparna i kanten på gläntan. Efter hundra meter tog de mark. De hade knappt femtio meter tillgodo i bortre ändan av gläntan. Fixaren stängde av motorn och Max hoppade av flygplanet. De kramade om varandra. Fixaren log med hela ansiktet och brydde sig inte om att det saknades tre tänder. Det gjorde inte Max heller. Fixaren var hans vän för livet. Totte också, var han nu var någonstans. - Vad ska vi göra med flygplanet, frågade Max? - Jag flyger tillbaka med det, sade Fixaren. - Men då tar polisen dig, sade Max. Fixaren ryckte på axlarna. – jag må vara en liten tjuv som stjälar för att överleva men flygplan stjälar jag inte, bara lånar, sade han och log.

- Du är en reko tjuv, sade Max och kramade om honom. - Men du hamnar i fängelse, sade han. - Ja det blir väl några månader, sade han. – Men man får god mat och kan sova skönare där än på en parkbänk eller trappuppgång. - Jag lovar att hjälpa dig, sade Max. Mamma och pappa ska hjälpa dig. Fixaren rufsade om Max i håret. – Du är en reko kille Max, sade han.

Han startade upp propellern och hoppade in. Det dröjde inte mer än en minut så var Fixaren och flygplanet uppe i luften igen. Han gjorde en vid sväng över gläntan och vinkade. Max vinkade tillbaka och blev stående och såg flygplanet bli mindre och mindre i fjärran.

Hoppas han hittar tillbaka till Växjö, tänkte han.

Max tog en omväg genom skogen hem till huset för att slippa bli sedd i byn. Han smög fram till garagets baksida och klättrade upp på taket. Nerhukad smög han fram till gaveln på huset och kikade in genom mammas och pappas sovrumsfönster. Det syntes ingen därinne. Han tog bräda som han hade låtit vara kvar på taket. Tack vare den lyckades han nå upp till taket precis vid stuprännan. Han måste vara försiktig. Minsta felsteg och han kunde falla ned. Han klättrade på alla fyra över takpannorna fram till takluckan som sotaren brukar använda. Den var aldrig låst. Han öppnade försiktigt och kröp in. Nu var han på vinden. Han satt stilla och lyssnade. Det hördes ingenting. Försiktigt balanserade han på golvbjälkarna fram till en plats som låg rakt

ovanför garderoben i hans sovrum. Det låg ett tjockt lager av isolering mellan bjälkarna som täckte själva golvet som egentligen var taket i hans rum. Han lyfte undan isoleringen och lyfte en lucka och tittade ner. Varken mamma eller pappa kände till hans lucka. Han hade hittat luckan i taket inuti klädskaåpet som stod i garderoben och sedan ett likadant hål i taket ovanför. Någon hade gjort detta innan dom köpt huset och flyttat in. Han ålade sig ner i hålet och sparkade lätt på dörren till klädskaåpet som öppnade sig. Han tog spjärn mot väggen och klättrade ned. Så stod han på golvet i klädskaåpet och kikade ut genom garderobsdörren till sovrummet. Det var tomt och tyst. Han tog av sina smutsiga kläder och satte på sig nya rena. Han tassade på strumplästen fram till sovrumsdörren och kikade ut. Fortfarande tomt och tyst. Han fortsatte. Hallen, trappan ner. Hallen därnere och in i vardagsrummet. Pappas arbetsrum. Köket. Huset var tomt. Han tog fram en platskasse och fyllde den med bröd, smör, pålägg, juice och lite frukt. Han återvände upp till sovrummet och garderoben. Om någon av poliserna skulle komma in i huset, så skulle de inte upptäcka honom. Han måste få tid att tänka. Smörgåsarna smakade som en festmåltid. Han var hungrig. Han ville helst sova en stund, men han måste först hitta amuletten. Max började leta efter den. Han hade den på sig när han gick ut till Sendoine. Han måste ha tappat den någonstans. Han letade genom huset. Där fanns den inte. Han öppnade altandörren och kikade ut. Försiktigt smög han längs husväggen och spanade på marken. Ingenting. Han återvände upp på altanen och fick plötsligt se något i springorna mellan altanbrädorna. Något hade fastnat i springan mellan två brädor. Det var amuletten. Han försökte få upp den men misslyckades. Han sprang in och hämtade en kniv och petade försiktigt upp den så mycket att han fick tag på den. Halskedjan hade gått av så han hade nog tappat den på vägen ut utan att upptäcka det. Lyckligtvis hade ingen hittat den före honom. Han bytte ut kedjan mot ett lädersnöre som förhoppningsvis skulle hålla bättre. Han fick aldrig tappa amuletten igen. Han återvände upp till garderoben. De rena kläderna, värmen och maten gjorde honom dåsig och det dröjde inte länge förrän han somnade på golvet i garderoben.

Han drömde om Sendoine, Maho och Pico. Han ropade på Sendoine, men fick inget svar. Det var som om hon drog sig undan honom. Pico kom gående mot honom och viftade med sina långa armar. Han klampade fram och tillbaka och ställde sig sedan och stirrade på honom.

Max vaknade av att någon var i hans sovrum. Han låg blickstill på golvet i garderoben. Ljudet av fotsteg dog bort. Max for på fötter och klättrade upp genom takluckan till vinden. Han balanserade på bjälkarna bort till ett litet takfönster. Nere på gatan stod två bilar och några människor stod och pratade. Kanske hade de upptäckt att han var tillbaka och letade efter honom.

Han balanserade bort till takluckan. Så hörde han plötsligt ljud nerifrån garderoben. Röster. De hade upptäckt maten, kudden och filten. Som tur var hade han lagt tillbaka luckan till vinden. Vilka var det? Polisen, militären eller ännu värre Björn Backman eller några andra agenter? Max vågade inte ta risken att ge sig tillkänna.

Så försvann rösterna. Efter en stund såg han att de lämnade huset och satte sig i bilarna och körde därifrån.

kapitel 25

Affe vaknade med ett ryck av att någon rörde sig i rummet. Det var mörkt så när som på det svaga ljuset från en gatlampa. Affe skulle sätta sig upp i sängen när en hand varsamt tryckte ner honom igen. Han kände igen doften av rakvattnet. Det var mannen som smugit sig på honom tidigare och givit honom en blodig näsa. Affe fann det bäst att bli liggande.

- Jag måste beundra er förmåga att hålla sig undan, sade mannen lugnt. Affe svarade inte.

-Var finns Max, frågade han. - Det vet jag faktiskt inte, sade Affe. - Han är inte hemma eller hos polisen, sade mannen. - Märkligt, sade Affe. Kanske någon har plockat honom. Affe reste sig på sittande. Mannen brydde sig inte om att trycka ner honom igen. Mannen skakade på huvudet. - Nej det har de inte. - Hur vet du det, frågade Affe. -Det är mitt jobb att veta, svarade han. - Vem är du egentligen? - Jag kan svara på många frågor men inte den, svarade mannen. - Du heter väl möjligen inte James Donner, frågade Affe. Affe kunde inte undgå att se hur mannen för ett ögonblick stelnade till. - Vad får dig att tro att jag är denne man, frågade han. - Inte bara du har spioner som berättar saker, svarade Affe. Mannen på sängen spände sig och Affe sjönk tillbaka i sängen. Han kände en spänning i luften mellan dem som lätt kunde brista ut i ett knytnävslag. Affe satte handen för ansiktet rent instinktivt.

-Vad vill du egentligen, frågade Affe. Ibland verkar det som om du vill skydda Max och ibland som om du vill ha tag på honom. Mannen svarade inte utan reste sig från sängen och ställde sig med ryggen åt Affe. - Om du står på samma sida som oss, så kan vi hjälpas åt istället, sade Affe och stirrade på mannen breda ryggtavla. Mannen tvekade. - Det finns en bra anledning till att jag är intresserad, sade han. - Så ni tillhör inte någon underrättelsetjänst, frågade Affe. Mannen skakade långsamt på huvudet. - Personlig anledning, eller? frågade Affe. Mannen svarade inte utan lämnade rummet ljudlöst som en skugga. Affe blev sittande i sängen och stirrade i mörkret efter honom.

kapitel 26

Kapten Weismar knackade på dörren till rummet med Gunnar, Karin och Ludde. Han klev in och gick fram till Gunnar som satt och löste korsord. Gunnar tittade missmodigt på Weismar. – Något nytt om Max? - Vad vi vet så är han förmodligen tillbaka i Finntorp. Gunnar och Karin flög upp. Det tändes ett hopp i deras ögon. – Max lever, sa Karin för sig själv som om hon försökte övertyga sig om att det var sant.

- Ja, fick lift av en man som körde honom till Växjö. Men han ville tydligen först hem till Finntorp av någon anledning som vi inte känner till. Han flydde och slog sig sedan ihop med två uteliggare. - Uteliggare?, avbröt Gunnar. Weismar nickade. Han skrattade kort. – Verkligen försigkomna uteliggare, sade han. – De stal en bil. Polisen fick upp spåren och det verkar som om den ene uteliggaren tillsammans med Max stal ett ultralätt flygplan på ett litet gräsfält utanför Växjö och flög till Finntorp.

- Åh herre min Gud, sade Karin och sjönk ner på den ena sängen. - Ni menar att en uteliggare flög ett flygplan, sade Gunnar. Weismar nickade. – Ja, det kan verka otroligt, men ni får inte glömma att uteliggare inte varit utstötta hela livet. De flesta har haft både arbete och familj.

- Uteliggaren hade flugit tillbaka flygplanet till gräsfältet i Växjö där polisen tog hand om honom. Han gav upp frivilligt. – Trots allt en ärlig person, sade Weismar. All heder åt honom.

- Så Max är tillbaka hemma, frågade Gunnar. Det verkar så, men ingen har sett honom, sade Weismar. Vi har ju huset under bevakning och ingen kan ta sig in utan att vi märker det.

Det märkliga är att det ser ut som om Max har varit i huset. – Vi fann en filt, kudde och lite mat i garderoben i hans rum. Men ingen har sett honom komma eller gå.

Gunnar nickade. – Ja har brukar gömma sig där, sade han. - Men när polisen var där så var han utflugnen. - Han kan ha gått hem till Sissela, sade Karin. Weismar skakade på huvudet. – Nej, vi har både Sisselas och Alf Gustavsson hus under bevakning och Max har inte synts till där heller. - Han kommer nog hem när han ser att vi kommit hem, sade Karin. Gunnar nickade.

- Vad gör vi nu? frågade Gunnar. Weismar kliade sig i huvudet. – Det är svårt, sade han och grimaserade. Det finns ju fortfarande folk som vill ha tag på honom, amuletten och rymdskeppet. Vi kan inte stoppa dom hur mycket vi än vill. Vi kan ju inte heller bevaka er hela tiden. Det krävs ju en hel armé för att göra det. - Men om rymdskeppet försvann för att aldrig mera komma tillbaka, så finns det ju inget att hämta, sade Gunnar. – Nej, det är riktigt, sade Weismar. – Men det har ju inte försvunnit. Inte än. - Kan vi få det att försvinna då, sade Gunnar. – Weismar tittade på honom. Han förstod att Max var viktigare än allt annat, till och med ett rymdskepp med all den överlägsna

teknik och kunskap som det kunde ge människorna. – Vill vi att det ska försvinna då, frågade han. - Ja, om det betyder att vi får leva i lugn och ro och behålla vår son utan att behöva vara jagade, svarade Karin. – Vi vill inte offra Max för ett rymdskepp, sade hon. - Det enda vi kan göra är att förmå Max att lämna ifrån sig amuletten, sade Weismar. Gunnar nickade och tittade på Karin som höll med. – Vi måste prata med Max om detta, sade han.

Max vaknade av ljudet från en helikopter som flög ovanför huset. Den lät nära. Han reste sig upp och kröp fram till vindsfönsteret. Han kunde inte se helikoptern men det lät som om den försökte landa på gräsmattan bakom huset. Han kom snabbt på fötter och balanserade bort till vindsfönsteret som vätte mot baksidan. En grön militärhelikopter höll på att landa på gräsmattan. Som tur var hade pappa sågat ner det gamla päronträdet tidigare i vår som stod nästan mitt på gräsmattan. Helikoptern tog mark och motorljudet sjönk. Snart stod rotorbladen stilla och den ena framdörren öppnades. En av piloterna steg ut och öppnade baksidörren. Det satt folk där bak. Max kunde inte se dem för att ljuset blänkte i dörrens fönster. Ut hoppade en liten pojke och därefter en kvinna. Det tog honom några sekunder innan han fattade vilka det var.

- Mamma, pappa, Ludde! Han vände sig om och skulle just springa bort till luckan till garderoben som han snavade och trampade genom taket. Han fick tag om bjälken och hävde sig upp. Med darriga ben balanserade han den sista biten fram till luckan och klättrade ner.

Max slet upp altandörren och kastade sig fram mot sin familj. Både mamma och pappa grät när de omfamnade honom. Det gjorde Max också. Ludde ålade sig in mellan dem. Han grät inte men såg väldigt glad ut och omfamnade Max med båda armarna.

Ingen av familjen såg att alla grannarna hade gått ut och ställt sig på sina gräsmattor, på gatan, ja till och med en som hade klättrat upp på sitt garagetak för att se bättre.

Den ene piloten tog av sig hjälmen och vinkade till piloten som satt kvar i helikoptern.

Turbinen i helikoptern väste igång och långsamt började rotorbladen att röra sig runt. Alla fyra gick in i huset och brydde sig inte om oljudet från helikoptern som långsamt höjde sig från marken och snart lämnade ett susande tomrum där fåglarna återtog herraväldet med sin sång.

Alla fyra satte sig runt köksbordet. Max tittade förvånat på piloten som blev kvarlämnad.

Max kände genast igen kapten Weismar som nickade åt honom. – Jag vet att du kanske inte gillar kapten Weismar så mycket Max, men det var inte han

som kom och tog oss, sade Gunnar. Han hjälpte oss faktiskt att fly. Max klev av stolen och gick fram till honom och tog honom i hand. Weismar log en smula. - Men varför gjorde dom det?, frågade Max

- De ville inte att de skulle kidnappas av agenter från något annat land, svarade Weismar. - Det kanske var lite bryskt gjort och i all hast, men vi hade inget annat val just då.

- Bryskt, sa Max frågande. Weismar log. - Ja, lite elakt gjort. Under andra omständigheter hade vi nog tagit mera hänsyn. Men det var bråttom, förstår du. Max nickade. - Jo jag förstår nog allt det där, sade han.

- Du har själv råkat ut för en hel del, sade Weismar. Max nickade och såg trött ut. Men så vände han på huvudet och tittade på mamma och pappa och sken upp med ansiktet. - Men det gör inte så mycket nu. Vi är alla hemma igen och allt är som förr. - Ja nästan, sade Weismar. - Men allt är inte över ännu. - Vet ni vad som hänt Sissela, Fabbi och Affe, frågade Max och tittade på Weismar. - Det sista jag hörde var att de är hemma och välbehållna, sade Weismar. De hade stulit en bil och kört hit. - Kommer Affe att hamna i fängelse, frågade Max.

Weismar skakade på huvudet. - Nej, det tror jag inte. Det har hänt så mycket och vad jag förstår så har både han och Fabiola gjort det för att skydda dig och Sissela. Det kan man ju inte lastas för. Ingen skada är ju skedd mer än en bil som tillfälligt lånats. - Du är reko kapten Weismar, sade Max. - Ruben, sade Weismar. Du kan kalla mig för Ruben om du vill.

Max log. - Ruben, vilket roligt namn. Weismar log också. - Ja lite ovanligt, sade han.

Gunnar och Karin dukade fram lite frukost och kaffe åt dem alla. Mjölken var sur, men apelsinjuicen dög bra den också. Alla fem satte sig och åt frukost och samtalade om den tid som varit. Weismar tittade beundrande i smyg på den lille grabben. Få barn i hans ålder skulle klara av sådan strapatser och äventyr som han varit med om de senaste tiden.

Senare på eftermiddagen hade Max ringt till Sissela, Fabbi och Affe. Alla tre kom hem till familjen Mendelsson. Gunnar hälsade hjärtligt på Affe och gav honom en kram. Max tittade på Gunnar uppskattande. Han minns hur Gunnar bara några dagar tidigare hade handgripligen kört ut Affe ur huset. Men både Gunnar och Karin stod nu i tacksamhetsskuld till Affe för att han med sitt eget liv på spel skyddat Max och Sissela. Det hade även Fabbi gjort. Nu satt alla inklusive kapten Weismar samlade i vardagsrummet.

- Pappa, sade Max. - Fixaren och Totte som hjälpte mig. Kan vi inte hjälpa dom?

- Vilka är det, frågade Gunnar. - De båda uteliggarna i Växjö, sade Weismar.

- Javisst ja, sade Gunnar. Jag vet inte om vi kan hjälpa dom eller hur vi ska göra?

- Vi har redan tittat på den saken, sade Weismar. – Men de stal en bil och körde som dårar och den andre stal ett flygplan. Vi kan inte se mellan fingarna hur mycket som helst.

- Så de hamnar i fängelse, sade Max. Weismar nickade. – Ja, vi får se, sade han.

- Jag skulle vilja att ni träffade dem, sade Max. Gunnar och Karin tittade på varandra.

- De avstod faktiskt en belöning på 25.000 för att hjälpa mig, sade han.

- Vad händer nu, frågade Affe. Nu är vi tillbaka igen och vem som helst kan ju komma och kidnappa oss, sade han. --Jo det är riktigt, sade Weismar, men den närmsta tiden så är hela kvarteret bevakat av dom absolut bästa soldaterna vi har i landet.

Max tittade storögt på Weismar. – Det var som katten, sade han. Weismar nickade. – Ja det är över hundra stycken som turas om att bevaka oss.

Max skrattade. Allihop tittade förvånat på honom. – Ja, ingen kunde upptäcka mig när jag tog mig in i huset sade han. Just snygga soldater. Weismar skrattade. – Jo, det har du rätt i. Ingen var väl beredd på att en liten finurlig kille skulle kunna slinka genom bevakningen. Du är rätt så duktig du sade han och klappade Max på axeln. Weismar tittade sedan strängt på Max. Nu finns det bara en sak kvar, sade han. – Vaddå, undrade Max. Weismar pekade på amuletten. – Nej, sa Max och skyddade den med sina händer. - Så länge du har den så kommer alla att vilja få tag på den och göra allt för att stjäla den, sade Weismar. Det betyder att alla här svävar i fara så länge den finns här, sade han. - Men den är min, sade Max och började nästan gråta.

Weismar lade handen på hans axel. – Den ska tillhöra FN, Förenta nationerna, sade Weismar. Ingen ska äga den. Den ska skyddas i ett kassavalv så ingen kan stjäla den.

Max fiskade upp amuletten och gav den till Weismar. Den var så iskall att Weismar nästan tappade den. – Så man kan prata med rymskeppet med denna, sade han.. – Sendoine, sa Max och nickade. – Vad kan man göra mer med den, frågade Weismar. Max ryckte på axlarna. – Jag vet inte, men den bli varm och lyser när Sendoine är nära, sade han. – Och ändrar färg, tillade Sissela. – Kan man styra Sendoine med den, frågade Weismar. Max skakade på huvudet.- Nej ingen kan styra Sendoine. Man kan bara prata med henne.

- Jag tar den med mig nu, sade Weismar och tittade på Max. Jag ska personligen flyga med den till ett kassavalv i FN-huset i New York, sade han. Sissela fick sova över hos familjen Mendelsson. Det var mest Sissela som ville det. Hon sov på en extra madrass på golvet i Max rum.. Affe och Fabbi begav sig hemåt. Inte till var sin lägenhet utan till Fabbis. Sissela och Max blinkade till varandra och log när Fabbi frågade Affe om han ville följa med henne hem. - Skulle det vara så konstigt efter allt vi har varit med om

tillsammans, sade Fabbi med en lätt rodnad på kinderna och log. Affe bara log och lade armen om Fabbi. Nu behövde alla en god natts sömn.

kapitel 27

Tre dagar senare berättade Sissela och Max allt de visste om Sendoine för kapten Weismar som hade kommit tillbaka från New York. De berättade om Sendoine, Pico och Maho. Max berättade om att han åkt med Sendoine ut till solsystemets yttersta regioner för att krypa in i Maho och väcka henne. Under hela berättelsen satt Weismar och skakade långsamt på huvudet av tvivel. Ibland stötte han det mellan händerna och såg ner i golvet. Han visste att UFO't existerade, så mycket var det frid och fröjd, men hade svårt att smälta resten. Men på något sätt fanns det en öppen ärlighet hos Max som gjorde att han visste att pojken inte hittade på allt. Det var möjligt att han lade till lite och ändrade lite i historien, men det mesta var förmodligen sant. Här satt han mitt emot en pojke och en flicka som upplevt något som ingen hade vågat ens drömma om. Max hade färdats nästan i ljusets hastighet ut ur solsystemet, svävat i en rymddräkt mellan UFO't och moderskeppet, ett enormt stort rymdskepp, med hjälp av en stum robot. Han hade skuttat omkring inuti moderskeppet som om det var den självklaraste sak i världen. Vem som helst skulle bli galen och skrämnd från vettet. Men inte Max Mendelsson. För honom var detta bara ett nytt äventyr som började med en koja i skogen, ett gömställe i en ravin.

Den slutgiltiga rapporten från alla mer eller mindre hemliga myndigheter, var att objekt 3-636 hade varit nergrävt i Sverige vid en by som heter Finntorp. Den hade med hjälp av två barn lyft ur sin sin grav för att sedan i stort sett försvinna. Det fanns hur många teorier och förklaringar som helst. Men alla var bara gissningar. Det var bara den svenska militären som visste vad som egentligen hade hänt. Och det förblev en hemlighet. För att tidningar och teve skulle lugna ner sig, så gav man dem en påhittad historia om att barnen rövats bort av terrorister. Alla underrättelsetjänster och agenter kom överrens att det var bättre att hålla det hemligt än att berätta det för allmänheten. Det skulle bara skapa panik. Folk skulle tro att de skulle bli invaderade av utomjordlingar. I sanningens namn så var det inte speciellt många som kände till sanningen. De som kände till det svor att aldrig berätta det.

För Max, Sissela blev resten av sommaren ganska händelselös. Av Sendoine hördes inget mer. Trots att båda ropade efter det, både i vaket tillstånd och i drömmen hördes inte det minsta från UFO't. Alltihop var som en saga, som en dröm. Familjen Mendelsson, Fabbi, Sissela och Affe hade vid många tillfällen den sommaren samlats för att prata om det som hänt. De diskuterade om varför Sendoine lämnat dem utan att säga adjö. En besökare från galaxen

som legat begravd på Jorden i hundratusen år och vaknat upp med hjälp av två barn och sedan bara försvunnit. Det kunde inte vara sant. Men det var sant. Sandoine var en maskin som saknade känslor. För henne var Jorden, människorna, Max och Sissela bara ett stopp på vägen. Inget märkvärdigt. För Max och Sissela och alla övriga som varit hade sommarens händelser vänt upp och ner på allt. Ingenting skulle längre vara som förr.

Om en vecka skulle skolan börja. Max skulle börja i sjunde klass, Sissela skulle börja sexan och Ludde skulle börja förskolan. Mamma skulle börja på ett nytt arbete och pappa skulle försätta med sitt vanliga arbete. Affe och Fabbi var numera tillsammans och skulle flytta ihop i en ny lägenhet i Finntorp under hösten. Sissela var glad över att mamma äntligen hittat någon och inte vem som helst, utan Affe, den bästa killen i hela universum. Efter Max alltså.

kapitel 28

Max hade tillbringat hela dagen med att skruva ihop cykeln som pappa hade köpt till honom. Den kom i delar. Det blev billigare så, och Max älskade att skruva, så det gjorde inget. Pappa hade lovat att han skulle få en ny cykel när han började skolan till hösten. Den hade tre växlar, var knallblå med tuffa skärmar. Den påminde om en Mountainbike, men var det ändå inte riktigt. Den hade en häftigt fjädrande bakgaffel och sits. I morgon skulle Max ta ut den på premiärturen. Klockan hade blivit nästan halv tio och det var dags att gå in och äta kvällsmackan och titta en stund på teve innan det blev sängdags.

- Hur går det med cykeln Max, frågade Gunnar. - Den är nästan färdig, sa Max – jag ska bara sätta fast några smågrejor och sedan är den klar. Max skar upp två mackor, bredde smör på dem och lade två skivor ost ovanpå. Ett glas juice hade mamma redan ställt på köksbordet. Max gäspade stort.

- Cykelmekanikern är trött ser jag, sa Karin och log. - Ja, det blir nog ingen teve för dig, sa Gunnar. Max åt upp sina mackor och gick sedan upp på sitt rum. Han borstade tänderna, tog på sig pyjamasen och kröp ner i sängen. Det var skönt. Det dröjde inte länge förrän han somnade. Han drömde ofta om Sendoine, Pico och Maho. Han drömde om olika äventyr med dem alla tre. Sissela var ofta med också - Max var uppe tidigt nästa dag. Han ringde till Sissela och berättade om nattens dröm. Max glömde bort cykeln. Han och Sissela stod mest och stirrade mot himlen och ropade efter Sendoine men fick inget svar. Karin stod i köket och såg på Max som stod på gräsmattan och stirrade rakt upp. - Usch, jag hade hoppats på att allt detta var över nu, sade hon. - Ja, jag med, sade Gunnar. Men det tar väl lite tid. Vi får ha tålamod med honom efter allt han har varit med om. Inte förrän sent på eftermiddagen begav sig Max ut på premiärturen med cykeln. Sissela följde med honom på sin nya cykel som hon hade fått en vecka tidigare av Affe. De stannade till i parken vid kiosken och satte sig i gräset och åt var sin glass. - Tror du att Sendoine kommer tillbaka, frågade Sissela. Max ryckte på axlarna. - Jag tror att vi saknar dom allihop, sa Sissela. Max nickade och slickade i sig glass.

- Vi måste glömma dom, sa hon. - Jag kan i alla fall inte glömma, sa Max. - Nej jag menar inte så, sa Sissela. Vi måste sluta tänka på henne. Max nickade. Jo du har nog rätt. Usch, men jag vill inte, sade Max. De skildes åt. Max cyklade hem. Det hade börjat skymma och snart tid för middag. Ludde satt och la pussel på mattan i vardagsrummet. Karin sorterade bestick i köket och Gunnar höll på med kvällsmaten. Efter middagen satt de alla fyra och tittade på teve. Det var snart tid för Ludde att gå och lägga sig. – Max, har du satt in cykeln, frågade Gunnar. Max skakade på huvudet och reste sig motvilligt från soffan.

Han parkerade cykeln precis innanför porten till garaget och skulle just stänga porten när han hörde ett svagt surrande ljud inifrån garaget. Det kom

någonstans bakom bilen. Det lät inte som något han hört tidigare. Ett svagt surrande nästan som en melodi. Tunnt och klart och ändrade ton hela tiden. Det lät som en speldosa eller som en metallisk sång. Max fällde upp porten helt och gick försiktigt framåt in i garaget. Han rundade bilens front. Melodin upphörde plötsligt. Det syntes ingenting. Max gick runt bilen. Han letade efter något som kunde förklara ljudet , men såg inget. Han återvände ut och stängde porten. En skugga lösgjorde sig från det mörka hörnet bakom verktygsskåpet. Snabbt och ljudlöst rörde det sig fram till porten. Den svaga metalliska sången ökade i styrka. Garageporten öppnades av sig själv och varelsen försvann ut i mörkret.